

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Green_Tim-Pravda_zabiji.PDB

PDB Name: Green_Tim-Pravda_zabiji
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.11.2003
Modification Date: 18.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Pravda zabíjí

Tim Green

Kapitola 1

Věděl, že internet otvírá bránu světa, ale neměl ani zdání o tom, že by umožňoval zlu vklouznout k nám na zem řekněme zadními vrátky... Byla syrová noc na sklonku podzimu, typická pro tenhle kus země na severu Texasu. Snášející se listí a skřípající štěrk. Tanner - vysoký, skoro pohledný obchodní cestující ve šmolkové modrém obleku - nasál vůni nadcházející zimy a utěl si slzíci oči. Bydlel v hotelu Ramada Inn, sice zchátralé ruině, ale v její zatuchlé páchnoucí hale nacházel cosi uklidňujícího a důvěrně známého. V uplynulých sedmi letech obchodoval s umělou hmotou vyrobenou v továrně ve Stratfordu. Po pracovní večeři v restauraci Calvin's Steak House se sem vždycky vracíval, aby tu strávil noc.

Jenže ta dnešní neměla mít nic společného s těmi předcházejícími. Dosud mu zněly v uších falešné přísliby člověka z továrny a nedovoľovaly žaludku v klidu trávit. A dnes měl schůzku s osudem. Už týdný randil přes internet, spěchával do hotelových pokojů napříč Jihozápadem, aby se napojil na síť a mohl vyhledávat kontakty. Po nějaké době se mu podařilo přemluvit dotyčnou, aby mu poslala fotku - a nebyla ledasjaká. Ano, našel i nedostatky. Ve svých třiapadesáti už Tanner dokonalost neočekával. Byla ale hezká, o hodně mladší než on a používala tak sprostý slovník, když mluvila o sexu; nepopsatelně ho to vzrušovalo.

A dnes, konečně, nadešla noc s velkým N. Všechno probíhalo tak snadno, úplně samo. Začalo to uvedením vlastní fotografie v rubrice On hledá ji na webové stránce a popisem - včetně váhy, výšky, vzdělání a zaměstnání.

Měl jen několik přátel a ti se na hledání lásky pomocí internetu dívali svrchu. Když ale jemu se normálně nedařilo žádnou najít; a najednou tahle...

Jedinou výhradu měl kvůli její podivné výstřednosti. Chtěla se s ním setkat na venkově a pozdě v noci. Nestála o večeři ani o kino, dokonce ani o žádnou konverzaci. Chtěla sex, hrubý a drsný, tak nějak mu psala. Rozněcovala ho. Musel si to přiznat. Jenže zároveň tušil, že s ní asi není všechno v pořádku. Zvláště vyznělo, jak trvala na pokoji v přízemí vzhůru v chodbě a blízko východu. Taky by se mu líbilo, kdyby ze svého pokoje v hotelu Ramada nečuřel zrovinka na přeplněné kontejnery, co volaly po vysypání.

Jako kdyby se za něco styděla. Jenže dřímající libido odsunulo opatrnost stranou. Vždyť o co vlastně jde? V nejhorším případě se z inzerátu vyklubá člověk, doufající v nějaké zakázané aktivity, a pak Tanner pošle ji nebo třeba i jeho ke všem čertům. A když se ukáže, že je všechno pravda? Pak to může být začátek čehosi zvláštního.

Tanner odemkl svůj pokoj, usadil se a čekal. Ve dřezu se v rozpouštějícím ledu chladilo pár piv značky Coors. Uvelebil se v posteli, podepřel si záda několika polštáři a s chladivě orosenou plechovkou v ruce sáhl po ovladači. Normálně by se napojil na síť, ale přišlo mu to vlastně směšné, když měla přijít. Skoro jako by ji podváděl.

Ovšem podle toho, jak večer dopadl, by to nebylo vadilo. Tanner se probudil před zrnící obrazovkou a na stolku stály tři prázdné plechovky. Uvolnil si kravatu a schoulil se v posteli. Ještě než tvrdě usnul, pomyslel letmo na nezamčené zasunovací okno. Jenže kdyby se přiměl vstát, úplně by se probral a on si nepřál nic víc než tuhle noc plnou zklamání zaspát. A tak se otočil na bok a odpojíl vnímání.

Ležel pořád ve stejné poloze, ústa otevřená dokořán a slabě chrápal. Okno se tiše otevřelo ve tři třicet. Zpoza závěsu vykukla hlava v černé kapuci a podívala se na Tannera, pak na šumící televizi a zpět. Vysoký muž, celý v černém, s rukavicemi na ruku a na nohách přes boty tmavé vlněné ponožky, přešel tiše pokoj.

Postál u postele, pozorně si Tannera prohlížel, aby se ujistil, že popis nelhal. Tanner měřil asi metr devadesát, byl trochu podsaditý, přesto měl tělo pořád pevné a široká ramena. Vlasy obarvené na ryzavo mu drasticky řídly, ale to nemělo být na závadu. Muž vytáhl pistoli s neobvykle dlouhým tlumičem, kterou měl zastrčenou za opaskem.

Mohl Tannera klidně zabít dříve, než by si ten stačil cokoli uvědomit, ale to by nebylo dost kruté. Muž proti obchodnímu cestujícímu nic neměl, jenže touha předvést smrtící převahu byla silnější. Podobal se obchodníku se zbraněmi, když předvádí exotickou pušku. Vrah se přiblížil natolik, aby viděl Tannerovi do očí, a nacpal mu ústí pistole surově do úst. Obchodní cestující se úlekem probudil a vytřeštil oči, ale jen na chvíli. Ozvalo se kovové cvaknutí a pak výbuch. Peří z polštáře lítalo ve vzduchu jako vločky ve sněhové kouli. Pod Tannerovou hlavou se okamžitě objevila nachová skvrna a vsakovala se rychle do prostěradla a dál.

Vrah rozložil veliký nylonový vak, který měl v batohu, a zabalil tělo do prostěradla tak, aby ho posléze snadno překulil

do pytle. Než zapnul zip, vyndal z Tannerova kufříku laptop a mrsknul s ním vedle mrtvoly. Temná postava pak oběma rukama odtáhla bezduchého Tannera zasunovacím oknem ven do noci.

Kapitola 2

Jarní deštík byl lehký a svěží a vzduch prohřátý. Sluneční paprsky protrhávaly okraje mraků, plujících od západu, a přinášely tak příslib lepšího počasí. Svěží výhonky trávy se oklepaly po mrazivé texaské zimě a pokryly trávníky zářící světlou zelení. Na stromech, lemujících po obou stranách rušnou ulici, vyrašila spousta pupenů. Ale Bob Bolinger nic z toho nevnímal. Vedro ho zmáhalo. Klimatizace v autě sice chrlila vzduch, ovšem při nejlepší vůli jen vlažný. Bolinger potřeboval do auta doplnit freon - kromě jiného. Taký věděl, že by se mu šiklo rande. Už uběhlo skoro pět let, co načapal manželku v posteli s nejlepším kamarádem - teď již bývalým.

Bolinger se podíval na hodinky. Bylo načase dát si voraz. Rozvázal si kravatu, rozvalil se v sedadle a poprvé za celý den se uvolnil. Vykroutil se ze starého šedivého blejzru jako kouzelník Houdini, jednou rukou přitom pořád držel volant, a poprvé za celý týden si všiml, že má na rukávu stejně starou skvrnu od hořčice. Možná by se mu mohlo podařit ještě před setměním rychle uhrát devět jamek. Pak by se mohl přesunout do baru Romper Room, dát si pár skotských se sodou a hamburgera na stojáka a kdoví? Možná by mohl mít štěstí. Cože to hlásal jeden soutěžní slogan? Kdo nehraje, nevyhraje.

A pak mu zavolali. Bolinger klel nahlas, ale vlastně byl za ten telefon vděčný. V baru rozhodně nikdo nečekal na ošuntělého starého policajta, co brousí za holkama. A kromě toho šlo o důležitý telefonát. Jednu mladou ženu, studentku práv, zrovna ukládali do vaku na mrtvoly. Chvilku uvažoval, jestli by jeho ex-manželka mohla v něčem podobném skončit. Zavrhl svůj výstřední nápad, prohrábl krátce sestřižené vlasy a podrbal se na silném zátylku. Podle hlasu v telefonu pochopil, že to na místě činu vypadá na pořádnou paseku. Bolinger stočil volant a obrátil neoznačené policejní auto do protisměru. Proletěl čtvrtí Guadalupe a vjel mezi staré domy blízko univerzity. Texaská univerzita měla stejnou rozlohu jako hlavní město Texasu Austin. Takže, najde-li se tělo v blízkosti univerzitního městečka, je jasné, že do toho bude kdekdo strkat nos. Nikomu se nelíbí, když umře někdo mladej.

Na místě činu už stály čtyři hlídkové vozy a další policejní neoznačené auto, taky sanitka s blikajícím majáčkem. Strážníci měli situaci pod kontrolou a začali prostor ohraničovat žlutou páskou. Bolinger se nemusel prokazovat odznakem, když pod ní prolézal. Znali ho. Zároveň s detektivem dorazili i technici z kriminálky, vyskákali z dodávky a obsadili místo jako výsadkáři. Proletěli kolem Bolingera, jemu to ale nevadilo. Nikam nespěchal, dovnitř už vůbec ne. Chtěl si důkladně obhlédnout okolí. Dům byl starý, dvoupatrový, obklopený vysokými duby. Podle počtu schránek na dopisy usoudil, že uvnitř budou tři byty. Stranou od domu stála garáž, vedla k ní popraskaná asfaltka. Dívčín byt se nacházel v přízemí až vzadu. Na zadním schodišti Bolinger narazil na svého nejlepšího přítele a kolegu, detektiva jménem Farnhorst. Ten dorazil na místo činu jako první a jeho tmavá pleť měla nyní spíš nazelenalý nádech.

"Slyšel jsem, že je to hnusný," zkonstatoval Bolinger.

Farnhorst se díval na svého šéfa z výšky. Bolinger totiž měřil jen metr padesát. Pohled na smutného kolegu vyvedl detektiva z míry - Farnhorst měl oči plné slz.

Ježíšmarjá, seržante," zajíkal se Farnhorst. "Ježíšmarjá."

"Někdo něco viděl?" chtěl vědět Bolinger. Vysunul hranatou bradu dopředu a tmavě hnědýma očima probodával kolegu. Bob Bolinger vykonával svoje povolání bez emocí.

"Ještě nevíme. Ani v jednom bytě nejsou doma. Našel ji kluk od novin a zavola 911, je úplně bez sebe. Zřejmě mu nechávala peníze na stole, když nebyla doma, a on si je prostě z kuchyně brávil sám." Farnhorst nechal Bolingera projít a tiše dodal: "Jmenuje se Marcia Salesová..."

Bolinger ucítil pach krve, jen co prošel dveřmi. A když uviděl tělo, musel se zhluboka nadechnout.

"Do hajzlu!" pronesl.

Technik dokončil snímek a ustoupil stranou. Dívka ležela uprostřed pokoje na zádech a byla úplně nahá. Ústa jí vrah přelepil silnou vrstvou izolační pásky, obtáčel ji kolem celé hlavy.

Oči, vytřeštěné hrůzou, zůstaly otevřené. Krev byla všude. Bolinger popošel blíže k tělu a jeden z techniků našťavaně zařval a letěl k němu.

"Dávejte bacha, seržante!" Bolinger málem šlápnul na zakrvácený orgán, nepodařilo se mu ale rozpoznat, o jaký se jedná. Dřepnul si vedle těla. Uviděl podlitiny na krku a bezděčně zadoufal, že byly příčinou dívčiny smrti. Na gauči leželo podle všeho její oblečení. A zvláštní bylo, jak pečlivě složené. Bolinger usoudil, že se tedy pravděpodobně svlékla sama a dotyčného znala velmi dobře. Opatrně se šatstvem probíral. Nenašel ani kalhotky ani podprsenku a přemýšlel, jestli to má nějaký důvod nebo jestli to prostě byl dívčín způsob oblékání.

U vchodu vypukla rvačka doprovázená Farnhorstovým řvaním. Bolinger se podíval ke dveřím a uviděl rozložitého muže s dlouhými tmavými vlasy. Ten se vši silou snažil protlačit do pokoje. Bolinger vstal, aby mu zahradil cestu. Než stačil promluvit, muž, oblečený do vyšisovaných džin a kovbojských holínek, ztuhl a tak šíleně zavyl, že Bolinger bezděčně sáhl po zbrani. Muž měl obličej znetvořený zoufalstvím a rval si vlasy. Když se ho Farnhorst s kolegou pokusili každý z jedné strany uchopit za paži, začal muž kolem sebe divoce mlátit rukama i nohama. Farnhorst, který vážil téměř sto třicet kilogramů, odletěl stranou jako skládací židlička na pláži. Rovněž druhý policista dostal své, vrazil do lampy a společně s ním se zřítíl k zemi.

Šílené vyty přешlo v řev, při kterém stydla krev, a muž se vyřítíl ze dveří. Bolinger letěl za ním, Farnhorst také a ještě další kolega v závěsu. Muž vyrazil z domu ven, běžel po příjezdové cestě a celou dobu strašlivě řval.

"Zastavte ho!" křičel Bolinger.

V půli silnice se na chlapa vrhli dva strážníci a sejmuli ho jak dva zadáci. Přestože se hrozně praštil do hlavy, vůbec ho to neochromilo a rval se dál. Odmrštil oba policisty tak, že vylétli do vzduchu, a rychle se otočil. Když vstával, jeden ze strážníků popadl pendrek a praštil muže zezadu po hlavě. Ten, jak padal, ještě stačil druhému strážníkovi vytáhnout zbraň z pouzdra na opasku. Bolinger byl dva kroky od něj, když si muž nacpal ústí pistole do úst.

Bolinger po zbrani instinktivně hmátl a vrazil prsty mezi komoru a spoušť zrovna ve chvíli, kdy chlápek vystřelil.

Detektiv zařval bolestí, ale nepovolil. Popadl zbraň i druhou rukou a přetahovali se, jenže ten šílenec se do hlavně vši silou zakousnul.

Když Farnhorst použil slzný plyn, schytl pěknou dávku i Bolinger. Po ruce mu proudem tekla krev, ale prsty pořád držel vražené pod kohoutkem. Převaloval se sem a tam, aby unikl ránám, víčka křečovitě zavřená před štiplavým plynem, a pojednou si uvědomil, že je z té masy venku a že zbraň drží jen on sám. Překulil se a posadil na chodník, kašlal a slzel. Když se mu před očima vyjasnilo, uviděl, že i přes pouta a další dávku plynu ten člověk pořád divoce bojuje. Bolingera už nenapadalo nic jiného, než že je zdrogovaný - nejspíš PCP.*

Než to domyslel, chlap byl zase na nohou, obklopili ho čtyři policisté a dva z nich se oháněli pendrekem. Tekla mu krev z nosu, oči měl opuchlé, že skoro neviděl, a pořád ječel. A najednou padl na kolena, svěsil hlavu a smutně se rozplakal. Svalil se na bok a nařikal stejně divoce, jak předtím bojoval.

"Byl to Lipton!" plakal. "Udělal to Lipton! Říkala, že se ho bojí! Řekla mi, že se ho bojí! Liptona! Bože můj, Lipton!"

Dál už slova tak komolil, že mu Bolinger vůbec nerozuměl. Policisté naložili muže opatrně na zadní sedadlo auta a nechali ho tam sedět.

"Sakra práce," láteřil Farnhorst a pomáhal Bolingerovi vstát.

"Jsi v pořádku?"

"Jo," odpověděl Bolinger a sehnul se, aby sebral ze země peněženku. Důkladně ji prohlédl.

"Donald Sales," četl nahlas, podal šrajtofli Farnhorstovi a utřel si slzy rukávem. "Otec toho děvčete?"

Farnhorst pokrčil rameny. "Ježíši, asi jo. Myslíš, že ji zabil on?"

"Nemám zdání," cedil Bolinger mezi zuby. "Odvezte ho, přivažte ho řetězama k podlaze, ať si nemůže ublížit. Nechte ho chvíli odpočinout a pak si s ním promluví. Vyřikoval cosi o nějakém Liptonovi."

"Seržante?"

Bolinger se otočil. Byla to Alice Vreelandová ze soudního. Podsaditá rusovláska a nejlepší doktorka, kterou na prosektuře měli.

"Těžkej den?" zeptala se.

Bolinger zavrtěl hlavou. "Nezačal tak, ale teď to vypadá, že tak určitě skončí."

"Zřejmě jsou s focením hotovi," sledovala Alice pohledem fotografa, jak si skládá nádobíčko do své dodávky.

"Chcete, abych tělo odvezla, jakmile z laborky skončej, a nebo se ještě potřebujete na něco podívat?" zeptala se.

"Ne," odpověděl Bolinger. "Už jsem toho viděl dost."

Sales měřil víc jak metr devadesát a vážil skoro sto dvacet kilogramů. Byl to impozantní muž. Přestože byl v poutech i řetězech, obličej oteklý a zakrvácený, svede oči mu plály nenávistí a naháněl vyloženě hrůzu.

"Cigaretu?" zeptal se Bolinger.

Sales přikývl a Bolinger mu jednu strčil do pusy. Sales dychtivě sál, dokud se cigareta pořádně nerozhořela. Detektiv si uvědomil, jak je Sales nejen urostlý, ale i - je-li umytý - hezký člověk. Opálená pleť měla načervenalý nádech, což svědčilo o indiánské krvi u zjevně blízkého příbuzného v rodokmenu. Bolinger už také věděl, že Sales je vyznamenaný veterán a že od té doby, co se vrátil z války v Jižní Asii, soukromníci jako tesař a specializuje se na výstavbu doků kolem jezera Travis. Záhy po návratu byl Sales několikrát vězněn a obviněn z různých přečinů souvisejících s napadením a nepřiměřeným chováním. Pokaždé se odvolal proti výši sazby. Jistě nebezpečí signalizovala skutečnost, že Sales prodělal léčení v nemocnici pro veterány kvůli potraumatickému syndromu. Nebylo to u veterána nic neobvyklého, ale Bolinger věděl, že stejně tak to platí u psychopatických vrahů.

Detektiv si zapálil winstonku a skrze kouř s upřímným zájmem pozoroval Salese.

"Nechcete se posadit?" zeptal se ho.

Sales zachrstil řetězy a pohrdavě zafuněl, ale stejně si na betonové podlaze sedl. Bolinger se posadil na lavici při zdi.

Vedle sebe položil magnetofon, červené světýlko na Salese vyčítavě blikalo.

"Pročpak jste šel do bytu vaší dcery?" začal tiše Bolinger.

"Áá!" vyrazil ze sebe Sales. Obličej se mu zkroutil bolestí, z očí vytryskly proudem slzy a stékaly volně po tváři.

Potřásl hlavou ze strany na stranu, jako by se snažil ze sebe všechno shodit. "Áá! Moje dcera! Ach, bože! Ach, můj bože!"

Bolinger čekal. Trvalo deset minut, než se velký muž vyplakal a byl schopen se zhluboka nadechnout, a pak řekl: "Měli jsme se sejít a jít spolu na večeři. Pozval jsem ji na večeři... Dělali jsme to tak," smutně vysvětloval a díval se Bolingerovi přímo do očí. "Slíbil jsem, že když bude studovat práva na Texaské univerzitě, že se kolem ní nebudu pořád točit. Bydlím sice jen hodinu od jejího bytu, ale řek sem, že ji nebudu ani kontrolovat. Když byla ve škole v San Angelu, dost často sem za ní jezdil..."

Tady se Sales na Bolingera tázavě podíval, zda mu porozuměl. Bolinger sice děti neměl, ale jeho bratr ano, takže s pochopením přikývl.

"Jo, tak jsem s tím přestal, ale vidali jsme se často a pravidelně. Chodívali jsme na večeře - ach, bože!"

Sales se znovu roztřásl a začal plakat. Když se utiřil, Bolinger se ho zeptal: "Kdepak jste byl před tím?"

"Doma," hluše odpověděl Sales. "Práci sem dodělal po obědě a po zbytek dne sem odpočíval a pracoval kolem domu."

"Někdo byl s vámi?"

Sales zavrtěl hlavou.

"Někdo vás viděl?"

"Můj dům stojí uprostřed pustiny," vysvětloval Sales. "Mě nikdy nikdo nevidí."

"Podepíšete nám povolení, abychom mohli prohledat váš dům a nákladní auto?" ptal se Bolinger.

Sales se na něj zmateně podíval: "Proč?"

Bolinger pokrčil rameny a podal mu papír a pero.

"No jo!" vybuchl Sales. "No jo! Vy myslíte, že já... No jo! Řek sem vám přece, kdo to udělal! Byl to Lipton, její profesor, šel po ní. Řek sem jí, že si s ním promluví, ale nechtěla. Naskakovala jí z něj husí kůže. Dejte to sem," pokračoval Sales zhnusene. "Podepíšu vám, co chcete. Můžete hledat, kde chcete a jak chcete, ale radši byste měli někoho poslat pro toho chlapa!"

Bolinger vyslyšel Marciina otce víc jak hodinu, dolovoal z něj informace ze všech stran. Nakonec se mu omluvil a podal hlášení svému šéfovi.

"Propouštím ho," oznámil detektiv.

Kapitán zvedl obočí. Otec byl jediný, koho měli. Mohli ho zavřít a držet pod zámek za napadení policisty a kladení odporu při zatýkání. Vůbec ho nemusí pouštět. Mohli by na něm klidně ještě den pracovat, pokud by nezačal skučet, že chce právníka. Jenže Bolinger jim to překazil. Protože si svou kariéru vybudoval na neomylném instinktu.

"On to neudělal," tvrdil. "Už se uklidnil, může si samozřejmě chtít vystřelit mozek z hlavy, ale myslím, že to neudělá.

Myslím, že už to vzdal. Když ho zašiju, budu se muset dohadovat s nějakým právníkem a já bych se radši bavit přímo s tím chlápem. Moh by nám třeba pomoci, co já vím, možná."

Kapitán přikývl a zeptal se detektiva: "Chystáte se domů trochu si odpočinout?" Bylo něco po desáté večer a Bolinger nastoupil do služby v sedm hodin ráno.

"Ne."

"Myslel jsem si to. Co bude dál?"

"Ten profesor. Podle Farnhorsta se chlápek, co učil to děvče na právech, jmenuje Eric Lipton, prej vyhlášený akademik. Kromě přednášení na Texaský univerzitě cestuje po celé zemi a pořádá semináře o právech obžalovaných. Otec tvrdí, že mu dceru zabil právě on."

"Prokristapána," záupěl kapitán, "profesor práv. To bude teda sranda. Něco na něj máme?"

Bolinger zavrtěl hlavou. "Nic, je dokonalej."

Kapitán chvilku mlčel a pak se zeptal: "Podíval jste se někdy na svinstvo, který vyrůstá z jedny takové dokonalosti?"

"Ne," odpověděl Bolinger. "Ale беру vás za slovo."

Profesor žil v nábli čtvrti Terrytown. Odjakživa tam bydleli pracháči, drahé nemovitosti vyrostly přímo u širokého poklidného ramene řeky Colorado, která protékala hlavním městem státu, Austinem. Liptonův dům byl velký, bílý a moderní, posetý skleněnými novotvary, které dovnitř vpouštěly více světla, aniž se narušilo soukromí. Dům stál na pozemku obehnaném kovovým tepaným plotem. Přestože byla noc, sídlo i rozsáhlý trávník pod pečlivě sestříhanými stromy do geometrických tvarů osvětlovaly zahradní lampy.

Z tohoto místa veliké peníze přímo tekly a Bolingerovi bylo jasné, že Lipton je typ člověka, co ze všeho vyždímá i poslední cent. Bílý šterk skřípal pod koly, když se Bolinger blížil s autem po příjezdové cestě ve tvaru podkovy k domu s rovně zastřešeným portikem*, podpíraným skupinkou bílých štíhlých sloupů.

Lipton přišel ke dveřím v bílé saténové sportovní soupravě a drahých kožených pantoflích. Tvářil se nepřátelsky. Byl to vysoký hranatý muž s postavou plavce. Nehrbil se ale, jako to běžně dělají lidé jeho výšky a věku. Vlasy měl světlé, vyšisované a zvlněné, vyfoukané dozadu, jako když se zrovna vrátil zvenku, kde bylo větrno. Byl opálený, ale oranžový nádech pleti Bolingerovi prozradil, že pan profesor je člověk, který tráví hodiny v soláriu. Vystouplé a silné lícní kosti, dokonalé zuby a ošlehaná pleť kolem jasně modrých očí připomněly Bolingerovi jistého tenisového profika, co se ho snažil naučit podání během detektivovy poslední dovolené ve Fort Lauderdale.

"Čím vám mohu pomoci?" zeptal se profesor a popotáhl znuděně nosem.

Bolinger věděl, že nic podobného neměl vůbec na mysli. Pomoc byla přesně ta poslední věc na světě, kterou by profesor chtěl udělat. A Bolingerovi na něm něco nesedělo.

"Profesor Lipton? Jsem seržant Bolinger," představil se detektiv. "Jedna z vašich studentek byla zavražděna a já bych vám rád ohledně té dívky položil pár otázek. Vadilo by vám, kdybych vás odvezl k nám na stanici?"

Lipton ho sjel pohledem odshora dolů. Lehce afektovaně se zasmál.

"Víte, seržante, na jaký obor se specializují?" zeptal se jízlivě.

"Ano, pane, vím."

"Pak byste se mě vůbec neměl ptát, jestli bych s vámi jel. Tohle je můj svět, seržante. Na policii mám názor takový... prostě nepříznivý... nicméně," pokračoval, jako by přednášel před třídou, "ne že bych naznačoval, že jsem snad povahy nepřátelské či tajnůstkářské. Můžete jít dál, seržante. Můžete se mě zeptat na cokoli. Jsem rozumný a uznalý člověk... dávám vám pět minut."

Lipton se podíval na hodinky, zjistil čas a jednoduše dodal: "Delším rozhovorem bychom mrhali mým i vaším časem. Slečnu Salesovou jsem znal velmi povrchně."

"Jak jste věděl, že jde o slečnu Marci Salesovou?" přimhouřil Bolinger oči, když profesor vypustil nečekaně z úst dívčino jméno. Detektivovi se začala vařit krev v žilách.

Lipton zpanikařil, bylo mu to vidět na očích, ale jen na chvilku. Pak vyrovnaně odpověděl: "Vždyť jste mi to řekl vy, seržante."

"Ne," pokřiveně se usmál detektiv. "Ne, neřekl."

"Vypadněte odsud, táhněte!" vybuchl vztekale Lipton. "Jak si to dovolujete, přijít sem s takovými narážkami!"

Zapomínáte, že znám svoje práva! Nejsem žádný hrdlořez z ulice! Nemusím vám vůbec odpovídat! Chcete se mnou mluvit? Zavolejte mého právníka!"

A zabouchl Bolingerovi dveře před nosem. Jenže ten se smál. Svého člověka už měl.

Jedno uřeknutí ovšem nebylo nic moc. Bolinger věděl, že mu na vystavení zatykače nebude stačit. Ale stačilo na to, aby mohl sledovat dům. A byl si jistý, že do oběda příštího dne přijde s něčím laborka.

Když se tak nestalo, začal se Bolingerovi svírat žaludek.

"Tak čistý místo činu sem ještě neviděl," přesně tohle prohlásil šéf laboratoře.

Bolinger pověřil dvacet mužů, aby pracovali na tomhle případu, a ani jeden z nich nenašel nic konkrétního. Přitom detektiv věděl, že to udělal Lipton. Ale potřeboval solidní důkaz. Podezření ještě nikoho neusvědčilo. Chtělo to nezvratné důkazy.

Asi o deset minut později vrazil do Bolingerovy kanceláře s širokánským úsměvem Farnhorst.

"Mám, cos potřeboval, Bobe!" triumfálně mával ve vzduchu kusem papíru. Plesknul s ním na stůl před Bolingera a vysvětloval: "Přešetřil jsem v počítači tu oblast a vylezlo mi tohle!"

Bolinger sledoval detektivův silný prst až k místu na stránce s kódem deset-sedmnáct - škody způsobené řidiči, kteří ujeli z místa činu. Stálo zde, že den předtím ve dvě třicet odpoledne viděla žena - jejíž auto bylo zaparkované ve stejné ulici, kde bydlela Marcia Salesová, právě naproti -, kaštanově hnědý sedan Lexus, jak při couvání narazil do jejího auta. Řidič, kterého nedokázala ta paní popsat, dupnul na plyn a ujel, ale žena si povšimla poznávací značky, když auto uhánělo po ulici. Patřilo Liptonovi.

"Ano!" plesknul Bolinger do lejštra. "Ať mi vystavěj zatykač. Chci obrátit vzhůru nohama jak barák, tak auto a chci mít Liptona za mřížema ještě před obědem."

Detektiv zavřel dveře své kanceláře a otevřel okno. Vytáhl cigaretu a zapálil si ji. Promnul si oči a dopil zbytek kávy a v klidu rozžvýkával pár zrníček, která mu uvízla mezi zuby. Spánek holt musí počkat. Takhle to chodilo, typický průběh detektivní rachoty. Většinu vražd vyřešili během osmačtyřiceti hodin, anebo nikdy. Bylo mu to jasné, když viděl Liptona; věděl, že hraje levotu, a teď ho dostal.

Brzy ráno mu Alice Vreelandová potvrdila, že dívka nezemřela zadušením, ale proto, že jí kdosi vyřízl z těla vnitřnosti. Výkrvácela. Alice detektivovi řekla, že má hledat pěkně ostrý nůž.

"Tak ostrý, že by se s ním dalo holit," okomentovala.

"Mimochodem," pokračovala, "musím se vrátit do toho domu. Myslela jsem, že sebrali všechno, ale nemůžu najít její žlučník. Nikdo jste ho nesebral, že ne?"

Bolinger si znovu protřel oči, opět byl překvapený Aliciným hrůzným dodatkem. Nebyl si jistý, jestli se nesnaží vtipkovat, a tak vůbec nereagoval. Zvažoval, když pomine možné přehlédnutí, jestli existuje nějaké vysvětlení, proč chybí dívčin žlučník. V životě nic takového neslyšel, ale taky nikdy neviděl tělo v takovém stavu - napůl zadušená a napůl vykuchaná jako podříznutá kráva. Bolinger se při tom pomyšlení otřásl. Svým vnitřním zrakem sledoval neodbytný obraz. Viděl před sebou obličej Dona Salese a jeho zděšení, když vešel do místnosti. Jak hluboká musela být jeho bolest?

Bolinger zvedl telefon. Chtěl otce děvčete potěšit, třeba jen projevem soustrastí. Uměl to jedině předvedením své práce, ukáže mu, jak tvrdě pracuje na skřípnutí vraha. Chtěl Salesovi zavolat a říct mu o objeveném záznamu silničních pirátů. Pak to přehodnotil. Počká s tím, dokud Liptona nezašijou. Neměl by v otci žít naději podloženou náhodným důkazem. Kdo ví? Možná budou mít štěstí, najdou ten nůž a na něm dívčinu krev, i když vzhledem k místu činu, prostému všech stop, o tom pochyboval. Ať už ji zabil kdokoli, věděl, jak budou postupovat. Místo činu bez jakýchkoli stop bylo něco téměř neslychaného.

Bolinger pracoval na dalších lejštrech. Farnhorst se vrátil skoro až za dvě hodiny.

"Máme ho, Bobe," triumfoval. "Chlápek se chystal na výletík. Zamluvil si letenku do Toronta a byl skoro na Pětatřicátý ulici severně směrem k letišti, když jsem ho s hlídkou chytil. Jak jsme se snažili přimět ho k odstavení vozu, začal ujíždět. Nabořil auto, vyskočil z něj a letěl do lesa. Moc daleko se nedostal. Měl dvě zavazadla, pas a kolem dvaceti tisíc dolarů v hotovosti."

Bolinger si strčil do pusy pero a začal ho okusovat. "Zatraceně dobrá práce."

"Ale tohle se ti bude fakt líbit," pokračoval Farnhorst a podával mu plastický sáček obsahující věc, která vypadala jako dámské spodní kalhotky.

Bolinger uchopil pytlík a nechápavě si ho prohlížel.

"Našli jsme je zastrčený na dně jeho látkový brašny..." řekl Farnhorst. "Chtěl jsem ti je ukázat dřív, než je pošlu do laborky... myslím, že by mohly být její."

Kapitola 3

O ROK POZDĚJI

"A chce, abych ho zastupovala!" řekla Casey.

Promluvila dost hlasitě, tak aby ji všichni u stolu slyšeli, ale vlastně to bylo nevhodné. Nacházeli se na dobročinném podnikání pana guvernéra a co talíř jídla, to tisíc dolarů. Ženy v róbách a diamantech, muži ve smokiních a se zlatými švýcarskými hodinkami. Všichni otočili hlavy. Casey potřásla tiziánovou hřívou a vyzývavě se smála. I jí se na krku zablýsknul diamantový náhrdelník.

Dlouhými pěstěnými nehty se nedbale dotkla ramena svého manžela se slovy: "Tony chce, abych přijela do Minnesoty a zastupovala rockovou hvězdu. Rockovou hvězdu! A přišť mě čeká asi kdo?" Ovzduší naplnilo zdvořilostní chichotání; tak přece se jí podařilo podráždít zvědavost všech. Ani jednoho z nich by nepřekvapovalo, že Casey Jordanová zastupuje rockovou hvězdu, jen chtěli vědět jediné - kterou. Tony rozmrzele vzhledl od pozůstatků pořádného kusu krvavého žebírka a řekl: "Pierce Culpeppera."

Všichni vědoucně zamručeli.

"On žije v Minnesotě?" otázal se kdosi.

"Odtamtud on pochází," pravil někdo jiný.

Nadešel čas moučníku; jahodové košíčky s čerstvými lesními plody a šlehačkou. Casey závistivě sledovala Tonyho, jak se noří do své porce a ještě si dává stranou tu její. Doby, kdy jedla moučníky a měla štíhlý pas, byly ty tam. Pořád stálo za to otočit se za ní, ale platila svou daň.

"Zavřeli ho za napadení," vysvětloval poslušně Tony s ústy plnými kalorií. "A chce, aby ho zastupovala Casey."

"Opravdu to udělal?" zeptal se někdo na opačném konci stolu.

Tony pokrčil rameny. Husté obočí stejně jako vlasy mu šedivělo. Byl to objemný muž se silnými čelistmi, které podtrhávaly jeho podobu s basetem. Nejvýraznějším rysem byla malá roztomilá koží bradka. Ale hlas měl uklidňující a hluboký; spousta let strávených před porotou a soudci zanechala nesmazatelné stopy v jeho inteligenci - byl moudrý i sebevědomý. Co postrádal na vzhledu, vynahradil si v okázalém oblečení. Šaty míval nejen nákladné, ale také pestré. Mnozí by možná řekli křiklavé.

"Je nevinný, dokud mu neprokážou vinu," řekl. "Všichni to známe."

"Snad bychom si s ním mohli promluvit," reagovala Casey jen tak mimochodem, jako by promýšlela postup.

Tony její hru znal a vůbec mu nevadila. Současné dění přehlížel zvenčí stejně jako ona, možná dokonce ještě ze vzdálenější perspektivy. Ona se totiž přivdala mezi smetánku texaské společnosti, ke všem těm Vanderhornovým a Wattovým, Gardenerovým, Rienhoffovým a samozřejmě do rodiny manžela Jordana. Všichni byli bohatí a většina z nich si své peníze vydělala starobylým způsobem: zdědili je. S velkým potěšením se hlásili k nějakému vzdálenému předku či někdejšímu vlastníku určitého kraje a podobně. Podle mínění Tonyho Cronica: mizerná snobáma. Už si na ně ale téměř zvykl a věděl, že na ně Casey strašně ráda dělá dojem.

Ani jí to nezazlival. Věděl, jak hluboko chtěla pohřbit svoje skromné začátky - na malé prašné farmě u Odessy. Casey před sebou najednou jasně uviděla obrázek své rodiny při velkolepé svatbě s Taylorem. Ošumělý, tristně vypadající spolek s obleky vyšlými tolik moc z módy, že klidně mohli být partou komiků. Ale legračního na nich nebylo vůbec nic. Moc pili a byli tehdy večer čím dál tím víc hlučnější. Každý věděl, jak moc se to Casey dotklo. Jiná, slabší povaha by se rozpustila v slzách, kdyby její otec vylezl na židli uprostřed zmíněné společnosti z Texasu a luskal by prsty do taktu kapely, jež nebyla schopná zahrát na úrovni píseň "The Devil Went Down to Georgie".

Ale Casey situaci stejně zvládla - jako procházela vším ostatním - s bradou hrdě vztyčenou. Vymanila se ze své minulosti pátráním po úžasném životním stylu. Každému musel stačit jeden jediný pohled, aby zjistil, jak se jí to podařilo. Bývaly časy, kdy si Tony myslel, že je ve své touze zavděčit se jakési tlupě lidí příliš dychtivá, ve srovnání s ní nestáli ti lidé za nic. Jemně a víc než jednou ji upozorňoval, že se nemusí hrbít a podbízet se jim, ale ona ho vždycky klepla přes ruku - v legraci - se slovy: "Ale, Tony." Takhle reagovala pokaždé, když odmítala o něčem mluvit. Takže on se už dávno vzdal. Respektive, on se vzdal ve chvíli, když se přivdala do místní "společnosti".

Předpokládal, že když se tedy musí k téhle nafoukané bandě přidat, že z nich přinejmenším vytěží to nejlepší, co nabízejí. Její manžel už beztak něco takového prováděl, nebo alespoň podobnou činnost předstíral. Taylor Jordan neúnavně líčil historky o uzavřených obchodech po celé zeměkouli. Tony se na toho člověka díval a musel žasnout. Zrovna teď mlsně manévroval přes květinovou mísu uprostřed stolu k osmadvacetileté blondáté nevěstě starého Rienholfa.

Kdoví jaké "obchody" doopravdy realizoval v první řadě. Tonyho by vůbec nepřekvapilo, kdyby svoje podnikání jednoduše používal jako zástěrku pro láskování po celém světě. A jestli opravdu pracoval a nepředstíral, muselo to být děsně těžké podnikání, že ano, když měl v cenných papírech pár milionů dolarů. Tak či onak, Tony si Caseyina manžela vážil jen o malinko víc než ostatních typů.

Casey byla naprosto jiný případ. Tony věděl od prvního okamžiku, kdy ji spatřil v kanceláři státního zástupce - což bylo před deseti lety - jak moc se vymyká. A nešlo jen o její dech vyrážející krásu. Perfektní tělo, velké hnědé oči a hezký nosík byly pro obhájkyňu spíše nevýhoda. Protože při vznášení námitek nešlo před porotou o žádnou soutěž krásy, to mohl Tony dosvědčit.

Jenže z Casey vyzařovalo světlo tak mocné, silné a spalující, že jste, když otevřela pusou, okamžitě věděli, s kým máte tu čest - že je stejně krásná jako bystrá.

Pěkné ženské jen stěží dokázaly být tvrdé, takovou udělal Tony zkušenost. Domníval se, že to souvisí s přírodou - jakási ochrana, aby neodrazovaly nežádoucnější muže. Jenže Casey jeho teorii úplně rozmetala.

Existoval jen jeden muž, který kdy poznal, po čem touží, a toho získala. Jordan byl nejhezčí boháč v Austinu, jestli ne v celém Texasu. Navenek působil tak dokonale, že mu Tony vlastně nikdy nevěřil. Dělal tehdy Casey společnost, když se poprvé s Jordanem setkala. Nechala se slyšet, že tenhle nablýskaný lev salonů bude její. Znělo to stejně podivně tehdy jako nyní - žena, uplatňující otevřeně nárok na nějakého muže.

Jenže Tony znal Casey už deset let, a tak ho teď nic nemohlo příliš překvapit. Poprvé ho šokovala tak, že na to nikdy nezapomene. Zůstal stát s otevřenou pusou, když mu řekla, že by s ním chtěla pracovat. U oběda s ní znovu a znovu probíral, jak ušlechtilá záležitost je obhajoba, že každý člověk má právo na řádný a spravedlivý soud, integritu systému, a jak se vše zhroutlí, nemá-li běžný člověk možnost ubránit se všemocnému státu. Když skončil, podívala se na něj těma svýma krásnýma zářícíma očima a jednoduše řekla, že ano.

"Jsem na zkušenou v kanceláři státního zástupce," vysvětlila a zabodla vidličku do vařené mušle. "Nehodlám být žalobkyně do konce života. Kromě toho se mi líbí váš styl."

Tato konverzace se neodehrála jen tak zčistajasna. Tony si rok lízal rány, než byl schopný nového rozhovoru s ní. Bylo jí šestadvacet, stala se služebně mladší obhájkyň, měla jen tři roky po právnické fakultě, když ho smetla ve svém úplně prvním případě znásilnění. Bolelo ho to. Ale když hanbu překousl, prozřel. Mohla by z ní být vynikající soudní obhájkyň od dob F. Lee Baileyové. Mohl by ji vycvičit. Ona byla vybavená od přírody a on znal všechny figle. A taky věděl, jak je prodát.

A Casey si uvědomovala, stejně jako on, že by z druhé strany lavice - té žalovací - ničeho nedosáhla. Žalobci jsou odkázáni na případy, které jim předá kriminálka v jejich jurisdikci. Obhájce může vyrazit a získat případ kdekoli. Fotogenická, mazaná obhájkyň může jít z jednoho mediálně silného případu do druhého, pokud bude patřičně připravená a patřičně vedená. A Tony věděl, že Casey Woodgateová může - neboť tehdy se tak jmenovala - z nich obou udělat boháče.

Ne že by byl Tony Cronin nějaký ěnouma. Byl uznávaným právníkem, který kdysi působil tři roky jako prezident Texaské advokátní komory. Pohodlně si žil, ale nedalo se to vůbec srovnat s tím, jak se mu dařilo nyní. S kolegyní, jako byla Casey, se mohl soustředit na získávání klientů a věnovat se médiím. Tím pádem se ona zaměřila výhradně na obhajobu a dokazovala, že je jedna z nejlepších.

V současnosti tato dokonalá symbióza kolegů nabízela další nadějně vyhlídky. Tony strávil poslední den a půl telefonováním s Culpepperovým bratrem a manažerem v jedné osobě a snažil se mu vnutit představu Casey jako obhájkyň, a ne toho druhého člověka, kterého doporučoval jejich agent Harvey Weissman.

"Hned ráno jako první věc obstarám letenky," oznamoval Tony.

"V pondělí ráno uzavírám důkazní řízení, víš," opáčila Casey.

Tony na to úplně zapomněl. Najednou si uvědomil, že svou věcnost nehraje. Pracovala na případě mladé ženy jménem Catalina Enosová. Mladá Američanka mexického původu popravila svého manžela elektrickým proudem - když se koupal, přihodila mu do vany fén. Casey zastupovala Catalinu bez nároků na honorář, občas to tak dělávala. Každý právník si myslel, že obhajovat pro bono je ušlechtilá snaha; jen pár jich tak činilo v hojné míře.

Navíc Casey za práva obviněných sváděla lýtý boj. Podobně jako Tony věřila, že má-li obhájce sloužit spravedlnosti, musí obžalovanému zajistit kvalifikovanou právní pomoc, neboť každý na ni má právo. U těch, kteří si to mohli dovolit, Casey vůbec nevdalo říci si o přemrštěný honorář, ale potřebným neochvějně nabízela své služby bezplatně, jak jen to její přeplněný diář umožňoval. Tonyho její postoj znepokojoval a čekal, že se časem onosí, jenže neonosil. Casey vykonávala svou práci pro bono dál a stejně oddaně, ne-li i častěji než placenou obhajobu.

"Vrátíme se zejtra večer," dohadoval se s ní Tony. "Heleď, taková šance se jen tak znovu nenaskytne."

Tony věděl, že přes svoje noblesní stránky se Casey nechá jako většina lidí přesvědčit přinejmenším alespoň pomyšlením na nezanedbatelně výnosnou akci. Kdyby mohli Culpeppera zastupovat, byl by to podnik nejen lukrativní sám o sobě, navíc i do budoucna prospěšný. Proč by k seznamu významných obchodníků, politiků a dokonce i dvou basketbalových hráčů, jež zastupovali, nepřidali obhajobu všeobecně uznávané rockové hvězdy? Jelikož hlavním cílem Tonyho a Casey bylo stát se týmem právníků reprezentujících hvězdy, mohl by být Culpepperův případ - při zpětném pohledu - oním klíčovým bodem jejich úspěchů.

Tony se ani nenamáhal skrýt úsměv, když Casey řekla s předstíranou lhostejností a tichým hlasem: "Předpokládám, že je nevinen."

Jistěže, dokud mu není prokázána vina, Casey," odpověděl Tony nenuceně. "Vždyť to víš. Tak zní naše motto."

"Ano, vím, že je to naše motto," zašeptala. "Ale myslím to vážně, Tony. Nechci pro něj pracovat, pokud to udělal."

Tony se tahal za bradku. Vidina, že by ztratili takovou práci, byla nesnesitelná. Znal Casey, ona by klidně zastupovala člověka, i kdyby všechno svědčilo proti němu. Pokud si mohla jen trochu myslet, že je dotyčná osoba nevinná, rvala se za ni všemi myslitelnými způsoby. Také si uvědomoval její zvýšenou citlivost na případy sexuálních deliktů.

"Pochybuju, že to udělal," zamumlal. "V novinách všechno popřel."

"Podobné případy nemám ráda, Tony," Casey trvala tiše na svém; litovala, že tuhle debatu vyvolala na veřejnosti. "A ty to víš. Slyšela jsem o něm v rádiu. Nechci ho zastupovat, pokud je tak odporný, jak odporně mluví. Fakt nechci."

"Nemůžeš tam se mnou zajet a alespoň si s ním promluvit?" šeptal Tony, uvědomoval si, jak na ně civí okolí, a nechtěl se víc doprošovat. "Přece víš, o co jde. Lidé jako Culpepper jsou náš cíl. Přesně na něj jsme čekali..." Zakončil svůj proslov nervózním smíchem, který měl znít nenuceně.

Casey se podívala na svého manžela. Ten provedl hladký obrat od prodlužovaného zkoumání mladé paní Rienholfové k nicneříkajícímu úsměvu směrem ke své ženě. Byl na ni pyšný. Popravdě, ačkoli by to nikdy nepřipustil ani sám před sebou, Casey byla jeho největším úspěchem. A přestože oba věděli, že Casey stejně udělá, co bude sama chtít, Taylor oceňoval, že na veřejnosti hrála divadlo a konzultovala s ním důležité kroky.

"Však ty se rozhodneš správně," odpověděl jí předepsaným způsobem.

Casey se na chvíli odmlčela a pak se obrátila k osazenstvu u stolu: "Omluvíte nás, prosím?"

Tony ji následoval ven do vlahé tmy. Tichá noc ostře kontrastovala s hukotem v rozlehlé restauraci. Zastavili se na ochoze stranou ode dveří, tady si mohli být jisti, že je nikdo nebude rušit.

"Chci jet," promluvila Casey živě, normálním hlasem, "ale až bude po soudu."

Tony se zamračil. "Musíme odjet hned, Casey. Jestli zaváháme, najme si jiného právníka. Weismann, Culpepperův agent, se snaží dát ho dohromady s Devonem Blackem z Chicaga. Ale Piercův bratr je nám nakloněnej. Tvrdil, že jestli dorazíme během víkendu, dokáže přemluvit Pierce, aby jednal s náma."

"Jenže já zastupuji ženu, která by mohla jít do vězení, když porotu neodbourám závěrečným dokazováním," argumentovala Casey.

"Opravdu je to s ní tak nahnutý?" zeptal se Tony pochybovačně. Věděl, že na tomhle případu pracovala uplynulý měsíc hodiny, ale on se v něm moc neangažoval, protože v sázce nebyly žádné peníze.

"Ano, jde do tuhýho," přitvrdila Casey. "Soudcem je Van Rawlins..."

Tony sebou trhnul. Když Rawlins působil jako státní zástupce, Casey mu prakticky kariéru prokurátora zničila. Krátkou, velmi krátkou dobu u něj pracovala a pak šokovala město spojením sil s Tonym. Střelhitě obrátila jako na obrtlíku a smetla dřívějšího šéfika v jednom významnějším procesu vraždy. Toto selhání stálo Rawlinse prohru v příštích volbách a Casey soudila, že už ho nikdy neuvidí. Jenže Rawlins, šelma politická, si prohrabal cestu ze skomírající soukromé praxe až na uvolněné místo na soudcovské stolici - za republikány. Pokud by Rawlins dostal příležitost zamést s Casey, rozhodně by tak učinil.

"A," pokračovala Casey, "státní zástupce má jen ty nejlepší svědky. Bože můj, Tony, jejich dům vypadal jak vězení. Catalina žila s celou rodinou z manželovy strany. Jako služka. Nikoho svého neměla a oni se všichni postavili do řady proti ní. Ne," dodala. "To děvče na mě spoléhá. Musím se tam dostavit."

"Jsou různé možnosti letů," dácii Tony. "Můžeme vyrazit ráno a bez problémů se vrátit brzy večer."

Casey si svého kolegu zkoumavě prohlížela. Nikdo jí tolik nepomohl dostat se přesně tam, kde chtěla být, jako Tony. Bydlela ve velkém elegantním domě a na úklid měla lidi. Oblečení pořizovala od soukromého nákupčího, který šmejdil v nejlepších obchodech v Austinu a Dallasu a dohlížel, aby se oblékala podle poslední módy. Svě šperky, přestože jich v tom či onom okamžiku nosila vždy jen pár kousků, musela ukládat do trezoru. Jezdila v nejnovějším modelu mercedesu. A důležitější bylo, že ji lidé obdivovali. Nebyla to právě ona, koho zvala manželka guvernéra pravidelně na čaj do svého domu? Nevybírala si snad z přehršle dalších dam? Nebyla to snad Casey, kdo si musel pokaždé zvolit ze široké nabídky partnerek, jež toužily zahrát si tenis v klubu zrovinka s ní?

Ano, Casey byla všude a u všeho a přesně tam, kam se vždy chtěla dostat. A mnohé z toho se odvíjelo ze spolupráce s Tonym. Manžel byl samozřejmě také důležitý. Jenže Casey si nebyla jistá, zda by se s Taylorem vůbec poznala, kdyby nespojovala síly s Tonym. Byl to Tony, kdo v tomhle obrovském městě rozvíjel její sebevědomí. Ve svém rodném městečku Odesse vždycky snadno zazářila. Bývala vším - prezidentkou třídy, řečníkem na závěr školy, královnou, vracející se do rodného města. A pročpak by nebyla? Odessa bylo solidní farmářské městečko ve středu ničeho. Ale Austin je veliké město a Casey potřebovala učitele typu Tonyho, který jí dodal sebevědomí, aby i zde zazářila a ještě intenzivněji.

Usmála se laskavě na svého kolegu a partnera a řekla: "Pojedu."

Otočila se ke dveřím a pak se rozpomněla na slova svého muže a dodala: "Myslím, že tak je to správné."

Kapitola 4

"Bože můj, takový mráz," hlasitě žasla Casey nad tím, jak si může někdo zvolit život na severu. Nejenže tu byla zima, ale zlověstně šedé mraky vyplivovaly kusy ledu, sníh a déšť najednou. Navzdory blížícímu se poledni byl obzor černý jako inkoust a výhled rozmazaný.

Tony podupával na špinavém betonu a foukal si do dlaní. Baloňák mu byl v ledovém větru, vanoucím od Kanady, úplně nanic. Přestože byl téměř duben, náhlá vlna mrazu pokryla zemi kolem letiště jinovatkou. Řidič, který na ně čekal u východu, odešel za roh pro auto. Tony a Casey udělali tu chybu, že vyšli ven na chodník, aby tam na něj počkali.

"Pojďme dovnitř," oťásl se Tony.

"Už jede," odpověděla Casey. I ona byla oblečená do teplejšího počasí - lehký plášť přes klasický modrý kostýmek s úzkým proužkem a vysoké podpatky. Pěkně tvarované nohy měla od kolen dolů kromě tmavých punčoch nezakryté a zmrzlé na kost.

Casey strávila celý let včetně čekání v Chicagu procházením poznámek ke své závěrečné řeči u soudu příštího dne ráno. Cestou v autě do sídla Pierce Culpeppera probrali fakta kolem případu rockové hvězdy, jak byl Tony informován. Casey tiše přikyvovala a čekala, až skončí, aby se ho zeptala: "Jaká je jeho trestní minulost?" Leccos už o Piercovi věděla; dítko z předměstí St. Paul a jeden z mála bílých rapových umělců, který nejen prosperoval, ale kterého jeho unikátní styl vynesl na špičku světových žebříčků.

Tony pokrčil rameny. "Noviny píšou o několika incidentech, když studoval, ale nikdy nesesedl."

"To mě uklidnilo," odpověděla monotónně.

Tony oťel dlaní zamlžené okno ve chvíli, kdy zrovna projížděli impozantní řadou železných bran.

Culpepperův dům bylo třípodlažní kamenné lovecké sídlo. Architekt jej obdařil nesčetnými lomenicemi a věžičkami - vzbuzovalo dojem hradu. Spíš by tady mohl bydlet nějaký guvernér. Takové místo by ještě před pár lety Casey vyděsilo.

Stále měla v paměti sídlo prezidenta texaské banky v Odesse. Jela tam se svým otcem v nakladáku. Odkupoval jakýsi použitý stroj od člověka, co se guvernérovi staral o vozový park. Vjeli na pozemek zaprášeným zadním vjezdem pro služebnictvo. Když otec zašel do obrovské garáže domluvit obchod, Casey se vypravila po cestě lemované stromy k hlavnímu domu.

Tyčil se ze země uprostřed starých dubů jako cihlová pevnost. Okenice a sloupy bělostně zářily a na čerstvě zeleném trávníku vzadu za domem hrála rodina kriket - byli nastrojeni, jako kdyby šli do kostela, a přitom byla sobota. Casey zpoza stromu okukovala děti. Byly jí blízké věkem a pro Casey bylo od té doby štěstí definováno obrázkem těchto dobře oblečených dětí, postrkujících ve stínu dřevěnými palicemi barevné míče po pestrém trávníku.

Vtom ji kdosi vytrhl ze snění. Upadaná ruka krtičnatého kluka*, oblečeného v rozdrbaných kalhotkách a s ušmudlanou hučkou na hlavě, ji hrubě obrátila čelem k němu.

"Žádnou bílou pakáž tu nechtěj ani vidět," šklebil se pohrdavě.

"Nejsem žádná pakáž, ty..." zapištěla na něj Casey vzdorovitě a kopla ho do holeně. Kluk zaskučel, nasadil jí kravatu a povalil na zem. Ani nevěděla jak, ale pojednou nad nimi stál sám bankéř a Casey se roztrásla při pohledu na jeho široký rudý obličej silně vonící drahou kolínskou po holení. Roztrhl je od sebe s výrazem naprostého opovržení a nařídil:

"Vraťte se ke svým otcům a nechci vás u svého domu už nikdy vidět!"

Limuzína projížděla vstupní branou a Casey sledovala s úžasem na svých hodinkách od Cartiera, že potupa z tak krátkého okamžiku může trvat tak dlouho.

"Pěkné místo," předstírala uspokojení.

Rocková hvězda je nechala čekat v pracovně skoro hodinu. Pak se vynořila oblečená do pydovitých kalhot a špinavého trička. Během ani ne minuty Casey vycítila, že to, v co Tony doufal, to jest dohodnutý kšeft, bylo ve skutečnosti na hony vzdálené. Spíše si byla téměř jistá - po pár oťukávacích otázkách -, že se Culpepper rozhodl pro jiného právníka.

"Mohu vám položit jednoduchou otázku?" zeptala se.

Rocková hvězda pokrčila rameny. "Jistě."

"Proč jsme tady?"

"Já nevím," odpověděl Culpepper a podíval se na svého bratra. Jeho mladší vychrtlejší vydání sedělo ve velkém křesle a bimbalo nohama, přehozenýma přes opěradlo.

"Řek sem Tonymu," bránil se bratr, "že nic nezaručuju. Řek sem, že jestli chcete Pierce zastupovat, měli byste sem radši přijet a jednat s ním osobně."

"Můj bratr strašně rád obluje lidi," zhnuseně prohlásil Culpepper a odkráčel z místnosti. Vzniklá situace ho naprosto nezajímala.

"Heleďte," pokračoval bratr téměř útočně po chvilce tupého zírání na dveře, "řek sem vám, Tony, že Pierce má poslední slovo..."

Casey se do něj chtěla pustit, ale pak se rozhodla, že srovná Tonyho. A potom to vzdala úplně. Byla by to ztráta času. Tony takové akce občas dělával a Casey se nechtěla poslouchat zdůvodňování, jak těžce se mu udávají jejich služby. Cítila se potom uboze, protože v hloubi duše věděla, že má Tony pravdu. Ne že by ona byla neprodejná síla, ale ve městě Austin ve státě Texas žil úplný batalion dobrých obhájců, kteří se snažili zastupovat hvězdná jména. Byla jedna z mnohých a bude s tím muset vyžít, dokud nepřijde den, kdy získá v právníčině větší renomé. Takový si stanovila cíl a věřila, že jednoho dne se jí ho podaří dosáhnout. Mezitím musí jet domů. Casey vypadala hrozně naštvaně, když vycházela ze dveří.

Tony se chtěl obhájit a klusal ji domem a halou v patách a trpělivě ji volal jménem. Venku bylo všechno potažené ledem. Dokonce i stromy se v přítmí leskly jako sklo. Slabý sněhový poprašek byl také pokrytý ledem. Casey na schodech uklouzla. Křečovitě svírala zábradlí, aby si nezlámala nohy. Tony jí pomohl získat rovnováhu a společně se pokoušeli došoupat k autu.

"Mrzí mě to," povídal Tony. "Neměl jsem tušení, opravdu."

"Já vím, že ne, Tony," mumlala Casey. "Hlavně odsud vypadněme."

Ještě ani nedosedli vzadu v autě a řidič se začal rozčilovat kvůli námraze.

"Nevypadá to vůbec dobře," prohlásil a jel příšerně pomalu.

Casey ho úpěnlivě prosila, aby si pospíšil. "Nesmím zmeškat let."

"Pochybuju, že něco poleť," odpověděl řidič se znepokojeným pohledem do zpětného zrcátka. "Fakt je to blbý, paninko, a bude hůř."

Onen řidič měl pravdu. Než dojeli na letiště, odlety měly nejen několikahodinové zpoždění, ale společnosti je rovnou rušily. Shůry bez ustání padal déšť i led. Casey seděla u čísla jejich východu k letadlu a tklivě pozorovala tmavnoucí oblohu. Podle všeho se domů nemůže dostat dříve jak po půlnoci a ona potřebovala být ráno u soudu čerstvá. Když bylo sedm, myšlenka na dobré vyspání ji opustila. Zavřeli celé letiště.

"No, nazdar!" vyštěkla Casey, když uslyšela hlášení. Popadla Tonyho za rukáv a rvala ho k hlavnímu terminálu.

"Můžeme jet autem."

"Casey," namítal Tony, když vedle ní klusal, "v tomhle se řídit nedá. I kdyby dalo, nemůžu tam bejt včas, i kdybysme jeli celou noc."

"Musím něco podniknout," řekla sklíčeně.

Přepážky půjčoven aut byly rovněž opuštěné.

Casey přistoupila k mladému kapitánovi letectva, který seděl na lavici s hlavou v dlaních, a zeptala se ho: "Nedalo by se tu sehnat nějaké auto?"

Mladík smutně zavrtěl hlavou. "Teď se odsud nikdo nedostane. Podařilo se to jen těm, co odjeli tak před dvěma hodinama. Já se zdržel s kamarádem a jeho bágla. Slíbil, že mě hodí do města, ale než jsme naložili věci do auta, už se nedalo z parkoviště ani vyjet. Všichni, jak jsme tu, tady musíme zůstat přes noc..."

"Catalina," šeptala si Casey pro sebe, když na ni dolehla neodvolatelnost situace. "Musím okamžitě telefonovat," řekla Tonymu, očima horečně prozkoumávala letištní halu. "Musím zavolat Patti. Musí se postarat o konečné slyšení, ona..." Patti Dunleawiová byla Caseyina asistentka, schopná a houževnatá advokátka. Problém byl v tom, že Patti sice byla jako jediná obeznámená s nuancemi procesu s Enosovou, jenže teprve nedávno ukončila školu a ještě neměla zkušenosti s opravdovým případem.

"Soudce závěrečné slyšení pozdrží," tvrdil Tony a zapomněl na drobnost - na zlou krev mezi Casey a Rawlinsem.

"Může a měl by," cedila Casey mezi zuby. "Bylo by nesprávné pokračovat. Nebylo by to etické. Jenže my tady mluvíme o Vanu Rawlinsovi. Nenávidí mě, Tony... Ta dívka by mohla jít do vězení. Samozřejmě že by měl závěrečné slyšení

odložit. Ale neudělá to. Ať jde k čertu, on nepočká!"

Kapitola 5

Donald Sales si přidržoval manželčino zrcátko v co největší vzdálenosti od obličeje, aby mohl kriticky zhodnotit ošumělou blondátou paruku, duste umělohmotné brýle a make-up, jež na sebe naplácal, aby zesvětlil vrozenou barvu pleti. Oblékl si tmavý oblek. Téměř nikdy nenosil šaty, jediné snad na pohřeb. Nikdo by ho teď nepoznal. Ponuře se na sebe usmál a vrátil zrcátko na stolek. Svým způsobem to funus bude.

Z horní zásuvky vylovil zpod ponožek zásobník, vrazil ho do devítimilimetrového browningu a natáhl náboj do komory. Na pečlivě ustlané posteli ležel kufřík z napodobeniny kůže, koupil ho v obchodě Wal-Mart. Kapesníkem otřel otisky z pistole, stejně tak z plechovky slzného plynu a obojí uložil do kufříku.

Pokojík byl téměř prázdný - na holé podlaze ležela u železné postele ručně tkaná indiánská předložka kmene Navajo. Kdysi jasně červená, nyní byla vybledlá, skoro růžová. Na stěnách visely neosobní černobílé fotografie krajiny v obyčejných prkenných rámech. Vtačená do rohu stála starožitná židle, sedátko pokrývala jemná krajková dečka. Sales se vlastně pyšnil tím, že kromě předložky se tenhle pokoj za posledních dvacet let nezměnil. Když mu zemřela žena, uzavřel s jejím duchem smlouvu, že se jejich ložnice stává posvátnou, že navždy zůstane místem, které obývali spolu; a tak Sales tuto místnost nikdy s jinou ženou nesdílel.

Donald prošel halou vprostřed srubu a zastavil se ve dveřích dceřina pokoje. S rukou na klíče zaváhal a pak šel dál, minul kuchyni a vešel do velkého pokoje. Stěny podél byly přecpané zavěšenými rybářskými trofejemi a hlavami divokých zvířat. Ořechová skříňka s puškami stála naproti. Nad kamenným krbem visela válečná sekera Komančů. Zbraň mu dala jeho matka. Odjakživa, odnepaměti si v jejich rodu sekeru předávali muži. Obdarovala ho v den, kdy se přihlásil do války v jihozápadní Asii. Rodina do Salese vkládala velké naděje. Jako první z nich měl studovat na univerzitě. Měl se stát doktorem nebo právníkem; nikdo nevěděl, kterým přesně, ale určitě tím či oním. Jenže pak vtrhla do střední školy armáda a zagitovala mladíky - jak musí být patrioty a chránit svou zem. Stejně vás odvedou, varoval je předem jeden důstojník. Nikdo u Salesových nevěděl nebo ani nemluvil o nějaké výjimce.

A tak Sales šel a vykonal, co mu řekli. Když se vrátil, uvědomil si, jak velmi jim lhali, proč tam byli a co tam dělali. Rozhodl se, že bude žít po svém, vlastní život podle svých pravidel. Rozhodně nehodlal prokazovat někomu laskavost. A už vůbec ne těm lidem - rodičům, učitelům a trenérům -, kteří ho zdravili a jásali, když nasedal do autobusu, jenž odvezl tolik mladých mužů z poklidného venkovského života v Texasu do pekla džungle ve vzdálené zemi.

Našel si práci coby tesař a naučil se obchodovat. Zamíloval se do dívky, která zrovna vyšla ze střední školy a snila o tom, že bude zpěvačkou country. Objížděli spolu po pátečních a sobotních večerech místní taneční sály. Ona zpívala s kapelou staříků a on pozoroval svět; popíjel studené pivo z plechovek tak dlouho, dokud se její hlas nesmísil s nocí v dokonalé harmonii světla a zvuku.

Každý jí říkal, že by mohla mít někoho lepšího, než je Sales, ten míšenecký veterán s vyčpělým a otřepaným snem, že půjde na univerzitu. Jenže ona ho moc milovala, stejně jako on ji, a Sales tvrdě pracoval, aby jim zajistil domov. Ve dne byl spolehlivý podnikatel, v noci rozsvítil světla u dodávky a za milého zpěvu své mladé ženy u rádia se pachtil se srubem. Vystavěl ho doslova z prachu, aby měli místo, které by jim říkalo pane. Jeden Salesův strejda, co mu patřil obchod na křižovatce směrem na sever, se upsal, že pro něj pozemek koupí - neprodejný pruh jalové dlužní země. Sales se nikdy se splátkou neopozdil. Jejich příběh byl z těch šťastných - dva hezcí mladí lidé tvrdě pracující bok po boku, společně si budovali prostý život.

Vyšel ven na verandu, do stínu před poledním sluncem. Světle zelené oči mu světlkovaly pod tlustými skly brýlí. Okolní terén byl skalnatý a drsný až na potok probublávající na sever. V jednom místě ho přehradil kámen - ještě dříve než se ve dvacátém století začala kontrolovat vodstva - a dal tak život malému šiku ořešáků-pekanů. Pak potůček pokračoval dál ve své pouti za řekou Pedernales. Jižně se zvedal hrozivý shluk kopců, ozdobený jalovcem a lusky mesquite. Sales se sehnul a sebral vlhké plavky, přendal je ze stínu na slunce, aby mu rychleji uschnuly. Opustil stíněnou verandu a nasoukal se do dusivého vzduchu dodávky značky Ford. Aby nepropotil šaty a paruka zůstala načesaná, jel se zavřenými okénky a puštěnou klimatizací. Z pásku vyřvával George Jones o svém zlomeném srdci. Přes Salesovu tvář přelétl hořký úsměv. Nikdo neměl tušení, ani nemohl mít, jak strašně dal život zabrat jemu. Zlomený je slabé slovo. Natáhl krk, aby se viděl ve zpětném zrcátku. Odmyslel-li si přestrojení, jeho vzhled se za těch posledních třicet mizerných let pořádně změnil. Z oněch šťastných let mládí se uchoval pouhopouhý lehoučký náznak, nic víc. Ale co mohl očekávat? Každý, kdo dělal to, co on, a viděl věci jako on, by dopadl stejně, ne-li hůř. Alespoň se uměl na chvíli ztišit a občas se ponořit do minulosti, znovu uslyšet líbezný hlas své ženy, jak zpívá v měkkém přítomném tanečního sálu, prostě odplout z reality do bezpečí.

Někteří lidé tomu říkají snění za bílého dne a přesně to Sales dělal, dokud nevyjel z dálnice a nemusel na červenou dupnout na brzdy uprostřed zmatku v hektickém a betonovém středu města Austin. Zaparkoval v garáži na rohu Osmé ulice a San Jacinto a vyšel ven. Byl jen pár bloků od vazební věznice.

Během chvilky stál na rohu na světlech - svítil nápis NEVSTUPOJTE DO VOZOVKY, ale Sales se rozhlédl a stejně ulici přešel, sebevědomě a s hlavou hrdě vztyčenou. Obdobně vystupoval, když nakráčel do budovy soudu, plně přecházejících policistů. Tiše postál, zahalený cigaretovým kouřem, ve stínu, který vytvářel hlouček lidí kousek od prazvláštních dveří v boku betonové budovy. Sales zaujal uvolněný postoj a nenuceně vybařil jednu winstonku až k filtru.

Přemýšlel, jestli by si ho někdo zapamatoval. V uplynulých dvou měsících tu býval jednou týdně, vmísil se sem v roli právníka, jenž tu má co do činění. Oblek a sebejistota působily v okolí soudu a věznice stejně jako kouzlo

neviditelnosti. Sales využil čas k prozkoumání budovy a tunelu, který ji spojoval se soudem, a také nastudoval rozpis soudních stání. Vyvěšovali ho s týdenním předstihem v centrální hale soudní budovy. Ať už člověk vcházel kterýmikoli dveřmi, u obou budov to znamenalo projít detektorem kovu. Ale když jste věděli, kam chcete dojít, bylo směšně snadné obelstít ochranku.

Když típal svoji druhou winstonku, střídání kuřáků ho zanechalo s úplně novými tvářemi. Aniž řekl jediné slovo, vešel Sales do budovy dveřmi, které dokořán rozrazili a taky zaplnili jeho kuřáčtí kolegové. Rychle zkontroloval, zda je na schodišti liduprázdno, a sestoupil dolů do suterénu. Pár zabočení, několikrát dveře a ocitnul se v tunelu, kterým převáděli vězně z vazby k soudu. Asi v polovině narazil na další schodiště, ke kterému vedly dveře s malým okénkem. Sales mrknul doleva, pak doprava, aby se ujistil, že je chodba prázdná, a vytáhl z kapsy kapesník. Rychle jím obalil kliku u dveří, nechtěl zanechat otisky, a dveře otevřel.

Potichu je za sebou zavřel a slyšel sám sebe, jak těžce dýchá. Natáhl si chirurgické rukavice, kapesníkem očistil kufřík a položil jej na zem. Ruka se mu malinko třásla, když vytahoval další cigaretu. Vypálená místa v podlaze svědčila o podobných zoufalcích, Sales si tudíž mohl beztestně zapálit. Ucítil zápach latexu. Zkontroloval čas. Soudní slyšení začnou ve tři. Byly dvě čtyřicet. Přijdou každou chvíli.

Ted' už se Salesovi třásla ruka tolik, že nemusel popel z cigarety oklepávat, opadával sám. Přidušeně zaklel. Od božího rána měl chuť na skleničku, jenže se rozhodl, že bude na sebe tvrdý, a abstinovat. Možná byl moc tvrdý. Naposledy pořádně potáhl z cigarety, vypálil vlastní díru do podlahy a přilepil se zády na stěnu pod schodištěm, aby měl co nejlepší výhled na přicházející vězně.

Když se za sklem objevila hlava prvního strážce, Salesovi poskočilo srdce v hrudi. Sehnul se a vyndal z kufříku pistoli a slzný plyn. Ve chvíli, kdy se narovnal, se za okýnkem pohupovala Liptonova hlava. Těsně za ním šel další vězeň.

Potom, s malinkým odstupem, šel s pohledem upřeným kupředu další strážce. Sales se zhluboka nadechl a vrazil do dveří. Jak druhý strážce otočil hlavu, Sales ho majznul plechovkou plynu a srazil na zem. Vězeň, který šel vzadu, zahlédl revolver, zaječel a snažil se protlačit kolem Liptona. Jenže zakopl o vlastní řetězy a strhnul s sebou i profesora. Sales na něj namířil zbraň, a než mu kolem uší zabzučel projektil z pětaticitky druhého strážce, s rozvahou vpálil do Liptona tři kulky. Profesor se svíjel v agonii a oranžový vězeňský mundúr měl postříkaný jasně červenou krví. Sales byl přesvědčený, že se trefil a že ho zabil.

Najednou si až bolestně uvědomil, že mu strážce míří zbraní na hlavu. A zbraň taky spustila. Sales se přikrčil, otočil a svalil se směrem ke dveřím. Zvedl se, a aniž pustil zbraň, utíkal dál tunelem. Padly tři další výstřely, pak toho strážce nechal a začal prohlížet ležícího kolegu. Sales bez potíží proběhl dlouhým tunelem, útroby vazební věznice se dostal do dalšího tunelu, který vedl k zemskému archivu o dva bloky dále.

Letěl do schodů jako o závod a ze dveří, vedoucích na ulici, doslova vypadl, ale pak přešel do rychlé chůze. Ani jednou se neotočil. Zbraň měl bezpečně schovanou pod sakem v kapse kalhot. Ruce, nyní bez rukavic, se mu už netřáslly a pociťoval zvláštní klid. Udělal, co musel. Dodávku měl zaparkovanou v druhém podlaží garáže. Jen co nasedl, sundal si paruku a načebral dlouhé tmavé vlasy. Chomáčem miminkovských olejových kapesníků setřel z obličeje a krku bílý make-up a tlustě umělohmotné brýle vyměnil za elegantní panoramatické sluneční předepsané optikem. Strhnul ze sebe sako i košili a kravatu a podrobil obličej kontrole v zrcátku. Zachmuřeně se usmál. Oblékl si sněhobílou tričku, stáhl okénka a pomalu vyjel z garáže.

Sales se k jezeru Travis nevrátil. Byla by to ztráta času. Kousek od přístavu zabočil na prašnou cestu, která vedla k neobydlenému letnímu táboru. Auto ukryl pod stromy za garáží, svlékl se do plavek a pečlivě pohledem prozkoumal okolí. Nikde nikdo. Přehodil si přes nahé rameno nylonový pytel s pistolí, převlekem a čtyřicetkilovým kusem železa uvnitř. V druhé ruce držel potápěčskou masku. Nasadil si ji a rychle skočil do vody.

Dýchací přístroj a další vybavení našel na dně jezera hned vedle nejhlubšího doku, přesně tam, kde si věci nechal. S regulátorem v ústech si mohl dát načas a v klidu nasadit na záda kyslíkovou láhev. S pomocí kompasu v hodinkách plaval pomalu směrem doprostřed jezera. Uplaval asi osm set metrů - jak odhadoval - a opatrně vykoukl nad hladinu, aby zkontroloval břeh. Byl jen asi dvě stě metrů od své šestimetrové loď - odřená a se zvláštní, na zakázku dělanou modrozelenou plachtou. Byl si vědom hloubky pod sebou - kolem sedmácti metrů -; nechal nylonový pytel sklouznout z ramene, a ten zmizel v neproniknutelné hlubině. Když Sales doplaval k lodi, vyvlekl se z potápěčské výstroje a vytáhl se na záď. Vykukoval přes okraj lodi do všech stran, aby zjistil, zda je někdo poblíž. Na jezeře v ten den panoval klid - pokud byl Donald schopen dohlédnout -, jen v dálce se o vodní plochu dělilo pár rybářů s jednou pontonovou lodí. Sales okamžitě začal s navíjením udic. Na jednu se chytil pěkný kousek. Přesně to potřeboval. Když měl všechno na svém místě, nastartoval motor a vyrazil ke břehu. Chtěl mít jistotu, že ho někdo zaregistroval, a tak se rozhodl natankovat ještě dříve, než zakotví.

"Máte něco?" převaloval starý nerudný tatík, obsluhující čerpadlo, slova v ústech.

"Pruhatku," odpověděl Sales zase svým typickým způsobem, skoupým na slovo.

Stařec pokýval hlavou a juknul do lodi. Překvapilo ho, že si Sales dává tu námahu a vytahuje rybu z chladničky a že se chová přátelsky.

"Pěkný kousek," řekl.

Sales přitakal, ale pozornost věnoval příjezdové cestě, svažující se k jezeru od hlavní silnice. Když měl nádrž plnou, neudržel se a řekl: "Však jste to viděl, byl sem tam celý den."

Stařík se na něj zpytavě podíval a odpověděl: "Jjo." Po nepříjemné odmlce pokračoval: "Je fakt, že sme vás s Kentem viděli a probrali to. Moc to k vám nepasuje, na jednom fleku a tak dlouho..."

Sales se na tatíka netypicky usmál, a než odřčel, ucedil: "Sem usnul. Věřil byste tomu, asi stárnu."

Sales nebyl doma ani hodinu, když zaslechl příjezdět auto. Podíval se přes malý pultík kuchyňským oknem ven a uviděl Boba Bolingera, jak zdolává schody. Bolinger se nahoře zastavil. Na zábradlí visely dvojce plavky, jedny mokré a druhé

suché. Zkusmo sebral ty vlhké. Když zvedl hlavu, uviděl Salese, jak ho pozoruje přes okno. Než zaklepal na dveře, vrátil detektiv s pokřiveným úsměvem plavky na místo.

"Je otevřeno," zahulákal Sales a vrátil se k troubě, kde pekl rybu. Jako by čekal kamaráda.

Bolingerovi se sbíhaly sliny - z rozpáleného pekáče voněla cibule. Byl skoro čas večere. Seděl zrovna ve své kanceláři a klábosil s kolegou o nějakém žháři, když došla zpráva, že Liptona postřelili. Jelikož se to odehrálo zrovna u nich dole, on a jeho kamarád vyrazili. Protože byl Bolinger s Liptonovým případem obeznámený, svěřili mu vedení. A i když podle popisu svědků podoba střelce na Salese neseděla, jeho instinkt mu říkal, že musí začít u něj. Pokud spoušť nezmáčkl Sales, pravděpodobně věděl, kdo.

Bolinger si prohlédl místnost, holé trámy, vycpané zvířecí hlavy, zbraně ve skřini i na stěně. Přesto to bylo útulné místo se starším koženým nábytkem a indiánskými předločkami, které byly opotřebované, ale ne uválené. Bolinger věděl, kolik peněz dneska lidi nappou do svých domů u jezera, a nepřekvapilo ho, že Sales žije slušně.

"Pojďte dál, seržante," volal Sales z kuchyně.

Bolinger se na chvilku zastavil u skřínky se zbraněmi, pak obešel barový pultík a posadil se u kulatého stolku, vraženého do rohu kuchyně. Sales beze slova vyndal z mrazáku dvě plechovky piva. Postavil jednu před detektiva, z druhé si dal s vědoucím pohledem lok a vrátil se k plotně.

Bolinger ho pozoroval. Sales vůbec nepůsobil vyplašeně. Je možné, že by někdo spáchal tak bezostyšné přepadení a neklepal se? Možné, ale nikoli běžné.

"Jak se vám vede?" zeptal se Bolinger. Dobře si uvědomoval, s jakou bolestí se v uplynulém roce Sales od smrti dcery potýkal. Práce na Liptonově případu svedla oba muže několikrát dohromady.

"Víte, docela to jde," odpověděl Sales, aniž zvedl oči od plotny. "Pořád něco dělám. Bolest cítím stále, ale nepřestávám pracovat, takže nemám čas na přemýšlení."

"Občas si přeju, abych uměl dělat rukama," povídal Bolinger. "Připadá mi, že je sakramentsky dobrý usnout vysílením z manuální práce... Já obvykle usnu, když vůbec, jen proto, že mi zkolabuje mozek."

Aniž se Bolingera zeptal, jestli zůstane na večeri, vyndal Sales dva různé talíře a rozdělil rybu. Než prostřel, vytáhl z papírové tašky italský chleba a ukrojil z něj dva duste krajíce. Bolinger ani nezaprotestoval, jen potichu zamumlal poděkování. Sales se vrátil pro pivo a vidličky a usadil se proti Bolingerovi. "Co se děje, Bobe?"

Bolinger chvilku mlčel a díval se Salesovi zpytavě do očí, pak mu oznámil: "Na Liptona dneska stříleli."

Divoká zášť a radost zazářily v Salesových světlých očích.

"Prima."

"Není mrtvej," doplnil Bolinger.

Konsternovaný výraz pomalu svazoval mužova ústa do šklebu. Po chvíli řekl: "To je pěkně blbý... Kdo to udělal?"

"Myslel jsem, že mi to třeba povíte vy," okamžitě vystřelil odpověď Bolinger.

Sales dlouze upíjel pivo, pak zavrtěl hlavou a odpověděl: "Ne, já jsem nestřílel, a kdo, to nevím. Kéž bych to byl udělal," pokračoval a upřeně se díval na Bolingera. "Kéž by mě to bylo napadlo. Měl jsem to být já. A ať už to byl kdokoli, kéž by ho byl zabil."

Sales uchopil vidličku a začal jíst.

"Byly to pořádný jatka," vyprávěl Bolinger a následoval příklad svého hostitele. "Vypadal, že je mrtvej, dostal tři rány blízko sebe, všude byla krev. Jednu kulku chytil do ramene, druhou do hrudníku těsně nad plíce a třetí škrábala hrudní koš, aniž mu zlomila jediný žebro. Do tří dnů se vylíže..."

Sales pečlivě kousal, ale Bolinger jasně poznal, že ztratil veškerou chuť k jídlu.

"Chutná skvěle," řekl detektiv.

"Chycená dneska odpoledne," povídal Sales s šibalským úsměvem.

"Tak tam jste byl?"

Sales přikývl a opatrně odrecitoval svoje alibi.

"Máte spoustu zbraní," konstatoval Bolinger. "Nějakou pistoli?"

"Kolt pětačtyřicítka z armády a jednu z příležitostný koupě," odpovídal Sales. "Jo, a malou osmatřicítku. Zbytek jsou pušky a špuntovky..."

Bolinger neprotestoval, dojedl svou porci a zapil ji posledním douškem piva.

"Ne že bych neměl lidi, ale občas člověk musí nechat věci jít svou cestou," postavil se. "Díky za rybu. Na příští tejden nebo tak, neplánujete nějakou cestu?"

"Jasně že ne. Dáte si kafe?"

"Ne, dík," odmítl Bolinger. "Možná se vás budu muset v dohledný době ještě na pár věcí zeptat. Kdybyste se někam chystal, dejte mi vědět, souhlasíte?"

"Zůstávám tady. Do soudu zbejvají dva tejdny. Nebo se odloží?"

"Ne," zastavil se Bolinger mezi dveřmi. "Soud proběhne v každém případě."

Místo aby se vrátil rovnou do města, zahrnul Bolinger s autem na postranní cestu v sousedství té, po které Sales jezdíval k hlavní silnici. Chvilu poseděl v autě a kouřil; potom vystoupil a šel po dlouhé zaprášené, kroucí se cestě a křovím zpátky ke srubu. Jako nějaký šmírák nakouknul dovnitř oknem. Sales nedělal nic neobvyklého. Seděl před televizí v oblaku kouře a vstával jen pro další pivo a novou zásobu cigaret.

Tentokrát byl Bolinger se svým instinktem v koncích. Zkušenost mu říkala, že to Sales udělal. Kdo jiný by to taky mohl být? Ale pokud byl vinen, předváděl tedy perfektní divadlo. Jestli zjistí, že Salesova historka sedí a ve spojovací chodbě nenajdou žádný hmatatelný důkaz, bude všem pěkně horko, protože Bolinger pochyboval, že se tenhle případ vyřeší. Ne že by někomu záleželo na Liptonových plících. Po tom, co provedl Marcii Salesové, by ani jednomu poldovi na světě nevadilo, kdyby to koupil. Sám Bolinger musel přiznat, že ho slabounce píchlo u srdce zklamáním, když se

dozvěděl, že Lipton přežil. Jenže šéfovi a všem ostatním budou šlapat na paty, protože byla ohrožena bezpečnost - postřelili člověka přímo jim pod nosem. Soukromě se Bolinger divil, že se už dávno něco takového nestalo. Ten tunel si o to přímo říkal.

Bolinger šlapal zpátky k autu. Bude prostě pokračovat ve vyšetřování Salese stejně jako u ostatních případů. Bude postupovat bod po bodu, a pokud objeví důkazy, které by Salese spojovaly s přepadením, zařídí se podle nich. A jestli na nic nepřijde? No, Bolinger toho muže určitě zastrašovat nebude. Bůh ví, že Donald Sales si už prožil svoje.

Kapitola 6

Casey měla domluvenou schůzku se soudcem Rawlinsem na desátou. Bylo skoro dvanáct. Kdyby pracovala pro platícího klienta, už by zbytečně utratil téměř tisíc dolarů. Ale protože se starala o Catalinu Enosovou, Casey to spolkla. Konečně ji přijal. Vpustili ji do Rawlinsovy kanceláře vysokánskými tmavými dveřmi. Jen co Casey vstoupila do místnosti, musela sklopit oči, oslnilo ji slunce, jež dovnitř pražilo vysokým, arkýřovým oknem. Nos se jí naplnil pachem zatuchliny ze zahřátých knih.

Soudce seděl zády k oknu, a jak ho sluneční svit prozařoval, vytvářel přímo upířskou figuru. Příliš mnoho slunce a ještě více barvy na vlasy spolu vytvořily křiklavou kombinaci, která na splených vlasech zanechala zvláštní oranžový nádech; mastná patka přes čelo podtrhávala podivný výraz soudcových tmavých očí. Jakoby zdrcnutá hlava se svraštělým obličejem potečkováným jaterními skvrnami seděla vprostřed krásy splývavého taláru. Nehty na kostnatých prstech měl žluté od nikotinu a bourbonu.

Rawlins se Caseyině rozpoložení posmíval. Oči mu - stejně jako dentistova rozsáhlá práce ve zlatě v zadní partii soudcových úst - zářily škodolibým potěšením.

"Čím vám mohu pomoci, paní Jordanová?" promluvil afektovaně, vláčným přízvukem z dob starého Texasu, stejný původ měly i jeho konexe.

"Můžete změnit trest Cataliny Enosové," řekla věčně Casey a posadila se do stínu, přestože ji k tomu Rawlins nevyzval.

"Prosím, posadte se," řekl sarkasticky. "A pročpak bych to asi měl, paní Jordanová, udělat?"

"Protože pak byste nemusel projít zahanbujícím zmatečným řízením u odvolací instance," odpověděla Casey a ani se nenamáhala zakrýt svoje pohrdání. Rawlins byl jejím odvěkým nepřítelem a oba tedy věděli, na čem jsou.

"Nemyslím, že by mě to znepokojovalo," reagoval samolibě. "Sám Oliver Wendell Holmes se několikrát ocitl před apelačním soudem a vůbec nemám pocit, že by tato skutečnost nějak výrazně poškodila jeho důvěryhodnost."

Casey pohrdavě zasupěla při zmínce o soudním velíkánovi v kanceláři někoho tak bezcenného, jako byl Van Rawlins.

"Domnívám se, že rozhodnutí vrchního soudce Holmese zvrátili pouze z důvodů výkladu práva a k tomu v dobách jeho mládí," opáčila Casey. "Věřím, že by mu velmi uškodilo, kdyby se tak stalo z důvodu procedurální chyby."

"A o jakémpak procedurálním pochybení zde hovoříme?" předstíral překvapení Rawlins se zvednutým obočím. Dráždil ji.

"Měla jsem legitimní důvod, proč jsem se nemohla dostavit k soudu k závěrečnému slyšení, a vy ho znáte. Precedens je jasný. Pro obžalovaného nemůže být přitěžující okolností, pokud jeho obhájce zmešká jedno stání z důvodů sněhové bouře."

"Ó, myslím, že podstatná část pře byla tou dobou rozhodnuta," odpověděl Rawlins. "Závěrečná řeč byla jen jakousi další bradavicí na ropuším zadku. Tvrdím, že spravedlnosti bylo učiněno zadost, paní Jordanová. A kdyby vám na vaší klientce opravdu tolik strašně záleželo, myslím, že jste si to mohla zařídit. Ale na druhé straně," přidal Rawlins s odporným úšklebkem, "všichni víme, jak důležitý život vedete. Koneckonců jste proslulá osobnost..."

Jízlivá poznámka trefila cíl. V Casey se všechno vařilo, ale stále se ještě kontrolovala.

"Co dělám já, je irelevantní, Van -"

"Jsem soudce!" praštil Rawlins pěstí do kožené podložky na stole. Pánovitě zdvižený prst nasměroval k ní a bublal. "A budete mě tedy přiměřeně oslovovat, mladá dámo."

"Vaše Ctihodnosti," řekla Casey pevně. "Co dělám já, nemá žádnou důležitost. Mluvíme zde o životě ženy, o životě nevinné ženy!"

"Paní Jordanová," promluvil Rawlins tiše. "Catalina Enosová byla shledána vinna soudem. Byla usvědčena ze zločinu..."

"Pane soudce, já vím, co ke mně cítíte," řekla Casey s kamennou tvář. Přitom cítila, jak se jí čím dál tím víc zmocňují emoce, a doufala, že svede pokračovat, aniž by se ztrapnila. "Ale vy přece víte, že rozsudek bude zrušen. Dosáhnou dalšího slyšení. Bude mě to stát rok práce a deset tisíc dolarů za vyplňování formulářů a placení honorářů. Vím přesně, o co vám teď jde. Chcete mě potrestat. Ale mezitím půjde Catalina Enosová do vězení."

Takže, prosím, poslouchejte. Tato situace je pro mě zahanbující. Přišla jsem o případ. Psali o tom v novinách, mluvili ve zprávách. Vy jste udělal to, co jste chtěl. Změníte-li její rozsudek - a vy tu možnost máte - nepůjdu k odvolacímu soudu a váš rozsudek se nebude rušit. Daruji peníze, které by mě odvolání stálo - počítám tak padesát tisíc dolarů - charitativní organizaci, kterou vy vyberete..."

Rawlins měl kamenný výraz. Mosazné kyvadlo starých nástěnných hodin se pohybovalo a hodiny tikaly, jinak bylo v kanceláři ticho. O tři bloky dál zaječela policejní siréna. A pak se Rawlins koutkem úst samolibě usmál.

"Snažíte se mě podplatit, paní Jordanová?" zašeptal.

Casey protáhla obličej. Jen si s ní pohrával. Dostal ji.

"Nejenže rozsudek paní Cataliny Enosové nezměním," pokračoval Rawlins, přes brýle zavěšené na špičce nosu

nasupeně studoval spis, jež vytáhl ze zásuvky, "ale jak vidím, spáchala těžký zločin..."

"Držení padělané listiny, prokristapána," mumlala Casey a věděla, co bude následovat.

"Nic jiného než těžký zločin," naparoval se Rawlins. "Dostane tedy nejvyšší sazbu. Jaká hanba, tak mladé děvče, ale jak říkávala moje matka, paní Jordanová, člověk neupeče fricasé*, aniž by nezabil pár kuřat..."

To už Casey vyskočila. Celá se třásla. Rawlins z Catalininy výpovědi věděl o jejím násilnickém manželovi a rodině, která dívku pravděpodobně vmanipulovala do akce s falešným šekem. Stejně tak soudce Rawlins věděl, že směrnice pro několikanasobný trest se vztahovaly jen k nebezpečným kriminálníkům. Catalina těžko mohla být nebezpečná. Takhle s ní zacházet překračovalo všechny meze. "Bůh vás zatrat! Jděte k čertu!" křičela Casey a definitivně se přestala ovládat. Rawlins také vyskočil. "Urážíte soudce! Hergot, dám vás zatknout za pohrdání soudem! Koukejte se vrátit, mladá dámo! Zavřu vás!"

To už mu Casey odpovídala důkladným a rozléhajícím se prásknutím dveří. Prohnala se kolem úřednic a v hale narazila vši silou do právníka v šedém obleku. Všechna jeho lejstra a papíry vyletěly do vzduchu jako hejno racků. Byl vysoký, hubený, s velkým nosem a řidnoucími světlými vlasy. Když si sedal na bobek, aby listiny posbíral, spadly mu ještě brýle a zařinčely na žulové podlaze.

Je mi to tak líto," Casey se sehnula, aby mu pomohla. Když si uvědomila, do koho vrazila, připojila: "Ach, Michaeli, promiň. Vůbec jsem tě nepoznala."

Michael Dove byl její kolega. Vlastně spolužák z univerzity, přestože byl o několik let starší. S Dovem se bude muset utkat, až dojde na obhajování její pověsti nejlepšího advokáta ve městě. Michael zčervenal a Casey si všimla, že mu vzadu na krku vyskákala vyrážka. Věděla, že Dove je poctivec, dobrý advokát s pevným náboženským přesvědčením. Podle Caseyina názoru jen víra způsobila, že jí nebyl roven. Věděla, stejně jako většina lidí v právnícké společnosti, že se Michael Dove kvůli svému zánícení pro morální zásady občas dopouští taktických chyb. Když s ní nyní mluvil, bylo Casey zřejmé podle jeho třesoucího se hlasu, že je něčím velmi roztrpčen, a nebylo to jen kvůli rozsypaným papírům.

"Ne, ne, nic se nestalo. To je v pořádku. Já jen, jen, jenom potřebuju sebrat ty papíry. Potřebuju je. Bylas u Rawlinse?"

"Ano," řekla Casey a podávala mu štůsek. "Obávám se, že má kvůli mně mizernou náladu."

Dove se nuceně a nervózně uchichtával. "Nevadí. To, co mu hodlám říct, by se mu nelíbilo, i kdyby byl Štědrý den."

Casey zkoumala pohledem svůj protějšek, jestli z něj vypadne, o co jde. Ale když nic nepřicházelo, neptala se. Součástí jejich práce byla mlčenlivost, když došlo na skutečnosti, jež by mohly poškodit klienta.

Aby zažehnala napětí, Casey se jen tak mimochodem pozeptala na Doveův poslední jednoznačný případ. "Jak se, Michaeli, vyvíjí případ profesora Liptona? Slyšela jsem, co se stalo. Jistě jsi už musel být nachystaný. Posune se kvůli tomu napadení soud?"

Ukázalo se, že její slova měla horší účinek než nějaká nepřátelská táfka. Dove jí uštědřil úzkostný, ohromený pohled, pokrčil rameny a propasíroval se kolem ní do Rawlinsovy úřadovny téměř bez rozloučení.

Casey se vrátila do své kanceláře a melancholie ji stále neopouštěla. Sedla si do vysokého koženého křesla zády ke dveřím a cítila se sama. Jen ojedinělý beránek na obloze sem tam narušil sluneční jas pražící do Austinu a do řeky Colorado krouťící se jako had městem, a do kopců, jež se rýsovaly naproti na západě.

Kdykoli se cítila mizerně, Casey vždycky udělalo dobře, když se podívala z okna.

Důvod této záliby nebyl v ceně vyhlídky - za nájem platila majlant - ale v perspektivě, která se jí tím nabízela. Dávala celý svět do kupy. Casey byla ve věži, kterou si stvořila jen pro sebe. Byla v bezpečí, vše nervy drásající zůstávalo dole. Včetně soudu. Lidé sem zdaleka přicházeli, aby bylo spravedlností učiněno zadost. A tak se také stane. I Catalina Enosová dojde práva. Casey jí pomůže, aby se dostala na svobodu. Mezitím, uvědomila si, si pobude ve vězení a nepovede se jí o nic hůře než venku před manželovou smrtí.

Navzdory rozvaze a kladnému přístupu Casey stejně pocítovala, že nadcházející týdný visí ve vzduchu jako příznak. Ne že by neměla spoustu práce. Sepisovala svědectví, chodila na obědy, byla s Taylorem a přáteli na koncertě symfonické hudby a hrála v klubu tenis. Jenže potřebovala nějaký jiný, záchytný bod. Dlouhou dobu se topila v penězích, zastupovala lepší a lepší klienty, zdolávala právnícký svět k jejich prospěchu, plynule stoupala po žebříku své kariéry. Sepsala obhajobu senátorova synovce obviněného z pohlavního zneužití a připadala jí bezcenná. Toužila po efektním případě, po takovém, při kterém by zapoměla na všechno, co se jí nepodařilo v případě Enosové.

"Nejraději," dumala Casey nahlas, "platicího klienta."

Sejmul by z ní - do určité míry - napětí z toho, kolik bude muset věnovat času vyhledávání podkladů pro zahájení Catalinina odvolání. Casey nikdy nepovažovala manželovo bohatství za svoje finančně zabezpečené hnízdečko. Chtěla vlastní praxi, chtěla být úspěšná bytost, ale po svém. Líbilo se jí mít svoje konto v bance a kreditní karty, které neměly nic společného se stoletými penězi Jordanových.

S povzdechem se podívala na hodinky a sama sobě připomenula, kolik má práce a na kolik směn. Na stole ležel neinspirativní štos listin se širokým záběrem - od manželky řidiče společnosti NASCAR, která kradla, až po viceprezidenta banky, co napadl hlídače. Přesto všechno to byla práce. Když Gina - statná tmavovlasá sekretářka - hlásila, že Casey volá sestra, jen si posmutněle pomyslela, jak dlouho jedna druhou honí, a řekla Gině, aby převzala vzkaz.

Prostě teď nebyl čas, ne teď, když nebyla ve formě. Chtěla se vyhnout zprávám o sestřině nudném křupanském manželovi nebo o nedávných soudech a strastech rodičů, kteří se pokoušeli získat odškodnění od úřadu FEMA po loňském tornádu. Casey svou sestru hluboce milovala, ale ona byla příliš načichlá Odessou. Casey nikdy nebyla šťastnější než ve chvíli, kdy se dozvěděla, že ji přijali na Texaskou univerzitu a dokonce že získala nějaké stipendium. Odjakživa chtěla z Odessy pryč. Odmala se styděla za tamní způsob života. Bydleli sice stranou od města, ale do školy chodila Casey s dívkami z příměstských čtvrtí. Ty žily v nových domech, do kterých nezatékalo. Každý prudký liják měla Casey spojený s představou obývacího pokoje plného hrnců a lavorů. Casey spolužačky navštěvovala a tiše

žasla nad jejich hezky upravenými domovy. Začala se stydět za to, jak doma žili, za linoleum, co pokrývalo podlahy, za přelakovaný nábytek, za vyřazené farmářské nástroje, naházené do vysoké trávy kolem rozpadajícího se domu. Oddychla si a byla ráda, že ten hovor nepřijala. Musí pracovat. Začala procházet spisy způsobem podobným zedníkovi, který začal stavět masivní zeď, zručně a efektivně, ale bez opravdové vášně. Vycházela zrovna ze dveří, měla jít na oběd se soudcem, kterého považovala za pravý opak Van Rawlinse, když ji u výtahu doběhla Gina.

"Volá někdo, s kým byste, myslím, chtěla mluvit," řekla udýchaně.

Casey zvedla obočí. "Kdo?"

"Váš bývalý profesor, Lipton. Ten, co zabil svoji studentku."

Kapitola 7

"Jsem naprosto nevinný. Můj případ je klasickým příkladem policejní mentality a nadměrné horlivosti - a upřímně řečeno - směly podmíněné okolnostmi."

Casey svého bývalého profesora pozorovala přes umělohmotný stůl. Byl to surrealistický pohled - on oblečený do ohnivě oranžové kombinézy, za zády s ozbrojeným strážcem, jehož hlava vykukovala za průhledem ve dveřích. Věděla, že profesor byl postřelen, ale přesto nevykazoval žádné známky únavy nebo rozrušení, které by normálně takovou příhodu doprovázely. V obličejí vypadal skoro úplně stejně jako před patnácti lety: ty jasně modré pronikavé oči, hejskovsky zvlněné světlé vlasy. Možná byly trochu vyšisované, podobně jako jeho opálení, ale nevěděla, jestli je to díky uvěznění nebo věkem. Způsoby měl také stejné. Seděl zpřímá, bradu zdviženou vysoko a mluvil v krátkých rozkazovacích větách.

"Samozřejmě že se případu ujmete," zkonstatoval. Vytáhl brýle na čtení, nepamatovala si, že nějaké používal. Ale byly módní a na vzhledu mu neubíraly. Díval se do papírů, které přinesl s Sebou, a probíral se jimi přímo pracovním způsobem.

"Proč se Michael Dove případu vzdal?" chtěla vědět Casey.

"Je přípustné, aby advokát zkoumal přísně důvěrná sdělení svého klienta ve prospěch třetí osoby - jiného právníka?" podrobil ji Lipton zkoušce. Zíral na ni přes obroučky brýlí.

"Ne," zavrtěla Casey hlavou. "Domnívám se, že ne."

"To jsem si myslel," odfrkl si Lipton rozhořčeně. Znovu se naklonil nad svými poznámkami a řekl: "Pokud je to otázka peněz, znám vaše sazby."

Casey netušila, jak by měla na tohle reagovat. Přestože to byla pravda, na peníze skutečně myslela, způsob, jakým o nich začal mluvit, byl skoro urážející.

"Nezranila moje původní volba Michaela coby poradce vaší pýchu?" vyzvídal Lipton mazaně.

"Samozřejmě že ne," rychle odpověděla Casey.

"Samozřejmě že ano," opravil ji Lipton. "Vždycky jste byla posedlá touhou být nejlepší, ovšem pro vás to znamenalo být první a získat cenu. Ocenění jste měla vždycky ráda. No, tentokrát vyhrál Michael. Jeho si vybral renomovaný profesor práv, aby ho obhajoval, a vám se to nelíbilo ani za mák, co? Ano, tvrdil bych, že ano," pokračoval Lipton zadumaně. "Ale teď je případ váš. Z důvodů, o kterých nebudeme mluvit, Michael už není vhodnou osobou nadále zvládající situaci. Vás, má drahá, přesně vás potřebuju. Důkazy proti mně jsou nedostačující a budu zproštěn viny. A vy na to dohlédnete."

Lipton k ní po stole přesunul dokumenty.

"Valnou část práce jsem udělal za vás," řekl a poklepal na stoh papírů s otcovským zalíbením. "Porota, ta pro vás bude hračka."

Casey malinko zčervenala tváře.

"Musím vám říct," přiznávala se, "že mému vztahu se soudcem Rawlinsem se dá leccos vytknout."

"Tím lépe," zareagoval. "Možná udělá něco stupidního. Něco nebývalé troufalého. Pokud ano, dá nám odvolání více práce, dojde-li k němu. Ale jak jsem řekl, jsem si jistý, že vyhrajete."

"Budu ale chtít začít úplně od začátku," řekla Casey co nejprofesionálnějším hlasem. "Požádám Rawlinse o šestiměsíční prodloužení s právem na zrušení všech návrhů obhájce."

"Nic takového neuděláte," odporoval Lipton. "Můj proces začne od pondělka za týden a přesně tolik času vám na přípravu stačí."

Casey začala protestovat, že tak málo času na přípravu ke stání je pro advokáta téměř neslýchané, ale Lipton ji zarazil pohybem své stíhlé ruky. "Všechny návrhy jsou v pořádku. Dohlížel jsem na Michaela, není to žádné dřevo."

"Musím se s případem obeznámit," přerušila ho Casey. "Musím sestavit strategii jak pro svědky, tak na celý proces..."

Lipton se na ni ďábelsky usmál a ztišeným hlasem řekl: "Má drahá, jak jsem řekl. Všechno mám tady. Toto je postup. Zde jsou svědci. Já jsem dirigent a vy hráčka..."

Casey sevřela rty a přemýšlela. Jedna její část chtěla ten jeho pobavený samolibý výraz rozdrtit, způsobně vstát a odejít. Druhá část by toho nebyla nikdy schopna. Cítila se uražená, a právem, ale také fascinovaná a brala návrh jako výzvu. To, co řekl o honoráři, byla pravda. Pamatovala se na dopal, který pocítila, když se dozvěděla, že si její starý profesor vybral Dovea a ne ji za svého obhájce. Z nich dvou měla lepší reputaci ona, dokonce možná víc než lepší. A něco důležitějšího - jako žena by měla přirozenou výhodu při přesvědčování poroty, že její klient není vinným hnusným zločinem, spáchaným na jiné ženě.

A teď, když jí ten případ nabízí, koná tak s omezením. Věděla dobře, kam tím směřuje. Šlo o hru při hře. Při rozhodnutí

pokračovat v řízení šlo o víc než jen o touhu dostat se z vězení. Byl to strategický krok a Casey musela zvážit, zda Lipton nějak nepřiměl Dovea, aby od případu odstoupil. Kdyby shledali Liptona vinným, šance na získání dalšího řízení by byly větší, pokud by těsně před procesem vyměnil obhájce. Van Rawlins nebyl z těch soudců, kteří by trvali na prodloužení za normálních podmínek. Ani teď tak neučiní, neboť si bude plně vědom toho, že prodloužení by Casey usnadnilo život.

"Na některé otázky potřebuji znát odpovědi," prohlásila.

"A já jich pár zodpovím," odpověděl Lipton úsečně. "Ostatní nikoli. Nejsem žádný váš běžný klient, má drahá. Já jsem váš učitel. A vy jste moje studentka. Neočekávejte, že budete požívat stejných výhod, jež máte s nějakým uknučeným kriminálním. Nejsem uknučený, ani kriminálník."

"Proč jste se pokusil uprchnout?" zeptala se Casey, odmítala nechat se trápit.

"Nesnažil jsem se uprchnout," odpověděl jí příkře. "Byl jsem tehdy u ní. Viděl jsem její tělo. Bylo to příšerné. Chtěl jsem od všeho pryč... miloval jsem ji."

"Byla vaše..."

"Byli jsme milenci," sdělil jí s tajemným úsměvem.

Naznačoval snad Casey, že i on byl tou odměnou, kterou chtěla? Lehce zneklidněla. Když byla jeho studentkou, samozřejmě, že ho obdivovala, ale totéž cítila většina jejích spolužaček. Byl považován za jednoho ze skutečně vynikajících odborníků na kriminální právo. Kniha Litera zákona ho rychlostí blesku proslavila a on cestoval po Státech a pořádal semináře.

Za posledních patnáct let se našlo jen pár právníků s ambicemi na posty obhájců, kteří by nepřišli do styku s některým jeho seminářem či knihou. Ta se v podstatě stala praktickým návodem, jak zvítězit. V úvodu Lipton pohovořil o tom, kolik ušlechtilosti se skrývá v práci obhajoby při kriminálních procesech, a pak následoval popis neefektivnějších taktik, aby obhájce vyhrál. Naprosté opomíjení morálních zásad bylo tak ohromující, že kniha byla stejně populární jako diskutabilní. Každá velká myšlenka je prostá a v tom spočívá její skvělost. A tak tedy jednu mladou studentku práv ohromila nejen posvátná úcta z proslulosti onoho muže, ale stejně tak jeho zdrcující intelekt a charisma.

Liptonův podivný, skoro vědoucí úsměv šel Casey na nervy, ale neměl dlouhého trvání a Lipton se vrátil k výpovědi.

"Byl jsem rozčilený," pokračoval mdle. "Každý by byl. Chtěl jsem někam odjet. Nemám zdání, jestli mě někdo viděl odjíždět z bytu."

"Naboural jste do jednoho auta," zdůraznila Casey.

Lipton se zamračil. "Tolik lidí jezdí bezmyšlenkovitě. Kdo má jen trochu důvtipu, tomu dojde, že když viděl moji poznávací značku, byla to jen shoda náhod. V opačném případě bych přece odjel tak, abych nevzbudil podezření."

"Její otec si myslí, že jste to udělal vy," řekla Casey.

"Její otec je blázen," poprvé vybuchl Lipton. "To on je za tím napadením, ne-li, že střílel osobně." Lipton instinktivně ohnul ruku a pohládl si hojící se jizvu ani ne deset centimetrů nad srdcem. "Seběhlo se to tak rychle, nevím to jistě.

Víte, on ji zabil," pokračoval, místo očí zlovorné čárky. "Žárlil na dceru a na mě."

"Už jste tohle někomu vyprávěl?" ptala se Casey nevěřičně. Vzdáleně si uvědomovala, co uváděly o otci noviny, ale nikde nestálo ani slovo, natož aby někde slyšela, že by o Salesovi psali nebo mluvili jako o podezřelém.

"Jistě že ne!" řekl Lipton posměšně. "Měli podezřelého. Jak se policie jednou na někoho zaměří, je hotovo. Chovají se jako zabedněnci. Kromě krátkého vstupního výsledku jsem policii neřekl vůbec nic. Mám svůj rozum. Ale tohle všechno je ve spisech. Ztrácím s vámi čas."

Casey napadlo, že se zeptá, co jiného důležitého má na práci, ale neudělala to.

"Jak to bylo s jejím spodním prádlem?" odvrátila oči od jeho ledového pohledu.

"Sexuální přitažlivost," odpověděl jí tiše, skoro sentimentálně. "Vlastně památka."

"A krev?" ptala se.

"Stará," odušil. "Marcia měla ráda násilí. Ona, jak já říkám, vyčnívala. Mladá, ale už dominantní. Také chytrá a svéhlavá a stejně ambiciózní jako krásná. Shledal jsem, že dominantní ženy se rády nechávají přivazovat... obnovují tak přirozený řád, chcete-li..."

Casey zvedla hlavu. Liptonovi teď svítily oči. Pohrával si s ní na samé hranici slušnosti.

"To nijak nevysvětluje," Casey se odmlčela, odkašlala si a pokračovala, "nevysvětluje to tu krev."

"Součástí jejího zotročení bývaly kalhotky, nacpávala si je do úst," Lipton vypovídal vědeckým tónem. "Kousla se při tom do jazyka. Jak prosté. Mluvíme-li o sexuální přitažlivosti," pokračoval, "Michael Dove má můj počítač a já chci, abyste jej okamžitě od něj získala. Mám na mysli dnes. Vzala mi ho policie, když mě zatýkala. Prošli moje záznamy, ostatní věci také prohledali, a když nic nenašli, mohl si Michael počítač převzít. Mám pár soukromých složek, které jsem ukryl na harddisku, a když se dostaly do nepovolaných rukou, mohl by to být velmi průkazný materiál. Sexuální náplň je ovšem irelevantní. Jsou to moje soukromé záležitosti. Ale kdyby je dostal prokurátor do rukou před porotou... no, ne každý má náš osvícený náhled na novelu zákona, speciálně na část týkající se sexu."

Teď se na ni Lipton díval potměšile úkosem a Casey pocítovala mravenčení. Ventilace hučela. Moucha sletěla ze stropu a vydala se po stole na průzkumný pochod mezi nimi, pak se stáhla na skleněnou výplň ve dveřích. Nic si Casey nepřála víc, než moci opustit místnost.

"Jsem si jistá, že budu mít víc otázek, až si přečtu všechny podklady," vstala a poskládala dokumenty. "Přijdu zítra."

"Těším se na vás, Casey, chci říct, každý den. Dlouho jsme se neviděli," řekl, také vstal a podal jí ruku. Casey ji přijala a bývalý profesor jí zatínal dlouhé studené prsty do masa, dokud se mu nevykroutila.

"Tak ten případ neber," povídal Tony. V tmavomodrých šatech s bílou kravatou a ve výrazně oranžové košili stál u ní vedle posilovacího stroje. Casey si otupkávala zářivě bílým ručníkem zpocený obličej a soustředěně se na něj dívala.

Zvlněné vlasy stažené dozadu černým pruhem látky jí zkudrnatěly.

"Jasně, Tony," jízlivě se durdila. Bylo šest třicet ráno a ona měla téměř odcvičeno. Malá tělocvična sousedila s její kanceláří, byl tam i sprchový kout a malá sestava odtučňovadel. Casey byla posedlá myšlenkou, že si ji na pláži pletou s nějakou jednadvacítkou. V takové formě ji totiž udržovalo každodenní cvičení. Prohlašovala, že si při něm probírá nadcházející den. A nebylo nijak neobvyklé, že sem ráno Tony přicházel se svým druhým šálkem cappuccina. Jeho představa správného vykročení do dne byla: nechat si vyleštit boty u prvního šálku dvojité kávy a přečíst si ranní noviny.

Casey předpokládala, že Tony svou poznámku, aby toho případu nechala, nemyslí vážně. Když Liptona před rokem poprvé zatkl, Tony ji zapřisahal, aby profesora kontaktovala.

"Dej mu vědět, že jsi k dispozici," říkal. Odmítla, a když lamentovala, že si Lipton najal Michaela Dovea, Tony všechno jen zhoršil poznámkou, že kdyby bývala udělala první krok ona a spojila se s ním, mohla jeho případ získat.

"Úvod je stejně důležitý jako celý případ," říkal Tony. "Bez prvního kroku nezískáš případ."

"To je tvoje starost," odpovídala Casey.

"Nebyl to můj profesor na právech," namítal Tony. "Ale tvůj. Mohl to být tvůj proces. Jediný, cos měla udělat, bylo zeptat se. Pořád ti to, Casey, říkám. Ptát se."

Takže, když teď případ měla, rozhodně se ho nehodlala vzdát.

"Neříkám, že ho nechci. Mohlo by to být skvělé," Tony ustoupil stranou, když slézala ze stroje. "Média po něm půjdou jako pobudové po odhozený svačince. Možná by nás proslavil po celou zemi. A ten chlápek může cálovat nejvyšší taxy. Je prachatej. Je spousta dobřejších důvodů, proč případ vzít, ale myslím to vážně, jestli se cítíš nesvá, nedělej to."

Casey studovala Tonyho výraz.

"Fakt si myslíš, že jsem takovej hrabivec?" ptal se. "Nechci pracovat pro klienta, který tebe vyvádí z míry. Kromě toho mít jeden týden na přípravu je skoro nemyslitelný. Nevím, jestli bys to zvládla."

Poslední slova doprovodil upřímným výrazem. Ať už ji chtěl vyhecovat či ne, Casey tak zareagovala.

"Jistěže jo," zabručela, zvedla dvě činky a překotně s nimi začala kroužit, jako by chtěla zdůraznit svoji jistotu. "Můžu vstoupit do případu během jednoho dne, když budu muset."

"Co takhle okolnost, že to zřejmě udělal?" zeptal se Tony, posadil se na vypočítávanou lavičku a drbal si loket o silné koleno.

"Nevinný, dokud mu nedokážou vinu," odpověděla Casey. "Nezapomněls?"

"Nepovídej mi, že je podle tebe nevinný," nedal se Tony. Začal vypočítávat na prstech. "No tak. Viděli ho, jak mizí z místa činu. Zapřel to policii. Vezl si její zkrvavené kalhotky v tašce, prokristapána! Chytili ho, když ujížděl na letišti se zamluvenou letenkou do Toronta. No, bezvadný, Casey. Úplný pánbíčkaření. Řekni mi, jak chceš toho chlápka ze všeho vysekat."

"Mluvíš jak prokurátor," reagovala Casey.

"Hele, začínal jsem tak, pamatuješ?" připomínal jí.

"Kancelář státního zástupce je ti tak na hony vzdálená, že... no, já nevím. Prostě jseš vedle."

"Dobrá," řekl Tony. "Tak zase budem zastupovat obžalovaný, dokud jim neprokážou vinu? Dost dobrý. Myslel jsem, že se začnem specializovat na vymáhání odškodného za úrazy."

"Vtipný," vzepřela Casey činky nad hlavu. "Jenže Lipton neřek, že ji zabil. V tom je ten rozdíl a ty to přece, zatraceně, víš. Když mi klient řekne, že to udělal, nebudu ho zastupovat. A moh by bejt třeba sám papež. Ale Lipton tvrdí, že je nevinnej, a zaslouží si, aby ho při procesu někdo hájil."

"Hele, se svatým otcem šetří. Tenhle chlápek rozhodně papež není."

Kapitola 8

Houf obrovských bílých mračen se blížil od severu a hrozilo, že Bolingerovi zkazí den volna. Najal si prám a teď v něm seděl na ranním slunci. Loď poklidně narážela do hliníkových hrazení v přístavišti. Bratr Kurt přicházel s celou rodinou. Až včera večer se Bolinger dozvěděl, že přivede i sestru své ženy, pocházela z Atlanty, a jejího nového manžela, kterého Bolinger ještě nikdy neviděl.

"Hele, on je prima," povídal Kurt. "Bude se ti líbit. Je to policajt."

"Skvělý," odpověděl Bolinger. "Můžem si popovídat o lumpech; jako když pošťák ve svém volnu vyrazí na procházku."

"Bude se ti fakt líbit."

Bolinger při tom pomyšlení zavrtěl hlavou. Jemu se nikdo nikdy nelíbil. Na druhé straně Kurt si o každém myslel, že je prima. Bydlel v pěkné čtvrti, měl hezkou ženu, sice žádné velké peníze, ale ona uměla vařit, dvě děti, chlapce a holčičku, a místo účetního u telemarketingové společnosti. Ačkoli byl Kurt mladší a vyšší a světlé vlasy mu řídly, byli si ti dva podobní. Zároveň ale bylo až komické, jak byli rozdílní. Coby malý kluk Bolinger trávil bráchu tvrzením, že je adoptovaný.

Po smrti rodičů měli jen jednoho. A jak stárnuli, rozdíly se jako zázrakem vytrácely. Když stříbrné volvo combi zaparkovalo na vyštěrkovaném parkovišti, obě děti z něj vyskákaly jako kašpárči na gumičce. Jejich radost byla nakažlivá. Dokonce i Bolinger se musel usmát. Pronajmout si loď bylo něco mimo Kurtovo chápání. Příliš větrno, příliš slunečno, na motoru se může tolik věcí pokazit a nepůjdou opravit. Takže budiž k velké cti strýčka Boba, že přišel s návrhem, který budou netať a synovec navěky považovat za nezapomenutelný.

Bolinger vstal z kapitánské židle, když děti dopadly na palubu a vrhly se mu do náruče. Políbil švagrovou Luanne, která

neohroženě vstoupila na príd, potřásl si rukou s její sestrou Eileen, malou pěknou osůbkou s odbarvenými vlasy, staženými do ohonu. Když ji Bolinger viděl naposledy, na Kurtově svatbě, byla takové vyzábělé pihovaté děcko s velkými zuby, co se jí nechtěly vejít do pusy. Čas plynul rychle. Manžel policajt přicházel s Kurtem poslední a táhl velký, zářivě modrý chladič box. Byl malý jako Bolinger, ale podstatně mladší a nabouchaný jako pytel v posilovně. Vlasy měl ostříhané nakrátko stejně jako Bolinger, jenom je měl černé a ne šedé.

"Říkal jsem ti, že je všechno obstaraný," řekl Bolinger, aniž by zakrýval, jak je rozmrzlý. Vzal jim bednu z rukou a roztrpčeně ji postavil na palubu vedle vlastní, sešlé zelené od firmy Coleman. Neměl rád lidi, kteří mu zasahovali do jeho hájemství, když hostitelem byl on.

"Bude pršet, Bobe," dělal si Kurt starosti a uhrančivě pozoroval oblohu.

"Možná že ne," přidal se mladý policista a díval se k severu. "Třeba kolem nás jen projdou."

Bolinger se málem zasmál, podal mu ruku a představil se: "Bob Bolinger."

"Vince Cubbins," odpověděl mladík "Ale říkejte mi Cubby."

"Co takhle jedno pivo, Cubby?"

"Chladím v boxu víno," nabízel Kurt a teatrálně zatáhl zip u kožené bundy, aby se chránil před nárazy větru.

"Pivo bude fajn," řekl Cubby.

Bolinger se natáhl k zelené bedně a vytáhl zpod hromady obložených baget v celofánu dvě plechovky piva Poster. Se spokojeným funěním jednu otevřel, pořádně si lokl a začal odvazovat prám.

Vymanévroval z doku a brázdili vodu směrem k Bolingerovu tajemnému místu v zátvěti malé zátoky, kde měl jednou štěstí na úlovek. Než tam dopluli, byli všichni promáčení od spršek vody. Vítr se náhle utišil a slunce dostalo příležitost malinko je zahřát. Jenže vydrželo jen krátce - sotva stačil Bolinger usadit děti a vybavit je opotřebovanými rybářskými pruty, slunce zahalila hustá mračna. Z nich se jak z prohrátých duchen spustil déšť. Děti dováděly promočené na kost, zatímco jejich otec se vcepal vedle manželky do suchého koutku pod stříšku. Měl na tváři výraz vždyť-jsem-ti-to-povídá a Bolinger měl dojem, že ho slyší brblat cosi o potrhlem podniku. Ulevilo se mu, když Cubby navrhl další pivo a Eileen se k nim přidala.

Pokud přicházel návrh na alkohol od hosta, Bolinger přestával mít výčitky, že by snad měl problém s pitím.

Pršelo asi hodinu a vydatně. Stejným způsobem oni pili. Přival bubnoval do rovné plechové střechy jako tisíce tanečníků na špičkách a nutil je zvyšovat hlas, aby se přes ten hlomoz slyšeli. Bolinger, posílený jásotem dětí, pivem a nově nalezeným veselím, ignoroval žadonění svého bratra, aby obrátil loď zpátky ke břehu. A pak stejně nečekaně, jak mraky přišly, tak odlply k jihu a slunce jasně zazářilo. Ryby přestaly brát, ale pivo chutnalo lépe a lépe a smích Cubbyho ženy Eileen se zvonivě nesl zálivem a odrážel od skalnatých hor. Dokonce i Kurt přidal komickou historku, jak se snažil vrátit bezdrátový telefon, který používal už víc jak rok.

"Děláte to dobře," povídal Bolinger později Cubbymu. Seděli spolu na verandě u Kurta a pokoušeli se přežít noc.

Cubby jen přikyvoval. Ostatní šli dávno spát a konverzace nakonec začala váznout. Padající hvězda ozářila na okamžik nekonečnou temnotu na obloze, jen na chvilku nasvítla tu mozaiku souhvězdí.

"Cos kdy viděl - nejhoršího?" trdomyslně se zeptal Cubby.

"Jak to myslíš?" opáčil Bolinger a potáhl ze své winstonky tak silně, až mu oranžové světlo ozářilo obličej a místo očí měl temné propasti.

"Sem chtěl vědět, na cos při své práci narazil nejhoršího," vysvětloval Cubby, klátivě vstal a odpotácel se ke křoví, kde se mohl vyčurát. Přes rameno povídal:

"Dyť už tam ses pěkně dlouho. Náký hnusárny si vidět musel."

Bolinger přitakal. "J-jo."

Cubby se oklepal, zatáhl zip a vrátil se s výkyvem zpátky. "Říkám si, teda, jsem zvědavěj, esli si člověk vůbec někdy zvykne a nebo esli sou věci, na který prostě nikdy nezapomeneš."

Bolinger uvažoval. Podobný závěr dne přímo nesnášel, ale toho chlapce to opravdu zajímalo a Bolingerovi byl už dlouho sympatický. "Řek bych, že to záleží na tobě. Některý se tomu smějou. Vnitřně se zatvrděj. Sou věčný a studený, a taky působěj parádně vesele, protože pořád ve všem hledaj srandu. Černej humor. A co já? Řek bych, že je pár věcí, který nikdy nezapomenu. Jo, takovej sem já. Nosím je v sobě. Neříkám, že je to dobře, spíš ne..."

Cubby pokýval hlavou, chvíli mlčel a pak vybuchnul: "Viděl jsem ženskou, někdo ji svázal a škrtil a vykuchal jak jednu z těch žab, co jsme pitvali v biologii na střední škole. Všude kolem ležely její vnitřnosti."

Choval se skoro hystericky, rychle drmolil. "Jako by ji operoval nebo co. Nemůžu ji dostat z hlavy. Zavolali nás, byli jsme ve službě, ale já chtěl dát voraz, však víš, nějaký to kafe a ták. Jenže můj parták byl takovej ten hrrr typ, povídá, prej měli bysme to prověřit." Cubbymu přeskakoval hlas, jako kdyby mutoval. "Dorazili všichni, ale my tam byli ještě před laborkou a dřív, než místo uzavřeli. Přijel jsem a uviděl jsem ji. Já... já... Nemůžu se toho zbavit, znáš to taky? Zatraceně, stalo se to před dvěma lety, poznamenalo mě to, všechno, dokonce i moje manželství. Já jsem dřív... viděls Eileen. Rozumíš, co myslím? Myslím na tu holku, když vidím Eileen nahou. Prostě se mi vybaví a já... působí to na mě..."

Cubby teď stál před Bolingerem, opilecky se kymácel a po tvářích mu stékaly slzy.

"Promiň, člověče," najednou se vzpamatoval. Posadil se zase vedle Bolingera, ztišil se a otevřel další pivo. Chvilí seděli a mlčeli. Bolinger si začínal myslet, že Cubby třeba usnul. Ten se zničehonic zhluboka napil a Bolinger povídal tichým hlasem, skoro šeptal: "Nevíš náhodou, jestli jí nechyběl žlučník?"

"Jak to, že o něm víš?" Cubby na Bolingera podezřívavě zíral.

"Měla něco, cokoli, společného s právama, nemyslím s policií, ale s právníčinou?"

"Chodila do třetího ročníku na právech v Emory," odpověděl po chvilce Cubby šokovaně.

Bolinger cítil, jak do něj vjel život. Mnoho lidí se domnívalo, že instituce prosazující právo mají něco jako základnu, kde

shromažďují informace z celé země. Jenže tohle byl federální zločin, neboť se do něj vložila FBI, a navíc - bizarní zločiny, dokonce i v rámci jednoho státu, se nikdy neporovnávají, a když ano, tak zřídka a náhodně. Policajti, kteří vyhledávali podobné zločiny a zoufale pátrali po nějakém záchytném bodě, pak obvykle posílají dálnopis do sousedních jurisdikcí a dožadují se informací, ovšem jak typické - jejich požadavky zůstávají nezodpovězené. Až potom najednou, po strašně dlouhé době, věci do sebe jen čírou náhodou zapadnou. Bolinger vstal ze židle.

"Kam deš?" ptal se Cubby.

"Udělat trochu kafe," odpověděl Bolinger. "Musím se dát do práce."

Kapitola 9

"Potřebuju od tebe laskavost."

Tony se na Casey podíval přes stůl s pokřiveným úsměvem: "Já jsem ten, kdo by si měl říkat o laskavosti."

"Já vím, ale potřebuju, abys pro mě cosi vydoloval," řekla Casey. Strávila celou sobotu a neděli nad Liptonovými ležstvy, opustila kancelář pouze kvůli večeři s manželem a pár přáteli. "Vím, jak mohu vyhrát, ale potřebuju pár solidních informací z jeho prostředí."

"Koho že to?" nechápal Tony.

"Donalda Salese," objasnila mu Casey.

"Otce toho mrtvého děvčete? Proč?" Nemohl uvěřit. Znal Caseyinu nejoblíbenější taktiku navrhnout porotě schůdnou alternativu - že kdosi jiný spáchal onen zločin. "Nehodláš to přisít jemu, že ne?"

"Klidně by mohl být vrahem on," tvrdila. Nezmínila se mu ale, že takovou ideu má od Liptona.

"Bože, dej pokoj!" hrdla Tony. "Casey, nech toho, jestli je tohle to jediný a nejlepší, co máš, mohla bys taky klidně požádat prokurátora o milost."

"Hele," nedala se Casey, "nechci na tobě, abys mi zařídil televizní kamery na tiskovku. Chci, abys ho pro mě oťukal, a chci, abys to udělal hned teď. Už vím, že duševně není úplně v pořádku."

"V jakým směru?" zeptal se Tony a potahoval si bradku.

"Je veterán z Vietnamu a léčili ho pro posttraumatický syndrom."

Tony přikyvoval. Věděl, že jde o široké pole možností.

"A také má záznam kvůli násilnostem."

"Násilnostem? Jakým?"

"Napadení. Výtržnictví," odpověděla.

Tony ohrnul pochybovačně ret.

"Chci, abys vypátral, jaký měl vztah s dcerou," pokračovala Casey. "Prokurátor ho posadí na svědeckou lavici, aby usvědčil Liptona. Vypověděl, že se mu dcera svěřila, že se Liptona bojí. Budu mít příležitost zpochybnit to při křížovém výslechu. A chci ho nejen rozcupovat na kusy, já taky chci, aby porota zvážila, jestli svoji dceru opravdu nezabil a nepokouší se to přisít Liptonovi."

"A ty si to myslíš?" vyzvídal Tony.

"Nevím, co si myslím," řekla Casey. "Možná že ano. Od tebe chci, abys o něm sehnal maximum. Zavolej všechny soukromý očka, který znáš, a začni pátrat. Chci vědět všechno o Salesovi a o tom, jaký měl vztah s dcerou, speciálně, jestli uhodil ji nebo některého z jejích nápadníků a podobně. Lipton si myslí, že po něm střílel Sales."

"Pravděpodobně ano," odpověděl Tony a myslel na svou dospívající dceru, která žila s matkou v Kansas City. "Taky bych ho chtěl zabít, kdyby něco takového udělal mé dceři."

"Lipton si myslí, že to udělal ze žárlivosti. Byl milencem jeho dcery, víš."

Tony přidušeně hvízdнул. "To jsem nikde nečet. Nemyslíš, že o tom bychom měli něco vědět?"

Casey se zamračila. "Nechme noviny novinama a jestli napsaly to či ono. Mám svoji teorii, a jestli s ní mám vyrukovat, potřebuju střelivo. Od tebe chci, abys ho obstaral."

Tony tupě zíral z okna.

"Na co myslíš?" ptala se Casey.

"Jen tak, na otce a děti a jeden případ opatrovnictví, na kterým jsem kdysi pro jednoho chláпка dělal," stále byl mimo.

"A co ten má společného s naším?"

"Jen to, že manželka toho člověka navedla dcerku, aby řekla, že se jí táta dotýkal na intimních místech. On tvrdil, že nedělal nic jiného, než co dělávají tátové, když koupou děti. Nevěděl jsem, jak se to doopravdy stalo, ale řeknu ti, že už jsem se na něj díval jinejma očima. Pořád jsem se snažil ze všech sil, ale vnitřně jsem... no, já nevím. Prostě jsem ho viděl jinak. Jeho manželka se svým právníkem dělali velké bugar a soudce mu návštěvy dítěte skrouhнул na minimum... do prdele, poslali na něj i sociálku."

Tony zaostřil pohled na Casey a vyprávěl dál: "Za pár let jsem potkal zmíněného právníka na jedné konferenci a po pár skleničkách mi řekl, že mu ta matka po procesu sdělila, že to všechno byla kravina. Prostě jen chtěla odrovnat svého muže. Bože můj, Casey."

"Co?"

"Já nevím," Tony vrtěl hlavou a zase se díval mimo ni z okna ven a nechtěl se jí podívat do očí. "Jen si pomysli, kdybys otce na svědecké lavici roznesla v zubech a Lipton to děvče opravdu zabil. To není dobrý."

"Zatraceně, Tony!" vybuchla Casey. "Na čí straně stojíš? Já řeknu černá, a ty spustíš o bílý. Já řeknu, že se mi nechce někoho zastupovat, a ty hned, že bych měla. Já řeknu dobrá, a ty táhneš na druhou stranu. Moje práce je zbavit obvinění profesora Liptona. Nestarám se o Donalda Salese nebo jeho pocity. Můj ty bože, dej už mi pokoj! Jestli

nevraždil, dostane se z toho."

"Dostane se z toho?" Tony se díval na Casey pohledem, který u něj vůbec neznala - tál přímo do živého. "Poslouchej se. Dostane se z toho? Dceru toho člověka brutálně zavraždili. A ty ho hodláš posadit na svědeckou lavici a chystáš se navrhnout, že vrahem je on. Myslíš, že se z toho dostane?"

"Pomůžeš mi teda, nebo ne?" utrhla se Casey. "Protože jinak si musím najít někoho jinýho."

Tony seděl a mlčky si prohlížel kravatu. Po čase zhluboka vzdychl, vstal ze židle a řekl: "Udělám to. Pokud se do toho pustíš, měl bych ti pomáhat já."

"Myslím ale opravdu pomáhat," dodala úsečně. "Nechci, abys přestal dělat, když se ti nebude líbit můj postup."

Tony se na cestě ke dveřím zmužil. "Prosím?"

Casey mlčela a oťupkávala si pot, co se jí řinul po obličeji. Vyčkávala.

"Někdy jsem nějakou práci nedodělal?" ptal se Tony.

"Jen potřebuju mít jistotu," promluvila Casey. "Mám málo času. Už se vezu. Nebudu se na nic ohlížet, a ty, doufám, taky ne."

"Jasně," povídal Tony. "Promiň. Mám takovej blběj zvyk dívat se na věci i z druhý stránky. Obstarám ti, co potřebuješ, nebo stání nestihneš."

"Díky, Tony," uzavřela věc Casey.

O pár minut později na sebe Casey pouštěla studenou sprchu a odplavovala všechny vnější vlivy kolem Liptonova případu - otec, mrtvá dcera, a tak dále. Jsou jí ukradené. Nemůžou ji zajímat. Její starostí je vyhrát proces.

Kapitola 10

Soudní síň, ve které zasedal soudce Rawlins, byla velká místnost a připomínala zářivou tradici justice. Tmavé dřevo, mohutné trámův a sloupy i ochozené mramorové podlahy navozovaly pocit stálosti - tak to zde vždy bývalo a vždy bude. Casey mnohem víc upřednostňovala bývalého předsedajícího soudce, jenže toho vyhnal ze soudcovské stoličky infarkt. Walter Connack byl naprostý protiklad Van Rawlinse - vysoký černoš, kterého si vážili jak pro jeho soucitnost, tak pro smysl pro spravedlnost. Ale ani všechna přání světa nemohla změnit skutečnost, že soudní sluha vyzval všechny přítomné k povstání, neboť přicházela Jeho Ctihodnost Van Rawlins.

Po běžných formalitách zahájil Glen Hopewood, prokurátor, výkladem obžaloby. Byl sice obratný právník, jenže byl tlustý a měl sklon k pocení, takže mu černé brýle z umělé hmoty každou chvíli sklouzly po nose. Vracel je na místo tlustými, těstovitými prsty, které létaly k obličeji od vystouplé partie jeho panděra. Casey věděla, že tím porotu ruší. Nicméně vykreslil pochmurný obraz ďábelského vraha, jenž se domníval, že je díky své výjimečné znalosti práva a intelektuální nadřazenosti nestíhatelný. Lipton seděl mezi Casey a Patti Dunleavyovou - dokonale oblečený a pohledný jako elegantní model z časopisu GQ a stejně tak blazeovaný - a viditelně nehodlal dělat nic, čím by odporoval prokurátorově představě.

Hopewood přistoupil k chronologickému popisu zločinu. Prohlásil, že Lipton využil svého postavení profesora a přesvědčil Marcii Salesovou, aby jej vpustila do bytu. Jakmile byl uvnitř, škrtl ji tak dlouho, dokud neztratila vědomí, svázal ji izolační páskou a rozfízl ji odshora dolů. Obzvláště šokující bylo zjištění, že dívka ještě žila, když vrah otvíral dutinu břišní a vybíral její vnitřnosti.

Prokurátor sice připustil, že místo činu bylo zbaveno veškerých hmatatelných důkazů, které by spojovaly profesora s vraždou, zároveň ale sdělil porotě, že se Lipton - jako většina lidí domnívajících se, že jsou povzneseni nad zákon - dopustil kruciální chyby. Když spěchal z místa činu, profesor svým autem narazil do jiného automobilu přímo na příjezdové cestě vedoucí k domu oběti. I když odtamtud profesor okamžitě ujel, druhý řidič byl schopen jeho vůz popsat včetně čísla poznávací značky.

"Dále uslyšíte svědectví policie, které ale Lipton tvrdil, že v oné čtvrti nebyl," dramaticky vyhlásil Hopewood. "A pak, když policii obelhal, pokusil se uprchnout. Sledovali jej a chytili cestou na letiště s plnými zavazadly, pasem, dvaceti tisíci dolary v hotovosti a rezervací na let do Toronta.

Možná se Liptonovi podařilo opustit místo činu a nezanechat žádné stopy, to ale neznamená, že si nevzal něco s sebou. Přibalil si trofej, dámy a pánové, památku na svou oběť, věc, jež není až tak neobvyklá u obzvláště zvrácených psychopatických vrahů. Ano, dámy a pánové, nejstrašnější důkaz v této kauze..." Hopewood se odmlčel, pohlédl na porotu a pak, s prstem zapíchnutým směrem k Liptonovi, bouřlivým hlasem pokračoval: "je, že tento muž... tento... člověk, měl u sebe ve chvíli zatčení spodní kalhotky Marcie Salesové. A ty byly, dámy a pánové, nasáklé její krví..." Porota svorně zalapala po dechu, až se i Casey roztrásla. Koutkem oka se kradmo podívala na Liptona. Nevypadal, že by ho prokurátor vyvedl z míry, a upřeně a s opovržením ho sledoval. Pak se Hopewood dopustil taktické chyby. Přilíhl dlouho a podrobně se zabýval důkazními materiály a svědky, které by mohl předvolat. Kdyby Casey stála na jeho místě, přestala by s tím v momentě, kdy porota zůstala bez dechu. Ale Hopewood si nedal pokoj, zbytečně zatěžoval porotce titěrnostmi, a vložil tak oddechový čas mezi emocionální šok ze zakrváceného spodního prádla a Caseyinu vlastní verzi událostí kolem smrti Marcie Salesové.

Když se Hopewood konečně posadil, Casey navíc vyčkala, dokud Rawlins nevznesl netrpělivě dotaz, zda obhájce obviněného nečeká na Vánoce.

"Ne," odpověděla Casey soudci s klidem a otočená čelem k porotě. "Ne, jen jsem přemýšlela, zda pan prokurátor již ukončil svůj příběh..."

Víte, dámy a pánové," pokračovala s rozpaženými rukama a s dlaněmi vzhůru je zvala k poslechu své verze, "přesně tím slova pana Hopewooda jsou - příběhem. Ó ano, všichni jsme již nějaké slyšeli. Respektive, slyšíme jich každý den

přival. Mnohé nalézáme v novinách. Přicházejí k nám prostřednictvím médií, skutečnost je překroucena do senzacechtivosti a předkládají nám cosi, do čeho se můžeme zakousnout, něco oplzlého, skandálního, šokujícího, násilného či strašlivého.

A občas se líčení událostí přibližuje pravdě," pokračovala Casey, přistoupila blíže k porotcům a hovořila teď přímo k nim, k jednomu po druhém a z očí do očí. "Ale někdy ne. Víte, práce pana Hopewooda spočívá ve vyprávění senzačních příběhů, které vás ovlivní a vy někoho obviníte. A to je jeho výhra. Usvědčí obžalovaného a připíše si vítězství. Osvobozující rozsudek bere jako prohru.

Ale vy... vy, přátelé, hledáte pravdu. Vy žádáte spravedlnost. Abyste našli pravdu a učinili spravedlnosti zadost, musíte pochopit, co sleduje policie a prokurátor, dokonce i otec oběti. Co sledují?" ptala se Casey se zdviženým obočím.

Potom ukázala na Liptona a řekla měkce: "Profesor Lipton je inteligentní muž s jedinečnou pověstí v akademickém světě. Je finančně zabezpečen. Spolupracuje s nejlepšími a nejbystřejšími lidmi, které tento stát nabízí na právním poli, a oni si ho velice váží. Já si ho vážím, Marcia Salesová si ho vážila, téměř všichni, kteří navštěvovali jeho přednášky na Texaské právnické univerzitě k němu měli takový postoj.

Vždy bojoval za práva jednotlivce nespravedlivě obviněného policií a veřejnými žalobci a těm se to nelíbí.

My ale víme, že ne všichni policisté jsou zkorumpovaní nebo zaujatí," hovořila Casey k bílým členům poroty. A pak se výhradně zaměřila na minoritní pětku porotců a řekla: "Jenže někteří z nás také znají odvrácenou stranu policie - zkažené, nelítostné bestie, jejichž touhou je za zločin ztrestat kohokoli. A přesně takovou zrůdu, úplně utrženou ze řetězu, kterou profesor Lipton proklínal, na něho nasadili.

Ano, profesor byl v bytě Marcie Salesové v den její smrti, ale ne jako vrah. Ne. Navštívil ji jako přítel, jako důvěrný přítel, jako mileneček. A to, co objevil, jej naprosto a úplně vyvedlo z míry a vyděsilo. Uprchnul z onoho místa, a když musel čelit zastrašování a obviňování ze strany policie, dostal strach. Víte, pan profesor Lipton ví nejlépe, kolik nevinných mužů a žen strávilo ve vězení celý život nebo bylo popraveno, zabito či zavražděno státem ve jménu policejní spravedlnosti.

Kolik už jsme slyšeli příběhů o lidech, osvobozených po letech strávených v cele smrti, neboť se nakonec vynořily důkazy o jejich pravdomluvnosti? Nu tedy, tento člověk je důvěrně obeznámený téměř s každým z těchto osudů. Vždyť je to jeho pole působnosti! Takže, když si profesor uvědomil, že je Donald Sales přichystaný udeřit, když zjistil, že ten šílenec už zaměřil zrak jeho směrem, tak přestože je nevinný, zpanikařil. Utek! Věděl, že všechno bude lepší než strávit léta a možná celý život ve vězení a jen doufat, modlit se každý den, aby pravda vyšla najevo. A pak řeknou, že se omlouvají - ale to Henrymu Taskerovi nepomůže - muži, o kterém jsme nedávno četli v novinách, že strávil třicet let života ve státním vězení. A ani profesorovi Liptonovi by omluva nepomohla, a tak utekl.

Během tohoto procesu uslyšíte dalšího svědka a já chci, abyste také jeho vyprávění zvážili..."

Casey se odmlčela a ohlédla se do první řady za sloupkovým zábradlím, kde za zády prokurátora seděl Donald Sales a zíral na ni nenávisným pohledem. Vlasy černé jako uhlí měl svázané do ohonu. Rozložitá postava a vyhaslý, chmurný pohled podtrhoval rozhněvaný a impozantní zjev. Ačkoli Donaldův pohled byl přesně takový, jaký si Casey přála, jeho síla ji nechtěně přiměla polknout, aby mohla dál pokračovat ve své řeči.

"Mnozí z vás jste rodiči a jistě se ztotožníte s bolestí pana Salese," promlouvala k porotě tím nejsoucítějším hlasem, "musím vás ale požádat, abyste měli na paměti, že vše, co řekne, je zkaleno nespoutanou nenávistí vůči profesorovi Liptonovi. A jeho nenávist nepravdivě, dámy a pánové, ze smrti dcery. Ne, jeho nenávist se rozhořela již dávno a dlouho před dnem té nešťastné tragédie, protože pan Sales zuřil. Zuřil, neboť jeho dcera udržovala se svým profesorem poměr. Až vám tedy bude vyprávět svůj příběh, musíte mít na mysli, že je o něčem jiném..."

Konečně, prokuratura věnuje velikou pozornost spodnímu prádlu slečny Salesové," tady se Casey odmlčela s pohledem upřeným dolů na svoje nohy. "Tedy... já žiji sexuálním životem. Vy také. A neočekáváme, že se někdo jiný bude o tuto naši soukromou část života zajímat, že? Ne. Ne, my očekáváme, že to, co se děje v soukromí našich ložnic, tam také zůstane. Jak vypadáme, co říkáme, jak se chováme... předpokládáme, že toto jsou naše privátní věci. Mějte na paměti, že prokurátor vám vypráví příběh a koho by nezajímalo a nepřimělo naslouchat, když v něm líčí muže v souvislosti s ženským prádlem? A je-li na onom prádle krev? Jak vzrušující! To je ale historka!

Jenže... co když doličné kalhotky nebyly ničím jiným než pouhou součástí soukromí ložnice dvou dospělých lidí? Co když do toho nikomu nic není? Co když ta krev pocházela nikoli ze zločinu, ale ze rtů osoby, která si je jimi otřela poté, kdy se bezděčně kousla při vášnivém sexu?"

"Ty děvko!"

Slova ozvučela soudní síň a v jejich patách zůstalo hluboké ticho. Donald Sales vyletěl ze židle a přeskočil zábradlí dříve, než se stačil někdo pohnout. Casey instinktivně couvala k soudcovské stoličce. Naštěstí soudní zřízenec, mladý pupkatý metráček, ještě neusnul, a když vykročil kupředu, Casey se za ním ztratila, zaclonil ji před zuřícím otcem. Zřízenec jej uchopil do medvědího sevření a držel jej, dokud nepřišla pomoc z předsálí. Rawlins tloukl pobouřeně svým kladívkem, zatímco dva ozbrojení strážníci pomohli zřízenci přemoci Salese v souboji, kde se nerozdávaly rány.

"Odved'te ho!" řval Rawlins. "Vyved'te toho člověka z mé soudní síně!"

Výtlačovaný Sales si uvědomil svou chybu a nechal oba strážníky, aby jej z místnosti vyvedli, a nekladal jim odpor.

"Mohla byste laskavě pokračovat, paní Jordanová?" zeptal se posměšně Rawlins. "Vedeme zde soudní jednání."

Casey Rawlinsovo pokárání zarazilo. Bylo nemyslitelné pokračovat bez byť malé přestávky, ale Casey se rychle rozhodla obrátit situaci ve svůj prospěch. Nebude se snažit skrýt třesoucí se hlas. Chtěla, aby viděli, že se bojí, jak je Sales nezvládnutelný, divoký a nebezpečný člověk, schopný téměř všeho.

Tak tam stála, zjevně vystrašená a třesoucí se, dokud ji Rawlins znovu nepotrápil:

"Prosím, paní Jordanová," vyštěkl. "Pokračujte, pokud máte ještě co dodat. Jestli ne, nařídím prokuratuře, aby

pokračovala v řízení."

Casey se nadechla, pročistila si hlas a řekla: "Jak vidíte, pan Sales je šílený, nevypočitatelný muž... a jak jsem uvedla, uslyšíte jeho výpověď a policejní i prokurátorovu zprávu a vyslechnete další svědky, kteří se pokusí vykonstruovat událost velmi vzdálenou od pravdy... Ale vy si musíte pamatovat následující: soudce vám dá jedno a to nejdůležitější ponaučení - musíte si být jisti 'nade vši důvodnou pochybnost'.

Což znamená, vážení přátelé, že logicky uvažující člověk nebude mít sebemenší pochybnost o pravdivosti prokurátorovy verze. Ale vy uvidíte, já vám předvedu, že jeho příběh je významně pochybný. Ukáži vám agresivní policejní moc a otce, tolik zamotaného do nenávisť, že pochopíte, proč jsou tak chtiví ukázat prstem na profesora Liptona. Při prvním pohledu ano, jeho činy jsou podezřelé. Ale jak jsem řekla, měl dobré důvody pro svoje konání. Dávají smysl a přesvědčí vás, že on není nikým jiným než nesprávnou osobou na nesprávném místě a v nesprávný čas."

Kapitola 11

Prokurátor využil první dva dny procesu k předkládání důkazů, jež spojovaly profesora Liptona s místem činu. Casey využila křížový výslech, ale jen málo. Chtěla ukolébat protistranu ve falešném pocitu bezpečí, než je zasype argumenty. Kromě vraždy samotné Casey uznala, že Lipton udělal všechno z toho, co uváděla policie. Ano, byla přesvědčená, že na místě činu byl. Ano, on z něj ujížděl, narazil přitom do jiného automobilu. Ano, lhal polici a dokonce se pokoušel uprchnout.

V jediném bodě se Casey stala agresivní a to, když musela nějak naložit s krví na spodním prádle Marcie Salesové. Chtěla, aby jasně zaznělo, že kalhotky, které Lipton měl u sebe, nemusí mít žádnou spojitost s vraždou.

"Tedy," zeptala se svědka ze soudní laboratoře, "vy víte, že krev patří Marcii Salesové, ale nevíte, odkud se na kalhotkách vzala, že?"

"Ne," odpověděl technik.

"Čili je velmi pravděpodobné," pokračovala Casey, "že pochází z kousnutí do jazyka nebo do vnitřní strany úst, je to tak?"

"Ano."

"Je tedy možné, že Marcia Salesová použila kalhotky jako součást sexuální výstřednosti, kousla se při ní do jazyka či tváře a zakrvácela je tak, ano?"

Laborant musel připustit, že by to bylo možné.

A tehdy se ztichlému Donaldu Salesovi zkroutil obličej do vztekklé grimasy. Rawlins mu povolil návrat do soudní síně po důrazném varování, že další výbuch podobný prvnímu jej přivede do vězení. Od té chvíle trávil Sales proces házením nenávislných pohledů střídavě na Casey a Liptona a občas dokonce i na Patti. Místo aby se jeho pohledům vyhýbala, vracela mu je Casey hrdě zpět, nabírala do sebe jeho zášť a dovolila svému hněvu, aby doutnal. Vřask ho nechá rozhořet do plamene, až Salese podrobí křížovému výslechu na lavici svědků. A s informací, již vyzískal Tony, to budou opravdu pořádné plameny.

V noci před druhým dnem procesu zavolal Casey domů soudní úředník, což bylo neobvyklé. Soudce žádal, aby se dostavila do jeho kanceláře příští den ráno ještě před slyšením. Úředník neuvedl, o co jde.

"Co se děje?" ptal se nepřítomně její manžel z druhého konce luxusní sametové pohovky, když zavěsila.

Bylo půl desáté večer. Casey seděla spořádaně vedle manžela v jejich prostorné, ořechovým dřevem obkládané studovně, zatímco on sledoval akční film z půjčovny, který ji vůbec nezajímal.

"Nemám ráda, když mě soudce k sobě volá a já neznám důvod," odpověděla.

"Jo," on na to. Já vím. Všechno dobře dopadne."

A opět se soustředil na film. Casey věděla, že ji vlastně ani pořádně neposlouchal. To byla jeho mantra* - všechno dobře dopadne. Tímto způsobem nakládal Taylor s jakýmkoli nečekanými nesnázemi v Caseyině životě. Pouštěl je z hlavy předpokládaje, že ona si s nimi poradí.

Přemýšlela, zda se nejedná o jakousi její nedostatečnost, že se k ní nejbližší lidé takhle chovají. V době dospívání zažívala podobné situace s rodiči. Ať už šlo o nějakou cenu, kterou získala ve sportu či ve škole, dobře na polovině podobných akcí rodiče ani nebyli. A zrovna nedávno, když získala nejvyšší ocenění od Asociace texaských obhájců, reagoval její otec v telefonu slovy: "To je opravdu hezké. Copak budou podávat k večeři?"

"Napadlo tě, Taylore, vůbec někdy, že by ses moh zajímat o to, co mě žere nebo proč?" zeptala se Casey. Najednou ji manželova letitá nevšímavost naštvála.

"Jo," odpověděl. Jistě." Ale nohy měl stále na konferenčním stolku a oči upřené na obrazovku.

"Můžeš to na chvilku vypnout?" ptala se Casey.

"Miláčku, teď je to zrovna dost dobrý," odbyl ji s očima přilepenýma na televizi. "Dej mi minutku..."

"Fajn," odpověděla Casey. Vystřelila z gauče a vydusala po širokém točitém schodišti nahoru, rozhodnutá jít rovnou do postele. Když se převlékla do noční košile, stoupla si nahoře na schody. Doléhaly k ní vzdálené zvuky filmu a odrážely se v dlouhých chodbách i od mramorových stěn velkolepého vchodu. Ještě pořád se díval. Vrátila se do ložnice, lehla si, ale nemohla spát. Evidentně se rozhodl dívat až do úplného konce. Ona se nacházela uprostřed rozsáhlého případu, procesu, který probíral celý Texas, a její manžel si nemohl udělat přestávku při sledování uspávacího akčního filmu, aby s ní probral její starosti. Dohánělo ji to k zuřivosti.

Když konečně dorazil do postele, odpověděla mu hlubokým tichem a tím nejtuhlejším tělem, jakého byla schopna docílit.

Políbil ji na temeno hlavy, nasadil si masku na spaní a ve chvíli o sobě nevěděl, úplný mistr světa v rychlém usínání. Casey sebou pod přikrývkou šila, pokoušela se ho probudit a dát mu najevo, že ona ještě není uvelebená, ale byla bez šance. Taylor spal. Opuštěně ležela asi hodinu a pak se štrachala do koupelny mezi štíhlým sloupovím, podpírajícím klenbu chodby. Opatrně za sebou zavřela dveře a pak teprve hledala vypínač. Vedle umyvadla na své straně lovila tak dlouho ve skřínce, až našla pilulku na spaní. Nedělala to ráda, ale měla před sebou zítřejší stání a tu záhadnou konferenci u soudce, potřebovala se trochu vyspat.

Ráno byl Taylor na Casey protivný; jasně proto, že ona byla na něj naštvaná včera - a tak mu taky odsekávala. Cestou do města si pustila v autě rádio mnohem hlasitěji než jindy. Našla písničku, kterou si mohla zpívat s sebou, a zkoušela v hudbě najít zapomnění, jenže to nešlo. Stále musela myslet na skutečnost, že její manželství je vlastně fraška. Ne kvůli té hádce. Kvůli tomu, co se skrývalo za hádkou. Casey byla dekorace. Musela si to přiznat. Její kariéra, úsilí, její starosti a zájmy byly prostě zajímavými tématy pro konverzaci u večere při party. Viděla, jak se Taylor dívá na jiné ženy. Nebyla přece blázen.

Nebo ano? Neoblbovala sama sebe, když odbývala jeho těkající pohledy s tím, že je prostě muž, kterému se líbí krásné věci? Existovaly přece další příznaky, když už se na ně odvážila myslet. Občas jezdíval pryč a den dva se jí neozval. Pak ty noční telefonáty, kdy volající při zvuku jejího hlasu zavěšovali. Byla to jen náhoda, anebo tím někdo něco sledoval? Jak to, že mu nevadilo, když se hádali, byla-li by Casey pro něj ta jediná? No, možná že nebyla.

Jenže to by nebylo fér. On pro ni byl ten jediný. Ano, přitahovala ji představa života ve společnosti elity a vyhledávala ji. Mezi Taylorovými přáteli se cítila dobře a užívala si všechno, co spolu podnikali - víkendy v New Yorku, dovolenou na Tahiti či v Paříži, koktejlové dýchánky v Ritzu. Jeho přátelé ji přijali. Líbilo se jí to a měla ráda Taylorovy uhlazené způsoby, peníze a pohledný zevnějšek. Vyjmenované půvaby byly ale povrchního rázu. Pod nimi skrývala opravdovou lásku. Upřímně ho milovala a teď poprvé uvažovala, jestli on někdy miloval ji. Vyhrkly jí slzy. Ale setřela je a pustila si rádio ještě hlasitěji.

Casey byla sama ráda, když konečně stanula na schodišti u soudu. Valnou část dne strávila v kůži právničky, a to byl svět, ve kterém se i přes nevyhnutelná zklamání cítila šťastně. "Posadila za mříž" podezření, jež ji pronásledovala, a soustředila se na neobvyklý požadavek soudce, aby se k němu dostavila. Když vešla do jeho kanceláře, seděl už před soudcovým impozantním stolem trpělivě Hopewood. Ruce měl složené na obrovském břiše a jeho úsměv Casey napovídal, že se chystá cosi špatného.

"Sedněte si," řekl Rawlins.

Casey poslechla.

"Glen získal informace, které chce zařadit mezi důkazy," pokračoval Rawlins a zíral do ležter na stole přes brýle na čtení, visící mu na špičce nosu.

"Je nabíledni, že vás s nimi musíme obeznámit."

Rawlins se podíval na prokurátora, který rozhodl ruce a pravil: "Pravděpodobně máme před sebou zločin, všechno nasvědčuje na profesora Liptona. Asi tak šest měsíců před vraždou Marcie Salesové zabili v Atlantě mladou ženu, studentku práv. Podobně jako slečna Salesová, i ona byla zbavena vnitřností a na místě činu chyběl žlučník. Obdobně jako u Marcie Salesové tento zločin nebyl - i přes veškerou ohavnost a bizarnost - svou povahou sexuálním zločinem." "Máte nevyvratitelné důkazy, které by spojovaly mého klienta s tímto zločinem?" domáhala se Casey a zastírala svoji tíseň nepřátelstvím.

Hopewood se nejprve podíval na Rawlinse, zpátky na Casey a pak teprve odpověděl: "Fyzické důkazy ne, ale ta dívka navštěvovala seminář pořádaný profesorem Liptonem dva měsíce před svou smrtí. Podobnost zločinů je taková, že dokonce i vy musíte souhlasit, že zde hovoříme o jediném vrahovi..."

"Nesouhlasím s ničím," reagovala prudce Casey. "Předkládat něco takového jako důkaz nemůžete, je to neopodstatněné."

"Nuže, tedy, paní Jordanová," přerušil ji Rawlins, "zde rozhodnu já. Já jsem soudce..." Zachmuřil se ještě více a pak teprve řekl: "Odkládám jednání do zítřejšího odpoledne. Vaše zdůvodnění si vyslechnu v jednu hodinu."

"Jak jen můžete uvažovat o nějakém slyšení?" vykřikla Casey. "Nehraje to absolutně žádnou roli. Jestli mu dovolíte nakráčat s tímhle před porotu, budou to považovat za tendenční. Tisíce lidí navštěvují každým rokem semináře profesora Liptona."

"Chtěl bych uznat můj návrh jako obecný postup," vysvětloval jí Hopewood. "Poukázat na společné rysy. Povaha spojitosti je relevantní."

"Šetřte si to na zítřek na odpoledne," utrhnul se na ně Rawlins. "Řekl jsem, že bude slyšení, a tak to bude. Teď mám svoji práci."

A po tomto prohlášení svěřil soudce hlavu jako loutka a začal se probírat poštou, jako kdyby tam ani jeden z právníků nebyl. Casey loupala ošklivým pohledem po Hopewoodovi, pak vstala a odešla.

Liptona přemístili kvůli procesu z okresní věznice do budovy městského vězení. A přestože ji popuzovalo, jak se domáhal všech podrobností a detailů průběhu případu, nyní nastal určitý vývoj a každý klient má právo vědět vše. A tak Casey zamířila rovnou za profesorem, aby ho informovala o situaci. Když přecházela ulici kolem auta policejní hlídky se dvěma policisty, kteří ji koukali na nohy, uvažovala, jestli Hopewood nelhal. Ona Liptonově verzi opravdu věřila. Nejen proto, že to byla její práce. Myslela si, že jeho příběh zní docela věrohodně. Jenže nyní, když věděla o mrtvé dívce z Atlanty, přestože si byla jistá, že by klidně mohla tuhle informaci porotě zamlčet, připadalo i jí samotné přesvědčení o Liptonově nevině téměř absurdní.

Protože ho umístili do městského vězení, musela Casey mluvit se svým klientem přes sklo v malé zapáchající kabině, jejíž kouty byly ztmavlé pradávnou špinou.

"Co se děje?" ještě ani neseděl na židli na své straně skla a už se domáhal vysvětlení. Stráže mu totiž pověděly, že ráno

k soudu nepůjde, ale nevěděl proč.

Casey ho pečlivě pozorovala. Zatímco výraz obličeje i pohyby těla měl profesor pod kontrolou, v očích mu divoce plálo, takhle ho Casey ještě nikdy neviděla.

"Prokurátor objevil v Atlantě dívku, kterou zavraždili stejným způsobem jako Marcii Salesovou," řekla a upřeně profesora sledovala.

Lipton navenek nereagoval. Ale zatímco vstřebával novou informaci, Casey mu viděla na očích, že mozek mu zuřivě pracuje. Myslela si, že je to špatné znamení, dokud neřekl: "Takže teď už víd, že jsem to neudělal já."

Casey zazmatkovala a nedokázala to skrýt. Takovou odpověď od něj vůbec nečekala. Domnívala se, že z jeho očí čte vinu, ale on svoje prohlášení vyslovil s tak ohromující neviností.

"Když se to stalo znovu," řekl s úsměvem člověka, který jim na ten jejich malý trik přišel, "a já jsem ve vězení, pak ať to udělal kdokoli, je stále na svobodě. Ze mě vina padá."

"Ne," zavrtěla hlavou Casey. Pochopila, že opomněla uvést dobu, kdy byla dívka zavražděna. "Ona zemřela před Marcii Salesovou, šest měsíců před ní... a dva měsíce poté, co absolvovala jeden z vašich seminářů v Emory."

Lipton sražil čelo a ruku si položil na bradu - profesorská póza.

"Musel to být Sales," vzhledl. "Kdo jiný by to udělal? Musel mít vraždu Marcie dobře naplánovanou..."

Casey nevěděla, jestli má na jeho ideu přistoupit nebo ne, ale nechtěla ztrácet čas přemýšlením. To jí opravdu nepříslušelo. Profesor byl její klient a ona přísahala, že jej bude obhajovat, jak nejlépe umí.

"Možná že to byl on," připustila. "Ale víte, dokonce si myslím, že ani Van Rawlins nepovolí tuto informaci uvést před soudem, i kdyby měli nezvratný důkaz proti vám, což nemají."

"Poslyšte," řekl profesor. "Oni použijí případ Lid versus Molineux, pokusí se dokázat spojitost plánu či provedení. Je to starý případ z New Yorku z přelomu dvacátého století. Ale máte pravdu, neměli by uspět, jenže pro Rawlinse potřebujeme stručné a jasné stanovisko. Vezměte si případ Krulewitch versus Spojené státy, rozhodnutí Nejvyššího soudu, a pečlivě se soustřeďte na Jacksonův shodný názor. Podle toho budete vědět, jak vyhledat další relevantní případy..."

Casey přikývla, že to udělá. Nemohla si pomoci, imponovala jí jeho schopnost vybavovat si plynule specifické případy se spornými právními otázkami. Vždycky věděla, že je skvělý. Studenti na právnické škole říkali, že má fotografickou paměť. Casey o tom pochybovala, dokud se Lipton jednoho květnového odpoledne neobjevil na závěrečném večírku třetího ročníku. Po pár skleničkách začal předvádět svou paměť na telefonním seznamu. Casey v tom viděla nějaký trik, dokud sama nevzala seznam a neukázala mu na všehovšudy tři vteřiny stránku 187. Knihu pak odnesla, ostražitě ho pozorovala a zeptala se, jaké číslo měl Alan Cutler. Lipton ho v tu ránu ze sebe vysypal.

Najednou se Casey zastyděla, že vůbec někdy zapochybovala o nevině bývalého profesora. Doufala, že nedůvěru v jejím hlase nepozná.

"Jak to jde?" zeptala se zdrženlivě a doufala, že se jí podaří obnovit jejich vztah - pokud jej poničila svým podezřívavým vyptáváním. "Mám na mysli, tady, ve věznici."

"No, nijak se neliší od okresní," odpověděl s nuceným úsměvem. "Ale jsem rád, že budu venku. Já se..." Lipton se vítězoslavně uchechtnul a podíval se vychytrale na Casey, "...má drahá, těším zase na nějakou ženskou. Jsem vášnivá povaha. Chci ženu a dobrý kubánský doutník, přesně řečeno značky Cohiba, a láhev merlotu Opus. Je pro vás pomyšlení na moje lidské touhy obtížné?" opět se slabě pousmál. Evidentně se dobře bavil.

"Samozřejmě že ne," Casey se necítila ve své kůži. Popravdě jí řeči o sexuálním životě jiných lidí způsobovaly křeče.

Stejně tak ji znervózňovala profesorova náhlá škodolibě veselá družnost. Kéž by byla nenechala konverzaci dojít na tak osobní rovinu. Dříve si výhradně zachovával otažitý postoj pedagoga a zacházel s ní jako s dychtivou studentkou. Rozhodně tomu dávala přednost před důvěrnostmi.

"Dobrá," řekl lehce. "Nemám rád pruderní ženy. Je vaše malá asistentka pruderní?"

Casey jeho otázka ochromila.

"Nedomnívám se, pane profesore, že Pattiina osobní charakteristika je předmětem našeho rozhovoru," reagovala odměřeně.

"Pročpak ne?" Lipton se nedal. "Pročpak bychom si spolu nemohli trochu podrbat? Pořád jen samá práce, navíc přece už jeden druhého dost dobře známe. Jestlipak je ta mladá žena rázná? Já vím, že je vaše podřízená, ale předpokládám, že musí být houževnatá, jinak byste ji nesnesla."

"Skutečně mám, pane profesore," Casey vstala a s křečovitým pousmáním se pokusila říct ledabyle, "spoustu práce. Uvidíme se zítra odpoledne po slyšení."

"Jak to zařídíte s novináři?" ozval se, než stačila zmizet.

"V jakém směru?" otočila se Casey.

"Hopewood udělá rozruch," řekl Lipton. "Rawlins sice nedovolí, aby o té dívce z Atlanty mluvil před soudem, ale jinak se to dozví všichni. Lidi si udělají svůj úsudek, stejně jako vy..."

"Já... v tom vám, profesore, nepomůžu," odpověděla Casey. "Mohu jen vyhrát váš proces."

"Ano, dobrá, ale padne-li z vašich úst nějaké to dobré slovo na můj účet, bude mít dlouhou působnost," řekl zadumaně, "protože až budu venku..."

Kapitola 12

Casey soustředila veškeré úsilí na přípravu proti prokurátorovým svědkům, jež on předvolá na závěr. Předpokládala totiž, že spor, zda připojit či nikoli atlantský případ jako důkaz, vyhraje. Jelikož mlčení mezi ní a Taylorem přetrvávalo,

neobtěžovala se mu zavolat, přestože se do postele dostane až dlouho po něm. S pomocí Tonyho a Patti Dunleavyové prošla snad každý případný zadrhel, který by mohl zítra nastat. Věděla, že Hopewood si nejlepší schoval na konec. Příští den vytáhl prokurátor hned dva trumfy. Donald Sales byl jedno eso. Přijde na řadu jako poslední a Hopewood doufal, že vyloudí z poroty neúprosnou touhu někoho potrestat. Druhé eso, které vyslechli jako první, byl detektiv seržant Bolinger. Byl důvěryhodným svědkem, však to Casey předpokládala. Ostřílený policajt, jenž se ocitl na lavici svědků už stokrát, promluvil chytře a neochvějně, přesně takového policistu si lidé přejí mít na ulici, aby hlídal jejich bezpečnost.

Casey jej pozorně sledovala. Pod Hopewoodovým vedením ti dva spřádli dokonale soudržný příběh nastiňující prokurátorovu teorii o tom, jak Lipton spáchal svůj zločin. Znovu šikovně předestřeli příšerný obraz mladé dívky, přiškrcené, aby byla povolnější, hrůzně svázané páskou a pak pomalu bolestivě eviscerované* ostrým nástrojem, až nastala smrt. Přetvořili výpověď soudní patoložky Alice Vreelandové.

Když odbyli fyzické důkazy, Bolinger pomáhal prokurátorovi vykreslit ďábelský obraz Liptona coby prolhaného egomaniaka, který si myslí, že může obelstít zbytek světa svou intelektuální silou. Bolinger byl na sebe viditelně hrdý, neboť postřehl Liptonovo uřeknutí ohledně znalosti místa činu během prvního rozhovoru, a dále pak byla policie schopna dát do souvislosti vraždu a Liptonův útěk z místa bouračky. Farnhorst již dříve předložil sugestivní popis Liptonova zamýšleného útěku, ovšem Bolinger jej ještě doplnil o profesorovy sprosté poznámky u výslechu, když se ho dotazovali na zakrvácené spodní prádlo Marcie Salesové.

Poté Casey přistoupila ke křížovému výslechu a Bolinger se jejím směrem otočil s podlézavým výrazem, který s ní oťásl. Ale jen na chvilku, než se do detektiva pustí, rozdrť ho a rozmetá i s jeho výpovědí. To ovládala skvěle a dokonce ani úžasný Bolinger ji nemohl zastavit. Casey se postavila. Dnes si vlasy stáhla dozadu a vyčesala do výšky. Dlouhý bílý krk a královské držení způsobilo, že vyhlížela vyšší, než doopravdy byla. Oblékla si na míru šité šaty čokoládové barvy a vysoké podpatky, pro porotu to byl působivý obraz dokonale se ovládající ženy.

"Tohle už jste prováděl mnohokrát, vidíte, seržante," začala Casey.

"Tohle znamená co?" chtěl vědět Bolinger. Rozhodně jí výslech nehodlal usnadnit.

"Mám na mysli," pokračovala Casey a rozevřela náruč, aby obsáhla celou soudní síň, "svědectví k případu a křížový výslech s obhájcem obviněného."

"Ano, souhlasí."

"A nelíbí se vám to, vidíte, seržante?" ptala se Casey.

"Není to tak zlé," odpověděl Bolinger.

"Ale nelíbí se vám výslech vedený člověkem, jako jsem já, že ne?"

"Ne, myslím, že málokomu se líbí, když někdo jiný zpochybňuje jeho práci."

"Nemáte rád, když právní zástupce poukazuje na věci, které jste udělal špatně, že?"

"Nic jsem neudělal špatně," ježil se trochu Bolinger.

"Ne?" zvedla Casey obočí a věnovala porotě vědoucí pohled. "Ale všichni děláme chyby, že ano, seržante? Já občas také. Nechcete nám snad tvrdit, že jste neomylný, že ne, seržante?"

"Ne, nechci."

"Protože také chybujete, že je to tak?"

"Jistěže," řekl Bolinger nevrle. "Jako všichni ostatní."

"Ano, přesně to říkám, jako všichni ostatní," přitakala s milým úsměvem Casey. "Mýlíte se a nejste rád, když někdo na vaše chyby poukazuje... V tomto procesu jste se dopustil mnoha chyb, nemám pravdu, seržante?"

"Ne," Bolinger se šklebil. "Ne, nedopustil."

"Ne?" zeptala se Casey.

"Ne," odpověděl rozhodně Bolinger.

"Copak není pravda, že pan Sales byl na místě činu, seržante?"

"Ano. Co to s tím má společného?" domáhal se.

Casey se na Bolingera sladce usmála a pak promluvil k soudci: "Vaše Ctihodnosti, byla bych vám vděčná, kdybyste připomněl detektivu Bolingerovi, že já jsem obhájkyň a on je svědek."

"Prosím, odpovídejte jen na otázky," obrátil se Rawlins na policistu.

"Děkuji, Vaše Ctihodnosti," zvesela řekla Casey. Když se obrátila k Bolingerovi, tvářila se temně a zhnuseně.

"Pan Sales se na místě činu neovládal?"

"Ano."

"Kladl odpor při zatýkání. Křičel. Pral se. Vlastně policisté museli použít slzný plyn a pouta, aby jej vůbec dostali na stanici, nemám pravdu?"

"Jo," Bolinger se trochu nudil.

"Byl ve velmi rozrušeném stavu?"

"Ano, byl."

"Tou dobou byl podezřelý, vidíte?"

"V tu chvíli byl podezřelý každý," odpověděl Bolinger přezíravě. "Tehdy jsme neměli vůbec představu, kdo dívku zabil. Vy jste tou dobou byla taky podezřelá, paní Jordanová."

Casey se podívala na soudce.

"Detektive..." promluvil Rawlins varovným tónem.

"Takže," pokračovala Casey po patřičné odmlce. "Pan Sales byl velmi rozrušený. Choval se divoce a v ten moment byl váš jediný podezřelý."

"Nevím, o čem..."

"Byl tou dobrou jediný váš podezřelý!" vykřikla Casey. "No tak, detektive. Nezahrávejte si s porotou. V oné chvíli byl váš jediný podezřelý, je to tak?"

"Tou dobrou možná. Byl také jedinou osobou, která měla spojení s dívkou."

"Ano, to ano. A pak jste jej odvezli na policejní oddělení, že?"

"Ano, k pohovoru."

"Nasadili jste mu želízka?"

"Ano."

"Připoutali jste jej, že ano?"

"Takový je běžný postup."

"Tedy jste jej připoutali?"

"Jo." Bolingerův hlas zněl unaveně.

Casey odkráčela zpátky ke stolu a vzala si od Patti Dunleavyové, jež na ni vyjeveně zírala, kupku lejster. "Ale ze všech těchto policejních zpráv, zjevně ze všech vašich vyšetřování, vašich důkladných vyšetřování, vyplývá, že nemáte k dispozici rozboru krve ze šatů pana Salese, že ne?"

"Měl jsem příležitost rozeznat, že na sobě žádnou krev neměl," reagoval vztekle Bolinger. "Mám oči."

"Měl jste příležitost?"

"Ano."

"Detektive, víte stejně dobře jako já, že často bývají přítomny stopy krve, a přece nejsou pouhým okem viditelné, není-liž pravda?"

"Je to možné." Bolinger se na chvíli odmlčel.

"Ano, a jistě jste předal šatstvo mého klienta do laboratoře k prozkoumání, že?"

"Ano."

"A žádné stopy krve jste na něm nenašli, že ne, detektive?"

"Ne, na jeho oblečení ne, jen na jejích kalhotkách."

"Vaše Ctihodnosti!" Casey si zhnuseně odfrkla.

"Detektive," upřel Rawlins na detektiva zlobný pohled. "Jestli se neomezíte na odpovědi k otázkám paní Jordanové, mohl bych vás nechat zavřít pro pohrdání soudem a já to udělám. Vyjadřuji se jasně?"

"Ano," zamumlal Bolinger.

"Porota nechť nebere poznámku pana Bolingera v úvahu," pravil Rawlins. "Tato bude vyškrtuta ze zápisu."

Casey se zhluboka nadechla a vyfoukla nosem. Tak dobře se rozbíhala a Bolinger jí to překazil - přesně to chtěl.

"Detektive, jak dlouho jste u policie?" zeptala se.

"Dvacet sedm let."

"Podle vás, kolikrát jste asi zapomněl na přezkoumání šatstva podezřelého z vraždy?"

"Nemohu bez příkazu prověřovat něčí oblečení." Bolinger byl mazaný.

"Ale, detektive, dům a auto pana Salese jste prohledával, že ano?"

"Ano."

"Protože vám to dovolil. Podepsal vám souhlas, není-liž pravda?"

"Ano."

"Ale jeho šaty jste nikdy nenechal prověřit, že ano?"

"Správně."

"A nikdy jste panu Salesovi nevzal otisky prstů, nemám také pravdu?"

"Ano."

"Protože jste se tehdy rozhodl, že pan Sales není vrahem, je to tak, detektive Bolingere?"

"Ano," řekl vzdorovitě. "Měl jsem tušení, že to nemůže být on."

"Takže vy jste jednal dle svého instinktu, a zanedbal jste tak povinnost vyšetřovatele, je to tak?"

"Nikdy svou práci nezanedbávám," Bolinger hučel.

"Nemá být vaše šetření důkladné?"

"Ano."

"Jenže vy jste vynášel konečná rozhodnutí o tom, kdo je nevinný a kdo vinný, že ano?"

"Zřejmě ano." Bolinger byl opět vyzývavý.

"Nemáte na starosti shromažďování důkazů, detektive?"

"Ano, to mám."

"Není pak v náplni práce poroty tyto důkazy vyhodnocovat?"

"Je."

"Ano, to je. A tato porota netuší, zda neměl pan Sales pod nehty krev, vidíte?"

"Ne."

"A tato porota neví, zda se na šatech pana Salese nenacházely stopy krve, že ne?"

"Ne."

"Ne, protože vy jste neodvedl svou práci!" Casey zaburácela. "Udělal jste ze sebe porotu, nemýlím se, že, detektive?"

"Ne, to je směšné."

"Směšné je," v Casey to vřelo, "že jste se rozhodl a nenashromáždil v rozhodné době veškeré důkazy proti hlavnímu podezřelému a já se s tím teď musím smířit, stejně tak jako můj klient a celá tato porota!"

"Námitka, Vaše Ctihodnosti," nesouhlasil Hopewood. "Obhájce svědka napadá a zjednodušuje jeho výroky."

"Připouští se," řekl Rawlins. "Nějaké další otázky na svědka, paní Jordanová?"

Casey neodpovídala. Vrátila se ke svému stolu a poznámkám. Chtěla, aby porota strávila její předchozí počínání. Chtěla, aby zkoumali detektiva, obrazně řečeno, ležícího na zemi a lapajícího po dechu, než mu ona šlápne na krk. Nedokázala se ubránit vlně pýchy, kterou pocítila, když se na ni Lipton díval s obdivem. Téměř se usmíval. "Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti," obrátila se zprudka. "Mám ještě pár otázek pro pana Bolingera."

"Pokračujte tedy," souhlasil Rawlins.

Casey přistoupila k porotě a uviděla, že jsou naladěni na její vlnu, že sledují každý její pohyb. Stála přímo před nimi, usmála se na ně ponuře a pak se obrátila k Bolingerovi. Jasným hlasem řekla: "Vyslechli jsme důkazy proti profesorovi Liptonovi, seržante. Ale neslyšeli jsme nic o důkazech, které nemáte. Ráda bych se vás na ně zeptala..."

Bolinger se na ni upřeně díval s hněvivě posměšným pohledem.

"Na místě činu se nenašly žádné otisky mého klienta, vidíte, detektive?"

"Ne."

"A nenalezli jste žádnou zbraň, kterou byl zločin na slečně Salesové spáchán, na níž by byly otisky mého klienta, že ne?"

"Ne, nenalezli," odpovídal Bolinger flegmaticky.

"Dokonce jste nenalezli vůbec žádnou zbraň, že je to tak?"

"Ne."

"Vy vlastně nemáte žádný nezvratný důkaz, jenž by spojoval mého klienta s místem činu, že?"

"On tam byl," reagoval Bolinger triumfálně. "Narazil do auta té paní, když odtamtud ujížděl."

"Ó, on tam byl," řekla Casey a vykročila směrem ke svědkovi. "To je pravda. Šel na dohodnutou schůzku s dívkou, uviděl její zohyzdné tělo a utekl ve velmi rozrušeném stavu. Ale co chci říci, je - vy nevíte bezpečně, zda se profesor nacházel v obývacím pokoji v době spáchání zločinu, že ne?"

Bolinger zaváhal, podíval se na Rawlinse a pak řekl: "Ne, s jistotou ne."

"Protože jste nenašli ani zlomek skutečného důkazu, jenž by dokládal přítomnost profesora Liptona v pokoji Marcie, že je to tak?"

"V obývacím pokoji nezanechal žádné stopy," odpověděl lišácky Bolinger a rychle se kradmo podíval na Rawlinse, jestli si nevyslouží další spravedlivý hněv.

"Vy vlastně ani nemáte motiv, detektive, nemám pravdu?" Casey pokračovala bez přerušení. "Vůbec jste nám dnes ani jednou nesdělil, a to ani porotě, proč by, prosím vás, chtěl profesor Lipton zabít slečnu Salesovou?"

"Ne, jenže já pokaždé nevím, proč lidé vraždí," odpověděl detektiv.

"Ale z vaší zkušenosti policisty, řekněte, není pravda, že lidé většinou zabíjejí z nějakého důvodu?"

"Občas, řekl bych většinou, ano."

"Zloději kradou kvůli penězům, že?"

"Ano."

"Jistě, a většina zavražděných lidí je zabita důvodně, třeba ze žárlivosti nebo z pomsty nebo kvůli neopětované lásce, nemýlím-li se?"

"Řekl bych, že ano."

"Ani jeden motiv pak neodpovídá profesorovi Liptonovi," řekla skepticky Casey. "Neměl přece žádný důvod slečně Salesové ubližovat, či ano?"

"To nevím."

"Tedy jste za celý rok vyšetřování tohoto případu nenašel žádný důvod, je to tak?"

"Ne," vzdoroval Bolinger.

"Detektive, promiňte, ale zrovna jste nám sdělil, že nemáte žádné otisky prstů, žádnou zbraň, a žádné jiné solidní důkazy, které by spojovaly mého klienta s místem zločinu. Dále jste nám nepodal žádné vysvětlení, proč by můj klient páchal takový zločin. A sám jste také připustil, co my víme, že jste vedl lajdácké, odbyté vyšetřování, dovolil jste, aby vám unikly potenciálně důležité informace, protože podle vašeho soudu pan Sales není vrahem. Se všemi těmito fakty - můžete mi říci, co tady, proboha, vůbec děláme?"

"Námítka!" Hopewood zařval.

"Připouští se!" řekl Rawlins a poklepal svým kladívkem.

"Vaše Ctihodnosti, nemám na tohoto svědka další otázky," řekla znechuceně Casey.

Rawlins vyhlásil přestávku na oběd. Casey na něj neměla vůbec chuť. Na řadě byl Sales.

Kapitola 13

Zatímco v každodenním životě byl Donald Sales úchvatný a strhující muž, na svědecké lavici se cítil celý nesvůj. Casey už podobnou změnu u mnoha lidí zažila a moc se jí to líbilo.

"Prosím, pane Salesi, řekněte nám," Hopewood začal po úvodní řeči, kdy vysvětlil porotě, že Sales je otcem oběti, "o povaze vztahu vaší dcery a profesora Liptona."

"Námítka!" Casey vyskočila a zaburácela. "Otázka umožňuje svědkovi spekulovat podle vlastního duševního rozpoložení."

Rawlins zkroutil ústa a vzdychl. "Připouští se."

"Položme tedy otázku jinak," pokračoval Hopewood trpělivě. "Prosím, řekněte nám, co vám vaše dcera vyprávěla o povaze jejího vztahu k profesorovi Liptonovi?"

"K smrti se ho bála, byla -"

"Námítka! Z druhé ruky, Vaše Ctihodnosti! Svědek nemůže vědět, v jakém citovém rozpoložení se nacházela jeho dcera." Casey věděla, že jde pouze o drobnou technickou připomínku, ale chtěla Salese mást, jak jen to v rámci zákona šlo.

Rawlins špulil ústa, ale řekl Salesovi: "Prosím, omezte svou svědeckou výpověď jen na skutečnosti, které vám vaše dcera sdělila, pane Salesi. Jsem si jist, že se jako otec domníváte, že jste poznal, jak se vaše dcera cítila, ale právně není přijatelné tímto způsobem spekulovat."

"Řekla mi, že se ho k smrti bála," odpověděl Sales s nenávislným pohledem na Casey.

"Námítka! Svědectví z druhé ruky!" vykřikla stojící Casey.

"Tak," Rawlins ukázal na Casey svým kladívkem, "to by stačilo, paní Jordanová."

"Je to svědectví z doslechu, Vaše Ctihodnosti," trvala na svém.

"Ze zákona je zprostředkované svědectví o duševním rozpoložení výjimečně přípustné, jak jistě dobře víte, mladá dámo!" zařval Rawlins. "Takže si sedněte!"

"Ale její ustrašenost je irelevantní!" protestovala dál Casey. Přece se jen tak nepodrobí nějakému soudci. Rawlins ji mohl osobně pohrdat, ale ať se třeba propadne, pokud ji nezačne respektovat.

"Zohledňuji to," Rawlins se mračil. "Zamítá se."

"Říkala mi, že jí z něj naskakuje husí kůže," dodal Sales vzpurně.

"Naznačila vám vaše dcera někdy, že by chování profesora Liptona překročilo rámec normálního vztahu student-učitel?" ptal se Hopewood.

"Námítka, zprostředkované," řekla Casey.

"Zamítá se."

"Ne," mračil se Sales.

"Řekla vám vaše dcera, proč se profesora Liptona bála?" vyptával se dál Hopewood.

"Myslela si, že on..."

"Námítka!"

"Zamítá se," reagoval unaveně Rawlins. "Porota má právo vědět, co se odehrávalo v mysli té dívky."

"Řekla mi o způsobu, jakým se na ni díval, cítila se ztročená, taky mi vyprávěla, že když za ním musela kvůli záležitosti jejich kruhu, pokaždé ji někam zval a používal nevhodná slova, prý dělal sexuální narážky..."

Hopewood vyčkal, díval se na porotu vědoucím pohledem a pak řekl: "Mluvil jste s dcerou v den, kdy byla zavražděna?"

"Ano, mluvil."

"A můžete nám povědět o čem?"

"Měli jsme jít spolu na večeři. Chtěl jsem ji vyzvednout..."

"Námítka, svědek neodpovídá na otázku," poznamenala Casey.

"Zamítá se."

Sales pokračoval: "Říkala, že se bude celý den učit na závěrečnou zkoušku z trestního zákona."

"Ve třídě profesora Liptona?"

"Námítka, Vaše Ctihodnosti," vykřikla Casey. "Je naprosto irelevantní, v čí třídě studovala."

"Zamítá se."

"Ano, byla v jeho třídě... Chtěla, abych..." Sales se odmlčel, nebyl schopen slova, pak emoce překonal a pokračoval,

"požádala mě, abych se rozhlédl kolem domu, než zajdu dovnitř."

"Námítka," Casey skoro řvala.

"Zamítá se."

"Říkala, že má pocit, že ji občas kdosi pozoruje zvenčí okny a že sousedův pes po několika minulých nocích štěkal a jindy tak nevyvádí, pokud ovšem nechodí někdo venku. Ona..."

"Námítka."

"Zamítá se."

"Říkala, že se bude cítit bezpečněji, když to tam prohlídnu..."

Salesovi se obličej zkroutil bolestí. Oči měl plné slz, po tvářích mu ale ještě nestékaly. Hlavu držel zpřímá, jen se vyhýbal pohledu na porotce. Casey si uvědomovala, že posadit ho na lavici svědků byl od Hopewooda skvělý tah. Ovšem pravděpodobně ani sám netušil, co chystá Casey.

"Ale když jsem vešel, už tam byla policie... a já ji uviděl..." Sales zabořil hlavu do dlaní. Široká ramena se tiše otřásala.

"On ji zabil," vzlykal Sales. "Zabil ji."

Casey se rychle podívala na porotu. Viděla, že s ním jeho bolest sdílí. Měla dost rozumu na to, aby se teď námitk zdržela.

"Omlouvám se, pane Salesi," řekl Hopewood soucitně. "To je vše."

"Přejete si křížový výslech svědka, paní Jordanová?" zeptal se Rawlins s největší možnou mírou znechucení, jakého byl schopen.

"Ano, přejí," řekla Casey. Seděla a vyčkávala, až pomine emoční rozruch v síni.

"Nu, paní Jordanová," ucedil Rawlins. "Čekáme."

Casey zvolna vstala a přistoupila k otci oběti. Ten jí upřený pohled vracel s nezastíranou záští. Postavila se mezi něj a porotce tak, aby i oni si mohli plně vychutnat jeho nenávislný pohled.

"Máte násilnickou povahu, pane Salesi?" vyhrkla nečekaně Casey.

"Ne, nemám."

"Ale byl jste vězněn za napadení, nemám pravdu?"

"Ano."

"Také jste byl souzen za nepřístojné chování, že ano?"

"Už je to dávno, ano."

"Ano, napadl jste tehdy policistu stejným způsobem, jako jste atakoval strážníka v den, kdy byla zabita vaše dcera, je to tak?"

"Neřekl bych, že jsem někoho napadl v den, kdy zavraždili Marcii. Opravdu se nepamatuju."

"Ale viděl jste policejní záznamy, kde se uvádí, že jste napadl jednoho policistu?"

"Ano," odpověděl Sales vážně a pokýval svou velkou hlavou.

"Vy jste za svůj život atakoval mnoho osob, pane Salesi."

"Námitka," vykřikl Hopewood. "Nařčení svědka."

"Připouští se."

"Takže máte divokou povahu, že ano?"

"To říkáte vy."

"Ano, to říkám," poznamenala ironicky Casey. "A ve vašich záznamech je také údaj o duševní chorobě, mám pravdu, pane Salesi?"

Sales se na ni upřeně zadíval a pak odpověděl.

"Když jsem se vrátil z Vietnamu, měl jsem nějaké problémy."

"Mentální povahy?"

"Dalo by se to tak říct."

"Ve skutečnosti jste trpěl potraumatickým syndromem, vidíte, pane Salesi?"

"Tak tomu říkali. Ale to je dávno. Už se dlouho cítím dobře."

"Opravdu?" zeptala se Casey pochybovačně. "Nepřičítáte sklony k násilnému chování právě vašemu duševnímu rozpoložení?"

"Ne," odpověď na ni doslova vyplivl.

"Ale PSTS se může kdykoli vrátit," řekla Casey. "Vlastně zuřivost je jedna z průvodních projevů této nemoci, že? Nepropadají často právě lidé trpící PSTS nevysvětlitelným návalům vzteku?"

"Námitka," ozval se Hopewood. "Pan Sales není kvalifikovaný odborník v této oblasti."

"Připouští se. Paní Jordanová, omezte se pouze na otázky, jež může svědek kvalifikovaně zodpovědět."

Casey vūčihledně nebrala soudce na vědomí. Prostě dál upřeně a bez mrknutí pozorovala Salese a prudce změnila téma.

"Vám se nelíbilo, když vaše dcera měla známosti, že ano, pane Salesi?"

"Námitka," reagoval Hopewood. "Přátelé slečny Salesové jsou irelevantní. Předpoklad, že profesor Lipton spadl do této kategorie, je jen dohad."

"Zohledňuji to," řekl Rawlins.

"Nebyl žádný její kluk, vy..." mumlal Sales zahořkle pod vousy. Casey se podívala přímo na Rawlinse. Jeho hrdost, že ovládá absolutně celou soudní síň, vytlačila dokonce i animozitu vůči Casey.

"Zodpovězte otázku, pane Salesi," řekl rozhodně. "A znovu vám připomínám, že nedovolím žádný další výbuch v mé soudní síni."

"Nechtěl jste, aby měla známosti, že ne?" Casey opakovala otázku.

"Bylo mi to jedno," mumlal Sales zakaboněně.

"Neříkejte?" zvedla Casey jedno obočí. "Ale profesora Liptona jste rád neměl?"

"Ne."

"Vlastně jste jej nenáviděl, že?"

"Jistě," jízlivě odpověděl Sales.

"Není snad pravda, že posledního přítele vaší dcery jste také nesnášel?"

"Není."

"Ne? Odvolávám se na Franka Castlea. Není snad pravda, že jste jej jednoho večera napadl, když jste ho našel v bytě vaší dcery?"

"Nenapadl jsem ho. Trochu jsme se do sebe pustili, ale nenapadl jsem ho," trval na svém Sales.

"Zřejmě proto, že jste se tajně plížil kolem dceřina domu a nakukoval jí do oken?"

"Nic takového jsem nedělal, takhle ne."

"Ne? Ale jste obeznámen s protichůdným prohlášením pana Castlea, že?"

"Četl jsem, co řekl," Sales odpověděl opovržlivě. "Byl naštvaný, protože mu Marcia dala košem. Nemůžete věřit tomu, co říká. Možná dostal strach, protože jsem ho nespouštěl z očí."

"Ano, právě," triumfovala Casey. "Sledoval jste ho a on se bál. A stejně tak to platilo pro vaši dceru, že? Hlídal jste ji a ona se vás také bála, je to tak?"

"Ne. Tak to není. Nikdy se mě nebála."

Casey se na něj nevěřičně podívala a pak řekla: "Není snad pravda, že jste v onu noc, kdy jste v jejím bytě napadl pana Castlea, zastrašoval i ji?"

"To je lež!"

"Měl jste vztek, že?" Casey teď mluvila svižněji, zvyšovala tempo výslechu a popoháněla Salese.

"Ano, byl jsem naštvaný."

"Přesně řečeno jste zuřil, protože jste si nepřál, aby s někým chodila, vidíte?"

"Nemáte pravdu. Jeho jsem rád neměl. Byl to takovej prolhanej, prohnanej, tajnůstkářskej fřajírek."

"Protože vám odváděl dceru, že?"

"Ne. On... on byl špatnej, příliš mazanej a prospěchář."

"Vy nemáte rád chytré lidi, pane Salesi? Třeba Franka Castlea a profesora Liptona, nahánějí vám strach, že ano?"

"Ne. Nebojím se jich."

"Ale nemáte je rád."

"Ty dva tedy ano, nemám je rád."

"Takže, vy jste našel vaši dceru v pokoji na koleji samotnou s panem Castleem," Casey dělala divy, aby Salese uhnala a vyvedla z rovnováhy, než na něj na závěr udeří. "Seděli spolu na gauči. Líbali se a mazlili a vy jste k nim vtrhnul nepozván. Šílel jste vzteky kvůli Frankovi, ale zuřil jste i na dceru, je to pravda, pane Salesi?"

"Ne."

"Neřekl jste snad ve vzteku..." tady se Casey dramaticky odmlčela, otočila se ke svému stolu a zvedla Castleovo písemné prohlášení, přehazovala stránky a četla, aby dokladu dodala před porotou ještě větší kredibilitu, "potom, co jste srazil Franka Castlea na zem, nekřičel jste strašlivě na dceru, že pokud se s ním nepřestane stýkat, že ji zabijete?" Casey bedlivě sledovala porotu a viděla, že trefila do černého.

"Nikdy bych dceři neublížil," mručel Sales. "Nikdy."

"Ale řekl jste, že ji zabijete, nebo ne? Řekl?" zeptala se Casey rychle.

Sales příliš dlouho váhal, než odpověděl. "Ne."

Casey nechala zavládnout ticho. Úplně cítila, jak se oči porotců zavrtávají do Salese.

"Pane Salesi, dovoluji si vám připomenout, že jste pod přísahou," řekla nenávisťně Casey.

"Námítka, Vaše Ctihodnosti!" vyštěkl Hopewood. "Obhájce zastrašuje svědka. Otázka byla položena a zodpovězena."

"Připouští se. Pokračujte, paní Jordanová," obrátil se Rawlins ke Casey.

Casey počkala, znovu využila ticho a nechala jej narůstat, aby se posléze zřetelně zeptala: "Pane Salesi, měl jste někdy sex se svojí dcerou?"

Sales zrudl, rozzuřil se, vystřelil ze svého místa a ze všech sil proklínal Casey. Jeho výkřiky se skoro ztrácely v rachotu Hopewoodových hlasitých námitek a Rawlinsově řvaní po pořádku. Celá soudní síň včetně poroty byla na nohou.

Kapitola 14

Liptonovo tiché pochichtávání se rozlehlo po opuštěné místnosti a Casey sebou v židli škubla. Pojednou ji zachvátila panika, tak divný byl ten zvuk. Byla s Liptonem sama, protože Patti poslala pro auto, zatímco sama podávala Liptonovi před víkendem hlášení.

"Mistrovské dílo, má drahá," vřít se Lipton do místnůstky a vítězoslavně se smál. "Mistrovské dílo."

Casey se znovu sklonila nad svými poznámkami a jen přikývla. Zatímco dříve byla na Liptonovu chválu pyšná, teď se ze zvláštních důvodů cítila zahanbená. Byla dobrá právnička, ale radost z roztrhání člověka na svědecké lavici nemohla mít dlouhého trvání.

Lipton se posadil proti ní a složil ruce úhledně na odřeném stole. Jen zářil.

"Viděl jsem to na nich," řekl na adresu poroty. "Věřím vám. Vyburcovala jste je. Byl to skvělý výpad, položit mu otázku, zda měl někdy sex s vlastní dcerou. A ještě lepší bylo, když je Rawlins nabádal, aby na tuto otázku nebral zřetel, perfektní tečka. Myslel jsem, že pukne vzteky..."

"No, on tedy doslova kypěl," dodala Casey.

"Jdete po jeho nejzranitelnějším místě," pokračoval vzrušeně Lipton. "Opravdu. Byla jste skvělá a vy víte, že nejsem žádný lichotník. Máte to vrozené. Odjakživa to tvrdím. Troufám si říct, že byste vyhrála milost i pro nejstrašnějšího kriminálního..."

Casey zvedla hlavu. Liptonovo okouzlení jejími schopnostmi jí připadalo nevhodné.

"Milost předpokládá takový stupeň viny, jež si říká o odpuštění," zvažněla Casey.

Lipton se na ni usmál divným způsobem a přidal: "Myslím, že vaše schopnosti přesahují vinu či nevinu. Myslím, že vaše schopnosti spravedlnost vytlačují..."

Casey se zamračila.

"Je to pravda. Kdybych byl vinen vraždou té dívky," stále se tak nevyzpytatelně usmíval, "stejně bych mohl být osvobozen, omilostněn díky justičním metodám. Vidím vám to na obličeji. Ale nebojte se. Jsem nevinný jako... jako jehně..."

Tato slova přinesla Casey trochu úlevy, ale možná že ji spíše strašil pocit vlastní viny a skličoval ji. Ne že by se musela cítit vinna. Znala tucty obhájců, kteří se necítili provinile ani za mák, když někoho rozcupovali na kousky na svědecké lavici. Měla neoddiskutovatelné právo položit Salesovi onu otázku. Postup její obhajoby byl založen na teorii, že Sales žárlil na každého, kdo přitahoval pozornost jeho dcery. Možnost, že k ní měl vztah, který zacházel za normální otcovské pocity, byla tedy logicky nabílední. Takto obhajovala svoji pozici před Rawlinsem, když ji příkře vyzval, aby přistoupila k soudní stolici na poradu. Položit takovou otázku jen tak bezdůvodně, jen přizívat zaujatost poroty vůči svědkovi, by bylo neetické. Ale byla-li podložena teorií, Casey měla legitimní důvod zeptat se; tudíž se chovala eticky.

"Ještě máte můj počítač?" zeptal se Lipton neočekávaně.

"Jistě."

"Dobře," tiše řekl Lipton. "Potřebuju, abyste ho dopravila do kanceláře Simona Huffa."

"Simona Huffa?" zeptala se Casey překvapeně. Huff byl právník, který v televizním šotu nabízel svým potencionálním klientům peníze na ruku.

"Zastupuje mě při řízení proti okresu pro zanedbání odpovídající ochrany, když mě postřelili," odfrkl si Lipton. "Chci,

aby měl můj počítač, a chci, abyste mu ho po víkendu donesla. Soud se bude konat v polovině příštího týden a já chci, aby měl počítač u sebe."

Casey se držela, aby nevyzvídala proč. Nic jí do jeho laptopu nebylo. Ať už v něm měl záznamy, jaké chtěl, byly osobní a soukromé.

"Samozřejmě," odpověděla. "Řeknu Patti, aby hned ráno, tedy v pondělí, jako první věc zařídila doručení."

"Velmi dobře," pravil Lipton chladně.

A pak se mnohem vldnějším tónem zeptal: "Myslíte si opravdu, že Castle bude užitečný svědek?" Důvěrně se seznámil s písemným prohlášením bývalého Marciina přítele, ale nikdy se s Castleem nesetkal.

"Řekla bych, že ano," reagovala Casey. "Salese se bojím a myslím, že na svědecké lavici se to ukáže. Je to chytrý kluk a věrohodný. Myslím, že až si porotci vyslechnou jeho verzi té noční události, uvěří jemu."

"Měla jste geniální nápad vyhledat ho," prohlásil Lipton. "Sales se úplně rozloží."

"Ano," Casey opakovala s váhavým přikývnutím. "Rozloží se."

Nejen že v pondělí hned ráno Frank Castle odrovnal Donalda Salese. On také znemožnil jeho dceru. Tichým, vážným hlasem popsal Castle dívku jako samotářku, člověka jen s pár známými a jen s příležitostnými styky. Dle jeho popisu mohla mít Marcia Salesová klidně poměr se svým profesorem, aniž by o tom kdokoli věděl.

Hopewood si při křížovém výsledku studenta počínal neobratně. Castle nějakému baculatému prokurátorovi nemohl sednout na špek - na to byl příliš mazaný a od Casey moc dobře připravený. Prostě jen kulil svoje veliké uhrančivé hnědé oči na prokurátorovy urážlivé náznaky a Hopewood dopadl jako nějaký lotr. Stejně tak porotě neuniklo bezhlesné přetahování na dálku mezi Salesem a Castleem. Mladší muž se nemohl ubránit občasnému kradnému juknutí na otce. Sales sám zase vytrvale na vysokého, hubeného studenta filozofie civěl. Jeho ledová zášť byla porotě stejně srozumitelná, jako kdyby ji dal vytisknout na velkoplošný plakát.

Po Castleovi předvolala Casey detektiva z oddělení vražd, nyní v důchodu; chtěla zdůraznit svědkem-odborníkem podle jejího názoru chybné a odbyté Bolingerovo vyšetřování Salese. Dalším svědkem byl policista, jenž zdráhavě vypovídal o Salesově maniakálním stavu na místě činu, po něm přišel druhý, ten před lety Salese zatýkal pro hrubé napadení jiného muže při rvačce v baru.

V úterý Casey předvolala Salesová psychiatra specializujícího se na PSTS veteránů z Vietnamu. Vypovídal o příznacích poruchy - o přechodných stavech zuřivosti, která mohou tiše dřimat po léta, aby vypukly nečekaně v kritický stav. Caseyin poslední svědek byl Curtis Mulholland, seriózně vyhlížející bývalý státní zástupce ze San Antonia. Protože se Mulholland nemohl vyjadřovat ke stávajícímu případu, Casey se podařilo pro něj vytvořit podobný hypotetický proces a on jej strhal. V posledních minutách vystoupení bývalý prokurátor vyjádřil svoji vlastní neochotu zabývat se obdobným případem, ve kterém je tolik nezodpovězených otázek, týkajících se druhého pravděpodobného podezřelého.

"Pane Mulhollande," položila mu Casey na závěr otázku, "za těchto okolností by bylo nemožné prokázat vinu mimo veškerou pochybnost..."

"Námítka!" vykřikl popuzený Hopewood.

"Připouštím se," vyštěkl našťavaně Rawlins. Jedině procedurální nároky jej přiměly, aby dovolil přístup jiného státního zástupce do své soudní síně v roli svědka-odborníka. "Porota vypustí poslední svědkovo prohlášení!"

"Nemám další otázky, Vaše Ctihodnosti!" ukončila Casey.

Rawlins odklepl stání kladívkem. "Soud se odebere na oběd. Závěrečné slyšení bude v jednu třicet."

Hopewoodova závěrečná řeč byla dlouhá a nudná, hotový sermon.* Přebíhal nekonečně od tématu k tématu. Znovu a znovu omílal svoje argumenty v těžko odlišitelných obměnách, o pozornost poroty přišel již v půli proslovu. Casey při svém mluvila rázně a k věci. Otloukla prokuraturu o hlavu nedostatek hmatatelných důkazů proti Liptonovi a kárala policii za propuštění hlavního podezřelého bez prošetření.

"Mimo veškerou pochybnost?" s jízlivostí připomněla závěrečná slova jejího posledního svědka. "Dámy a pánové, jak jste viděli, pochybnosti v tomto případě jsou tak početné a hluboké, že jsem si téměř jista vašim pocitem pobouření, shodným s mým, z předvolání profesora Liptona před tento soud. Proces s ním je onyl, humbuk a parodie a jsem přesvědčena, že vykonáte správnou věc, když profesora Liptona zprostité obvinění."

Rawlins udělil porotcům úctyhodný výčet instrukcí a oni opustili soudní síň, aby rokovali. Lipton se omluvil, že musí na toaletu, a zanechal Casey s Patti v jejich poradní místnůstce.

"Tohle je nejhorší část," řekla Casey své zástupkyni.

"Já vím," odpověděla Patti. "Ale vy většinou vyhráváte."

Casey to lehce zaťukala klouby o stůl. "Doufejme. S porotci ovšem jeden nikdy neví."

"Málokdy prohrájete," připomínala Patti. Platinově světlé vlasy měla tupě zastříhané kousek nad límcem a ani nezdobné brýle, které nosila, nemohly zastřít Pattiino mládí či nezastíraný obdiv ke Casey.

"Ano, máte pravdu," připustila Casey ochable a bezmocně upírala pohled do přehršle poznámek. "Málokdy prohrávám..."

Porota se vrátila během necelé hodiny, což bylo dobré znamení. Lipton stál Casey po boku, když předávali verdikt soudnímu sluhovi. Ten jej podal soudci. Casey cítila, jak jí krev pulzuje v žilách. Měla závrať. Pokaždé to tak bylo. Rawlins se chmuřil a kývl hlavou. Když sluha přecházel síň, Lipton sklonil hlavu tak hluboko, až se rty dotýkal Caseyina ucha.

Vnímala jeho slova s rozechvěním a zároveň s příkazem soudce předsedovi poroty, aby přečel verdikt k bodu obžaloby z vraždy prvního stupně.

Lipton promluvil hlasem nabitým veselím a slova zněla ohavně sladce. "Já ji opravdu zabil."

Casey se zatočila hlava. Šok a hrůza jí zrůznily tvář. Podívala se na Liptona. Oči mu planuly divokou radostí. Samolibě a

lačně se usmíval.

"Shledáváme obžalovaného Erika Liptona..." předseda poroty byl ve středním věku a necítil se dobře, neboť byl středem pozornosti, a chvěl se mu hlas, "...nevinným."

Patti popadla Casey a nadšením ji objala. Zmatená Casey se jemně od mladší právničky odtáhla a stála sama v jakémsi soukromém oparu. Zpoza soudcovské stolice na ni Rawlins vrhl nepřející škleb a pojednou byl pryč i s vlajícím talárem. Vyhlížela Hopewooda.

Prokurátor sbíral svoje lejštra s kyselým obličejem a bez pozdravu opustil soudní síň, obklopený skupinkou několika soucitných pomocníků. Jen Donald Sales nezůstal Casey nic dlužen. Zachytila jeho pohled přes celou místnost. Zůstal stát v řadě přímo za prokurátorovým stolem. Vysoká tmavá skála v ubývajícím moři diváků. Svědět zelené oči, tak plné hnusu, ji přiměly k pohybu. Přesto se ještě nějakou dobu nemohla odvrátit a měla pocit, že se jí jeho zášť zadírá přímo do srdce.

Když se otočila, byl profesor pryč. Poslední záblesk jeho vlnitých vlasů a oranžového vězeňského mundúru zahlédla v doprovodu stráží - jako pochodující plamen. Žádné gratulace, žádné díky, jen ozvěna slov z jeho ďábelské zpovědi - přála si zbožně, aby byla jen slabomyslným vtipem.

Kapitola 15

Bob Bolinger vyřídil případ dvou zlodějků, jedno napadení a zhářství, a pak se ponořil do papírování ohledně patnáctiletého chlapce, kterého zabili, respektive spíše popravili, což vypovídalo o vyrovnávání účtů mezi drogovými dealery. Nebyl to povznášející případ, protože vrah sám byl ještě dítě a nedostane víc než pár let ve vězení pro mladiství. A začne znovu. Bolinger zavřel dveře, otevřel okno a zakouřil si. Zrovna když končil, velké hodiny na stěně služebny mu hlásily, že je čas na oběd.

Bolinger uviděl u přepážky Farnhorsta a pozval ho na párek v rohlíku u stánku. Venku byl příjemný den a oba detektivové vyzbrojeni plechovkami pepsí a rohlíky s párky si našli lavičku v zeleni naproti přes ulici. Parčík byl plný úředníků, kteří měli stejný nápad.

"Jak se má tvůj kluk?" zeptal se Bolinger.

Farnhorst se široce zakřenil a odříkal, jako když bičem mrská, poslední úspěchy, kterých dosáhl jeho šestnáctiletý syn v národní soutěži ve vrhu koulí. Zatímco se jeho vyprávění chýlilo ke konci, Bolingerovi zbyla z parku jenom od hořčice opadaná brada.

"Jak se vede tobě, Bobe?" oplácel mu Farnhorst.

Bolinger si zapálil cigaretu a díval se úkosem skrz kouř na budovu soudu, odkud včera odkrácel na svobodu Lipton. Chvilku mlčeli. Farnhorst se k pohledu svého seržanta připojil, pak řekl vážně: "Přece nebudeš na to svinstvo myslet, Bobe. Vykašli se na ně. Pokaždý mi to sám říkáš. My je tam dopravíme a prokurátor je má odrovnat. Občas maj kliku a jindy zas rozjedou parádní špinavost."

Bolinger se napřed podíval na Farnhorsta, pak zase zpátky na soudní budovu a povídal: "Já vím. Je mi jasný, co mám dělat a co si mám myslet, ale čím víc se snažím pustit ho z hlavy, tím víc se mi v ní honí."

"Co můžeš dělat?"

Bolinger zašlápl špačka od cigarety, pleskl dlaněmi do kolen a vstal.

"Můžu zavolat Deanu Wentworthovi."

"Tomu z FBI?" ujistil se Farnhorst, už taky stál a s výskokem se střefoval do koše na druhém konci lavičky.

"Jo, znám Deana dost dobře," tvrdil Bolinger. "Hoši v Atlantě taky narazili na problém. Místo činu beze stop - jako u nás. Mluvil jsem dneska ráno s bratrovým švagrem; potom co se to stalo tady, jim prokurátor řek, ať všeho nechaj. Jenže FBI by teď s tím mohla něco udělat..."

Farnhorst pochybovačně potřásl hlavou: "Když to vemeš podle novin, maj v parádě bankovní loupeže, dějou se jak na běžícím pásu, nevěřím, že by někoho uvolnili, aby honil něco jinýho. Je to ztracený, nedá se nic dělat. Stane se. No tak, Bobe, vykašli se na něj. Není to zdravý."

Bolinger koukal přimhouřeně Farnhorstovi do očí a došlo mu, že má opravdu starost. Usmál se a poklepal velkého kolegu po zádech.

"Nedělej si kvůli mně starosti," uklidňoval ho. "Nemám kupu dětí jako ty. Musím se něčím zabývat... Udržuje mě to na nohou."

Dean Wentworth byl zvláštní agent oddělení FBI v Austinu. Potěšilo ho, že se mu Bolinger ozval, a chtěl zorganizovat partičku golfu, jak ale uslyšel, že půjde o vyhledávání důkazů proti Liptonovi, zdvořile odmítl.

"Jednoduše nemůžu," vysvětloval Wentworth. "Jediný člověk, kterého jsem mohl postrádat, pracuje na nějaké místní záležitosti ve Stratfordu. Jakýsi obchodní cestující zmizel z hotelu. Vrah za sebou nenechal nic, jen krví prosáklý polštář. Bratr toho chlápka je Ron Tanner, číslo tři na ministerstvu financí. Shora přišel povel podívat se na ten případ. Takže, když všechno selhalo, musím na to znovu někoho nasadit. Opravdu, Bobe, nemůžu zasáhnout, nejde přece o naléhavou záležitost, co by měla přednost."

"Ale je to důležitý," trval na svém Bolinger. "Opravdu důležitý."

"Sakra, Bobe, v úterý mi volali z Washingtonu," tvrdil Wentworth. "Ten děsnej viceprezident sledoval v noci zprávy CNN ještě před svou schůzkou s ředitelem a ptal se speciálně na ty zatracené bankovní loupeže. Nemůžu postrádat ani jedinýho člověka. Ke všemu mi posílaj na pomoc šest týpků z D.C., aby nám pomohli."

Bolinger chvilku přemýšlel, pak přerušil ticho se slovy: "Deane, potřebuju... od tebe laskavost. Nikdy jsem tě o nic

nežádal."

Bolinger věděl, že Deanovi je jasné, o čem mluví. Jeho manželku jednou v noci sbalili pro opilství a Bob se o tu záležitost tiše postaral. Paní tehdy přebrala, a pořádně.

Wentworth si v telefonu hořce vzdychl a řekl: "Máš pravdu, jsem tvůj dlužník. Jenže já nemůžu nahánět nějaký prokletý přízrak, když kdejaký zatracitý agent odsud až do Washingtonu a zpátky medituje, proč jsem zmíněný bankovní bandity ještě nezašil. Dovedeš si představit, co bude, jestli je tyhle texaský naháněči dostanou dřív než já? Řekněme třeba předčasný důchod? Ti fouňové jsou všude. Našli přede mnou vraha s nákladákem a já musel projít peklem a stálo mě příšerný úsilí udržet se na tomhle zatraceném místě. Nemůžu, Bobe..."

Bollinger mlčky vyčkával.

"Dobrá, poslyš," Wentworth pokračoval, "můžu udělat následující. Říkals, že máš tělo se stejným modusem operandi v Atlantě, je to tak?"

"Jo."

"Tak dobrá, znám Vittarelliho, druhé nejdůležitější muž v Atlantě. Zavolám mu a udělám všechno, co budu moci, abych ho přiměl nasadit někoho z Atlanty. Dostačující?"

"Zní to dobře," řekl Bolinger. "Je mi jedno, kdo je odkud. Samozřejmě jim píchnu, obvolám všechna města, kde náš muž pořádá semináře. Vím, že něco objevíme, ale potřebuju federály, aby případ otevřeli a živili. Vážím si tvoji pomoci, Deane, opravdu. Nežádal bych tě o ni, kdyby nešlo o důležitý případ."

"Jo, prima, jestli ti ho seženu, budem vyrovnaný, platí?"

"Dobře," souhlasil Bolinger. "Sme si kvit."

Casey věděla, že se skleslost s určitostí den po procesu dostaví, stejně jako přichází kocovina ráno po těžké propitě noci. Vůbec ale nečekala takovou sílu neklidu. Začal ve chvíli, kdy její mysl ochromil nepřijemný sen. Vymrštila se v posteli do sedu a lapala po dechu. Taylor si uvazoval kravatu před starožitným vysokým zrcadlem v rohu pokoje. Jen krátce se podíval jejím směrem a přešel ke svému prádelníku a přendal štůsek spodků a ponožek do kufru, ležícího na křesle s vysokým opěradlem.

"Co děláš?" zeptala se Casey, když popadla dech.

"Oblékám se," odpověděl lhostejně.

Casey se podívala na hodiny. Bylo brzy, sotva svítalo. Uvědomila si, jak pozdě přišel, moc pozdě v noci. Už spala.

"Ty pakuješ?" řekla.

"To taky," povídal.

Casey zachvátila panika.

"Proč?" pokračovala. Nedokázala zakrýt, že je vyvedená z míry.

"Obchod."

"Kde?" vyzvíдалa, uklidněná a najednou na sebe našťvaná, jaké má pocity. Kdyby ji opouštěl, proč jí to není jedno?

Vrátila se domů od soudu po vyčerpávajícím, ale úspěšném procesu, jen aby strávila večer s knihou. Taylor rozhodně nebyl součástí jejího života. Jestli to nebylo evidentní před soudem, určité tedy po něm.

"San Francisco," upřesnil.

Casey v duchu probírala možnosti. Jednu bývalou v San Francisku měl, dívku z vysoké společnosti, co o sobě tvrdila, že je umělkyně. Taylorovi taky patřila malá továrna na kuličková ložiska za městem. Proč by ji měl jeho výlet zajímat?

"Jak dlouho budeš pryč?" chtěla vědět. Vstala a šla ke koupelně, jako že je jí to fuk.

"Vrátím se v neděli večer," pravil, když kolem něj procházela.

"Práce o víkendu?" divila se Casey.

Pokrčil rameny. "Pár bankéřů z Hongkongu si chce zahrát golf v Carmelu."

Casey si čistila zuby a tajně jej pozorovala v zrcadle. V hlavě to měla srovnané, bylo jí to jedno. Ale srdce se zmocnil veliký strach. Nemohla si pomoci. Když spolu nebudou moci být, prohráli. Nesnášela prohry. Žila pro vítězství. Zvítězí i nad ním, ačkoli věděla, že za námahu nestojí, jenže chorobná část její povahy, a taky ta silnější, jí nedovolila vzdávat se. Casey vyplivla pastu do umyvadla a vypláchla si pusy. Vytratila se do své šatny.

Když se vrátila, Taylor zrovna zavíral kufr. Vzhledl od něj a podíval se na Casey. Oblečená v mléčně bílé noční košilce se opírala jednou rukou o zeď a druhou měla opřenou v bok. Rezavá zmrzlá vlasy splývala po drobných ramenech. Neměla na sobě nic než krajku a vysoké podpatky, rajcovní model, který jí Taylor daroval na den sv. Valentýna. Málokdy ho nosila, možná po trošce šampusu a večeru, kdy mu pod stolem třela nohu chodidlem při obzvláště oficiálním večírku.

Taylor se na ni hladově podíval a přerušil balení. Beze slova si začal rozvazovat kravatu a rozepínat knoflíčky u košile. Přešel k ní a políbil ji. Aniž přerušil nenasytný polibek, vysvlékl se do naha a ovinul si její ruce kolem boků. Když se ho dotkla, hrdelně zachroptěl a začal Casey hladit s dychtivostí adolescenta, pak ji uchopil do náruče a odnesl do postele. O deset minut později stál Taylor zase před zrcadlem a upravoval si tmavě modrý výstavní oblek. Casey ležela na zádech a pozorovala ho z postele. Když skončil s oblékáním, zvedl kufr a políbil ji na rty.

"Bylo to dobrý," řekl.

"Bylo," snažila se uvěřit. "Musíme si promluvit."

"Nic se neděje," vystříhl ten svůj milionový úsměv. "Vrátím se dřív, než se naděješ, ale teď musím jít."

"V pořádku."

"Zavolám ti," dodal. "Musím vyrazit, nebo zmeškám letadlo. Miluju tě."

"Já tě miluju."

A zmizel. Casey zůstala ještě chvíli ležet a cítila se ještě hůř než včera večer. Ke všem zmateným pocitům ohledně

procesu a celé kariéry si navíc připadala povrchní a najednou bezmocná. Její dosavadní život se skládal z podnikání různých kroků, z jistoty, co chce a kam směřuje. Získala manžela, kterého si přála. Vyhrávala případy, které chtěla. Jak že je to přísloví?

"Buď opatrný, o co žádáš," zašeptala nahlas, upřeně se dívala na svatební fotografii ve stříbrném rámečku na římse u mramorem obloženého krbu. "Mohlo by se ti to splnit." Chtěla ho, nebo nechtěla? Jednu věc ale věděla jistě, když se oblékala do práce: nechtěla být odsunutá stranou. Jestli to mezi nimi nebude klapat, ona bude první, kdo s tím praští.

Podzemní garáž pod kanceláři byla ještě skoro prázdná, ale to nebylo nic neobvyklého. Casey obvykle přijížděla ze všech lidí z budovy nejdříve. Zaparkovala na svém místě a odcházela, klapot podpatků na betonovém podlaží se rozléhal do ticha a Casey měla hrůzu nahánějící pocit, že s ní v garáži ještě někdo je. Otočila se a zaostřila pohled do šera - neschovává se někdo támhle za prázdnou dodávkou? Nebo sedí někdo přímo v ní? Udělala pozadu dva kroky k výtahu.

Dodávka stála zastrčená až na samém konci rampy na druhé straně. Casey se rozhlédla, jestli nejde někdo další, ale v garáži bylo pusto prázdné. Pomalu se přibližovala k výtahu, aniž spustila oči z toho auta. Nastoupila, a když se dveře s tichým cinknutím nahoře otevřely, otočila se a vešla do haly otrávená z vlastní ustrašenosti.

Jenže den se pro ni nijak dobře nevyvíjel. Kafe nebylo hotové, Patti přišla pozdě a první, kdo ráno zavolal, byl Simon Huff. Mluvil hrubě a velmi nahlas.

"Kde, ksakru, je laptop mého klienta?" dožadoval se.

"O čem to mluvíte?" zeptala se Casey navztekane.

"Vy víte, o čem mluvím, dámo!" řval Huff. "Hned potom volám do advokátní komory. Ten notebook obsahuje materiál pod zvláštní ochranou, služební tajemství. Chováte se víc než neeticky. Je to zločin. O co jde? Nějaký odporný nátlak?" V Casey to jen vrčelo. "Vy mě nebudete obviňovat z neetičnosti!"

"Bezvadný, uznáváte, že mám pravdu," poznamenal Huff. "Chci klientův počítač zpátky a chci ho dnes! Pochopila?"

Casey s telefonem praštila. Když znovu zazvonil, požádala Ginu, ať řekne, že je zaneprázdněná.

"Ať sem přijde Patti," dodala.

Během dvou minut se její spolupracovnice dostavila s profesionálně chápavým výrazem.

"Dopravilas počítač profesora Liptona do kanceláře Simona Huffa?" domáhala se Casey.

"Já..." začala Patti váhavě.

"Proboha, Patti," zavrčela Casey. "Jaks to mohla, sakra, udělat? Myslíš, že bejt právník znamená jen křížovej výsledek svědka? Moje drahá, musíš jít víc do hloubky. Věnovat se detailům. Což znamená, že musíš-li něco udělat, něco, cos slíbila, že uděláš, udělej to. Je to tak obtížný?" naléhala hlasem, co měl jen krůček k jekotu.

"Ne," Patti se hrdě držela, ale viditelně bojovala s rozčilením. "Ondesu ho tam během chvilky. Já..."

"Ne, ty ne!" křičela Casey. "Už tam s ním nepůjdeš. Půjdu sama. Tuhle práci asi budeš těžko moct dělat. To je všechno."

Patti jí vrátila stejně ostrý pohled a odkráčela z místnosti. Tony Cronic ji míjel v hale a podivil se, že mu neodpověděla na jeho veselý ahoj.

"Nechodila bych k ní být vámi," varovala ho Gina.

"Kuk," oznamoval Tony Gině s tím svým pohodovým, odzbrojujícím úsměvem. "To jsem já."

Otevřel dveře ke Casey a stejným způsobem pozdravil i ji.

"Kuk," řekl a uvelebil se v židli proti ní. "Gratuluju k vítězství."

Casey se kabonila. "Dneska o tvý sarkasmy nestojím, Tony."

"Copak?" optal se, rozevřel náruč a zvedl obočí na znamení míru. "Myslel jsem to upřímně. Vyhrálas. Je to tak? Nebo novináři blbě chápou?"

Oči jí zalily slzy a zkroutila pusu. Kdyby ji Tony tak dobře neznal, skoro by si myslel, že se rozpláče.

"Ano, soud jsem vyhrála," řekla hořce. "Ale myslím si, že jsem se v něm zmýlila."

"V Liptonovi?"

Přikývla a kousala si spodní ret.

"Nechceš tím říct, že je vinen?" zeptal se Tony s impertinentním pousmáním.

"Řekl mi to."

"Co?" Tony užasl. "Kdy?"

"Těsně před tím, než porota přečetla verdikt."

"Děláš si srandu."

"Kéž bych mohla."

Tony si ji nevěřícně prohlížel a pak sklopil oči k zemi.

"Je mi z toho zle," pokračovala Casey.

"Třeba vtipkoval," navrhoval s nadějí Tony. "Sama jsi říkala, že děláš potíže, když jste se připravovali k soudu, možná jen hraje nějakou prapodivnou hru."

"Taky doufám," odpověděla Casey, "třeba jen vtipkoval. K němu to pasuje. Máš pravdu. Jen si nejsem jistá. Víš, utkvělo mi hlavě, jak ses stavěl k výsledku otce. Teda, chci říct, Tony... předložila jsem jim k úvaze, jestli neměl incestní vztah s dcerou."

"Dělalas jen svou práci," připomínal jí Tony. "Nehraj na mě teď měkkotu."

"Nikdy jsem neměla klienta, co by se přiznal ke zločinu dvě minuty před tím, než ho porota zproští obvinění," řekla.

"Ale on to možná opravdu neudělal," zdůraznil Tony. "Moc nedumej. Nikdy před tím jsi to nedělala."

Působila zraněně.

"Nemyslel jsem to tak," Tony rychle pokračoval. "Ale, Casey. Přesně proto jsme my dva právníci. Kvůli akci. Každý potřebuje advokáta a tys mu ho zařídila. Stát musí dokazovat mimo veškerou pochybnost, a když se mu to nepodaří, odchází obvinění na svobodu. Náš systém vidí raději deset provinilců puštěných na svobodu než jednoho nevině odsouzeného."

"Já vím, oba dva to tvrdíme," přikývla Casey. "Já vím. Pořád si to opakuju, jenže mi to nepomáhá. A aby bylo ještě hůř, dneska ráno telefonoval Simon Huff a obvinil mě ze zadržování Liptonova počítače za účelem vydírání."

"Simon Huff?" divil se Tony.

"Zastupuje Liptona v občanské při proti okresu kvůli tomu postřelení," vysvětlila. "Týden před koncem procesu mě Lipton požádal, abych doručila laptop do Huffovy kanceláře. Řekla jsem Patti, ať to zařídí, ale ona zapoměla. Takže Huff zavolal mně dneska poránu a vyrukoval s odporným obviněním."

"Mimochodem, co je v tom počítači?" Tony se posadil zpřímá a naklonil se v židli dopředu.

"Nemám zdání," odpověděla Casey. "Povídal, že tam má nějaké zahanbující údaje, nahrané soubory s jasně sexuálním zaměřením nebo něco v tom duchu."

"Cos s tím udělala?"

"Napřed ho měl Michael Dove a Lipton mě požádal, abych ho u něj vyzvedla. Nechtěl, aby se počítač dostal do rukou Hopewoodovi, a jak všichni víme, nejbezpečnější místo pro podobné materiály je u vašeho právního zástupce. Nepouštěla jsem se do ničeho, fakt. To by bylo to poslední, co by mi leželo v hlavě."

"Kdepak je?"

"Ten laptop? Přece tady." Casey sáhla do zásuvky a položila na stůl IBM kufříkový počítač.

Tony na něj chvíli mlčky koukal.

"Copak?" chtěla vědět Casey. "Na co myslíš?"

"Na nic," odpověděl Tony. Jen jsem přemýšlel, co v něm asi je."

"Ať je to, co je to," řekla Casey s přehledem, "jsou tam chráněné informace."

"Já vím," nedal se Tony. Já vím. Ale neznamená to, že se do něj nemůžeme podívat. Jsme právníci. Nejde o nic neetického..."

Casey na něj chvíli upřeně hleděla a pak se podívala na černý placatý obdélníkový přístroj.

"Já jen, že by tam mohlo být něco, u čeho bychom třeba zalitovali, že nám uteklo," povídal Tony tichým jemným hlasem.

Casey jej poslouchala a přemýšlela, jestli Tony prostě jen nechce získat náskok jako vždycky, slyšela si prospěšné informace, které mu mohly prospět při honbě za slávou a bohatstvím. Zabzučel telefon. Casey zmáčkla tlačítko a umlčela ho. Tony zvedl zvědavě obočí.

"Ty jsi teda charakter, Tony. Ztlesnění nedůslednosti. Jednu chvíli jsi pro hájení práv obžalovaného a v další jsi připravený porušit klientovo soukromí."

"Proto mě miluješ," zakřenil se Tony tak uličnický, jak jen člověk jeho věku mohl. "Podívej, chci prostě jednat správně."

"Správně?" Casey reagovala podezřívavě. Upřeně pozorovala černou plochou krabici.

Tony po chvíli řekl: "Nahoře v severním cípu státu New York žil advokát, co obhájoval člověka obviněného z několikanásobné vraždy mladých dívek. Usvědčili ho z jedné konkrétní vraždy a dostal se před porotu přesto, že nenašli tělo. Každý si byl jistý, že on..."

Viděl Caseyin netečný výraz.

"Náš chlápek byl obhájce, čili ten případ vzal. Během procesu mu obžalovaný sdělil, že tělo leží zahrabané pod hromadou listů kdesi v lese za hřbitovem. Právník tam jel a tělo našel. Samozřejmě nikomu nic neřekl, protože to byla důvěrná informace."

Casey přikyvovala, že tomu rozumí.

"Počkej," vyzval ji Tony se zdviženou rukou. "Ještě jsem neskončil. O pár dní později zavolal kdosi anonymně na policii. Našli tělo dívky a chlápka obvinili."

"Anonymní," opakovala Casey s pochopením.

"Anonymní," mluvil dál Tony s pokrčením ramen. "Já ti neříkám, abys odnesla notebook na policii. Ale ty zastupuješ Liptona a jednou je věc fuč, tak je fuč. Víš, Casey, občas... občas, když musíš, tak prostě musíš."

Tony sevřel ruce mezi kolena a řekl: "Moh bych, ehm... prostě vzít cédéčko a vypálit do něj celej harddisk... kdybysme ho náhodou potřebovali. Ani si ho dokonce nemusíme prohlížet."

"Já nevím," váhala Casey se zatrpklým výrazem ve tváři. Vstala a podívala se na hodinky, a tak účinně ukončila konverzaci.

Potom s obojakým výrazem prohodila: "Musím na schůzku se ženou, která hledá pomoc pro svoji společnost. Vráťm se asi za hodinu a pak odnesu notebook do Huffovy kanceláře."

"Jasně." Ale Tony se ze židle nezvedal. Casey odcházela. "Uvidíme se později."

Když byla pryč, vzal Tony počítač ze stolu a za tichého pohvizdování zamířil do své kanceláře.

Kapitola 16

Dva dny poté, co Dean Wentworth zavolal do atlantského oddělení FBI, přiletěl do Austinu James Unger. Bolinger na něj čekal venku za letištní kontrolou. Popsal se do telefonu jako malý týpek ve středních letech, šedivé vlasy ostříhané na ježka, ještě dodal, že má docela sportovní figuru. Stál tam v tvídovém saku a bádavě prohlížel kolemjdoucí. Když jej

oslovil zavalitý muž s brýlemi v kovových obroučkách a poněkud dlouhými vlasy, byl Bolinger přesvědčený, že hledá záchod. Ale mylil se.

"Jsem agent Unger," zamumlal ten člověk. "Vy musíte být detektiv Bolinger."

Bolinger si v tu chvíli všiml, že Unger má v mastných tmavých vlasech šedivé prameny. Měl přes deset kilo nadváhy. Měřil tak metr pětadesát, takže měl skoro namále, aby se mu neříkalo tlust'ochu. Oblečený byl v tmavě šedém obleku s úzkým proužkem a s černožlatou kravatou se vzorem rybí kosti. Oblek ušili z krásné látky, ale mizerně mu seděl.

Ungerův mrzoutský výraz člověka, kterého život většinou zklamal, způsobil, že i když mu bylo jen třicet devět, vypadal na hodně přes čtyřicet.

"Děkuju, že jste přijel," pozdravil ho Bolinger podáním ruky a snažil se, aby jeho hlas nezněl zklamaně. "Kufry jsou tímhle směrem."

"Díky, že jste pro mě přijel," odvětil Unger způsobem prostým všeho nadšení. Spoléhal na to, že jeho výlet do Austinu nebude ničím jiným než příležitostí navštívit bývalého spolubydliče z koleje, jemuž teď patřila malá prodejna aut. Už deset let ho nepověřili žádným důležitým úkolem.

Ungerova kariéra jaksi vplula do klidných vod spolu s běžným proudem dílčího úspěchu v kanceláři. V jeho věku agent opravdu přinejmenším očekával, že si zahraje vedoucí úlohu. Ale Unger takovou příležitost nikdy nedostal. Příčinu stagnace své kariéry viděl především v tom, že nikomu neležel do zadku. Možná to mohla být částečně pravda, ale hlavní důvod, proč ho všichni přeskakovali, byl, že nikdy neudělal nic, čím by se zviditelnil. Taký věděl, že hned zkraje dostal nálepkou člověka, který nezávládně případ, je-li opravdu vyhozený. Čili přirozeně předpokládal, že Bolingerův mnohonásobný vrah je přinejlepším mizerný případ.

"Jen jsem si myslel, abych správně začal," vysvětloval Bolinger. "Dean Wentworth mi řekl, že kancelář pro vás ještě připravuje auto, takže mi došlo, že vás musí někdo vyzvednout nebo zajistit taxíka. Opravdu si vážím, že jste přijel a že otevřete ten případ."

"Nevypadá, že by bylo co otvírat," prohlásil agent navrčeně.

Bolinger se na něj zkoumavě zadíval. Navzdory vzhledu a morousovitému přístupu se Bolinger snažil vyžít z agentových očí určité uklidnění - Ungerovy kobaltově modré oči hleděly na svět živě a inteligentně.

Když nacpali agentovu koženou brašnu a golfové hole do kufru Bolingerova služebního auta, vyrazili směrem k městu.

Unger natočil foukání klimatizace na sebe. "Mám tu starého spolužáka, žije tady," povídal samolibě agent. "Patří mu obchodní jednatelství Dodge. Vezme nás do Country klubu ve West Lake Hills. Už jste tam někdy hrál?"

"Ne," Bolinger odpověděl. "Ani bych neřek. Hele, Jime, bude vám vadit, když si zakouřím? Otevřu okno."

Unger na něj upřeně koukal a povídal: "Poslyšte, Bobe, ujasněme si hned od začátku jednu věc - naprosto nesnáším kouř. Dělá se mi z něj zle, takže bych ocenil, kdybyste si nezapaloval."

"Jasně, žádný problém," snažil se Bolinger, aby nezněl našťavaně. Zastrčil krabičku zase zpátky do kapsy u kabátu.

"Proto se taky ptám."

"Ještě bych vás hned zkraje upozornil, že nemám rád jméno Jim," pokračoval Unger. "Jmenuji se James. Pojmenovala mě tak matka a nelíbilo se jí, když na mě lidé volali Jime nebo Jimmy, je mi to stejně protivné."

Bolinger cítil, jak ho pálí obličej nezvyklou směsicí zahanbení a našťavanosti. Málem otočil auto a poslal tohohle týpka přímou čarou zpátky do Atlanty. Jenže potřeboval spolupracovat s agentem FBI. Sám neměl vůbec žádné právo šmejdit po státě a nahánět případné stopy vedoucí k případnému mnohonásobnému vrahovi.

Což si Bolinger myslel o Liptonovi. Čím víc přemýšlel o případu Marcie Salesové, tím víc byl přesvědčený, že ji zabil někdo, kdo už měl podobnou věc za sebou. Nikdo, ani tak mazaný jako Lipton, nemohl přece člověka jen tak zamordovat, tak úhledně děvče vykuchat a nenechat na místě činu žádnou, ale vůbec žádnou stopu. Prostě nevráždil poprvý. Místo činu v týhle podobě byl výsledek několikaleté praxe. To, že Lipton nikdy nezabíjel v blízkosti domova, k tomu ladilo.

Vražda v Atlantě, například, představovala v tomhle směru určitou jistotu. Lipton se s dívkou stýkal sporadicky, za dva měsíce se vrátil a spáchal zločin. Při zpětném pohledu to teď dávalo smysl, ale pro policajty, co vyšetřovali její smrt, se nevyskytlo žádné spojení s profesorem Liptonem. Bolinger cítil, a byl přesvědčený, že když probádá Liptonův cestovní rozvrh, najde další těla. Právě proto potřeboval Jamese Ungera.

Aby z Ungera vykřesal trochu zápalu, strávil s ním Bolinger celé odpoledne ve federální budově a probírali zevrubně případ. Byly chvíle, kdy se Bolinger domníval, že vidí v Ungerových očích alespoň náznaky minimálního zájmu. Ovšem jen do momentu, kdy si uvědomil, že Unger tráví víc času toužebným prohlížením fotek Marcie Salesové před vraždou než sledováním toho, co mu říká Bolinger.

"Neobjevila se v tomhle případě ta právnička, co jsem viděl na CNN? Nebyla to Casey Jordanová?" zeptal se Unger se zívnutím asi kolem páté hodiny.

"Jo, zastupovala Liptona," odpověděl Bolinger.

"Pamatuju si ji z přenosu soudu se senátorem, co jsem před časem sledoval. Vzpomínáte si? Chlápek, co o něm tvrdili, že zavraždil svou milenku? Vypadá Casey stejně dobře ve skutečnosti jako v televizi?" vyptával se Unger s poťouchlým šklebem. "Nevadilo by mi narazit na ni během práce na našem případu. Existuje způsob, jak bychom s ní mohli přijít do styku?"

Bolinger odvrátil pohled, aby zakryl svoje zhnusení. "Možná ji potkáte při vašem golfovém turnaji, bydlí ve West Lake Hills."

Unger se ještě jednou dotkl prstem fotky Marcie Salesové a pak řekl: "No jistě, pochopitelně, kde by taky pořádný advokát bydlel, že? Ona je špička, co?"

Unger mluvil s průhlednou hořkostí, typickou pro zklamaného člověka a projevující se pokaždé, když mluví o někom bohatém či slavném.

"Řek bych, že co se týče právníčiny, je prvotřídní. No," začal Bolinger skládat dokumenty, "pro dnešek mi to stačí. Určitě už chcete jet do svého hotelu a připravit se na večer."

"Co se děje dneska večer?"

"Říkal ste, že by vás kamarád vzal do Šesté ulice, že jo?"

"Jo. No jo. Jo, dobrý nápad," vstal Unger a doprovodil Bolingera ke dveřím. "Taky se musím ohlásit Deanovi. Hm.. takže zítra, měl bych se dát do kupy před tím hraním. Co kdybychom se sešli kolem druhé odpoledne?"

"Tak brzy?" divil se Bolinger upřímně. "Pročpak se tu trochu neporozhlédnete a sejdem se ve středu ráno?"

"No, jste si jistý, že by vám to nevadilo?" konečně se Unger usmál, celý šťastný, že to chlápku od policie došlo.

"Ne. Mám s nima ještě spoustu práce," poplácal Bolinger složky s lejsky. "Jediný, o co bych vás požádal, je, abyste zavolal mému kapitánovi a řek mu, že budete potřebovat moji pomoc příští tejden nebo tak něco."

"Proč?" otázal se Unger podezřívavě.

"Ste federál," odpověděl Bolinger. "Pomoh byste mi, kdybyste mu jen zavolal a řek, že pracujete na případu, kterej souvisí s Liptonem, teda s vraždou Marcie Salesové. Když mu zavolá někdo jako vy, nechá mě na případu pár dní pracovat s váma. Tím pádem můžu pokračovat a trochu vám práci ulehčit."

"Vážím si toho, Bobe," stejně si nemohl agent pomoci a působil nedůvěřivě. "Opravdu. Zní to skvěle. Zavolám mu rovnou."

Jen Bolinger dorazil na stanici, John Clark, kapitán, se po něm ptal. V místnosti pro detektivy to vřelo, ale Bolinger byl tak zaujatý spoluprací s FBI, že nevěnoval humbuku vůbec žádnou pozornost. Nakráčel rovnou do kanceláře svého šéfa. Kapitán zrovna telefonoval, zvedl jeden prst na znamení, ať detektiv počká, a skončil hovor několika úsečnými slovy ke komusi, jehož Bolinger identifikoval jako hlasatele z místní televize.

"Ty chceš tomu chlápku z FBI pomáhat, Bobe?" zeptal se kapitán skepticky. Měl ostře řezaný obličej a kulatou holou hlavu kromě páru zatvrzelých pramínků, které se mu vinuly po zarudlé lebce od ucha k uchu.

"Jo," odpověděl Bolinger a pak zalhal. "Řek jsem Deanu Wentworthovi, že bych mu pomoh. Toho chlápka obstaral on. Dean je strašně zaneprázdněnej serií loupežnejch přepadení v bankách."

Kapitán pokýval zachmuřeně hlavou. "Dobrá, můžeš mu trochu pomoci, ale ne hned. Chci, abys vyrazil do studentskýho městečka a podíval se na toho zabitého kluka. Chci, aby ses případu ujal ty."

"Jakýho kluka?" ptal se Bolinger a pojednou zmatek na stanici dával smysl.

"Tys neslyšel hlášení?" divil se kapitán. "Přece kluka, co svědčil v případě Lipton, přítele ty mrtvý dívky. Jsem překvapenej, že nic nevíš."

"Byl jsem celý odpoledne pryč," ozval se Bolinger nerozhodně.

"No, já tam ježu," řekl kapitán a zvedl se ze židle. Z věšáku nad stolem sundal klobouk. "Měl bys vyrazit se mnou. Znáš jejího otce, vid? Otce toho děvčete."

"Jo," odušil Bolinger.

"Řek bych, že mu ten kluk u soudu pěkně zavařil."

"To teda jo."

"No, tak to si s ním určitě budeš chtít promluvit."

"Ano," Bolinger nemohl uvěřit tomu, co zrovna slyšel. Jestli se ukáže, že je pravda to, jak to vypadá, jeho teorie určitě vyletí komínem.

"Ano, chci s ním mluvit a hned."

Kapitola 17

Bolinger projížděl s kapitánem oblast, již dominovaly studentské ubytovny. Když jeli asi tak dva bloky od místa, kde zavraždili Marcii Salesovou, zasakroval kapitán se slovy, pod jakým tlakem bude teď, když umřel další student. Tělo našel chlapík, co věnčil psa v parku Pease blízko univerzity. Zeleň, která obklopovala čtvrť Shoal Creek, byla oblíbeným místem běžců. Cestu, vedoucí parkem, lemovaly tucty policejních aut, sanitka a hasičský vůz. Bolinger vyskočil z auta a následoval svého šéfa podél zábradlí. Letěli ze svahu dolů ve stínu stromů a Bolinger se zastavil, aby si zapálil winstonku. Bylo odpoledne.

Castle ležel ve zmeti klestí z druhé strany živého plotu, ohraničujícího asfaltovou cestičku. Ztemnělé oči se upíraly na ně a ústa zůstala otevřená dokořán; kolem krku mu jako potůček obtékal usmolený provaz. Bolinger si sundal sluneční brýle a posadil se k tělu na bobek. Obdoba Marcie Salesové - tělo bylo otevřeno jako lusk hrachu. Řez proveden čistě a úhledně a vnitřnosti odejmuty. Laboratorní technici kolem našlapovali po špičkách a Bolinger zaslechl kohosi mluvit o kojotovi. Nepřítomně uvažoval, nakolik je za evisceraci odpovědný vrah a nakolik opravdu psi či kojoti, kteří se k němu mohli dostat.

"Lipton," zamručel.

"Copak je, Bobe?" ptal se kapitán a sklonil se k němu.

Bolinger vzhlédl nahoru s cigaretou visící u úst. "Řek jsem 'Lipton'. Tohle udělal on."

Kapitán se zachmuřil. Bolinger byl jeho nejlepší člověk na vraždy, možná vůbec nejlepší, jakého kdy zažil. Ale zároveň byl tvrdohlavý jako mezek; chlap, který si jen těžko připouštěl, že se mylí.

"Chci, aby ses podíval na toho otce, Bobe," trval na svém kapitán. "Já tě znám, vím, jak ti záleží na instinktu. Uznávám ho jako každý... ale chci, abys Salese proklepnul. Buď ve střehu. Dokážeš to?"

Bolinger se na svého kapitána nedíval, pozoroval v dáli mladou ženu, která vkládala cosi do igelitového sáčku, vypadalo to jako ledvina.

"Jo," odpověděl a vstal. "Dokážu."

Vrátili se na stanici a Bolinger vysadil kapitána u chodníku.

"Jedeš tam hned teď?" ptal se kapitán.

"Jo," odtušil Bolinger.

"Nevezmeš si někoho s sebou, Bobe?" naklonil se kapitán okénkem do auta. Byl to víc než návrh.

"Dobrá." Bolinger souhlasil.

"Správně." Kapitán poklepal dvakrát klouby do střechy auta. "Dej mi vědět, cos objevil. Zůstanu tady celou noc."

Bolinger vyvolal pípátkem Farnhorsta; ten vyslyšel barmanku dole na Šesté ulici ohledně jednoho pobodání v sobotu večer.

"Ale zrovna si dávám sendvič," přiznal se Farnhorst.

"Švihnu to kolem a naberu tě," oznámil mu Bolinger.

Při jízdě k Salesovi nahustil Bolinger do Farnhorsta novinky.

"Můj hlas mi říká, je to Lipton," uzavřel monolog.

Farnhorst přikyvoval, ale bez komentáře, což Bolingera přimělo k zamyšlení. Farnhorst věděl lépe než kapitán, jaký má Bob sklon k paličatosti. Chová se teď tak? Vjížděli na Salesovu prašnou cestu, zrovna když slunce zapadalo za vrcholky hor. Vznikl nádherný nachový prstenec. Se západem ustoupilo i teplo, co panovalo přes den, a Bolinger, ještě než vystoupil, zavřel v autě okna.

Vystoupali společně k Salesově verandě. Staré dřevo vrzalo a vyvolávalo dojem vřavy desetitisíců nočních brouků.

Poklid onoho místa jim připadal podivně známý.

"Bobe," ozval se Farnhorst varovným hlasem. "Podívej."

Zatímco Farnhorst tasil zbraň, Bolinger si prohlížel verandu. Uviděl cákance krve, kterých si prve nevšiml, vedly od nejspodnějšího schodu až k hlavním dveřím. Bolinger si kleknul a dotkl se krve špičkami dvou prstů. Ještě byla vlhká a lepkavá.

"Není tak stará," řekl tiše. Podíval se po Farnhorstově zbrani, ale svou nevytáhl. Místo toho přistoupil ke dveřím a zabušil na ně. Nikde se nesvítilo a čerstvý soumrak způsobil, že uvnitř domku byla pořádná tma. Za prvním oknem Bolinger mohl rozpoznat rozložitou siluetu rychle přicházející šerem. Světlo na verandě se nečekaně rozsvítilo a Farnhorst s připravenou zbraní couvnul do stínu. I Bolinger ustoupil stranou. Dveře se pomalu otevřely a vpustily do sruhu světlo přes ochrannou síť. Nikoho ale neviděli.

"Done," vykřikl Bolinger. "To jsem já, Bob Bolinger. Potřebuju s váma mluvit."

Uvnitř se ozvaly šouravé kroky a najednou se ve vchodu objevil Sales.

"Co chcete?" Salesův hlas zněl tak temně a ještě příkřeji, než si Bolinger za uplynulý rok přivykl. Těžko mohl přes síť odhadnout, jak se Sales tváří, ale napětí v jeho hlase bylo zřejmé.

"Odložte zbraň," nařídil mu Farnhorst hlasitě, jeho výkřik zazněl skoro nemístně za takové mírumilovné noci. Sales držel v ruce pistoli, a přestože paži svěsil a zbraň mířila přímo k zemi, Bolinger těžce polknul.

"A vy tu vaši taky," supěl Sales. "Nepotřebuju, aby na mě někdo mířil zbraní ve dveřích mého vlastního domu."

"Udělej to," řekl tiše Bolinger partnerovi. "Done, musíme si promluvit."

"Promluvit," opakoval Sales. Napětí v jeho hlase trochu polevilo při pohledu na Farnhorsta a jeho odloženou zbraň.

"Chceme, abyste jel s náma," povídal Bolinger. "Uděláte to?"

"Proč?" ptal se Sales. "O co jde? Nic jsem neudělal."

"Já vím, Done," ujišťoval ho Bolinger. "Ale někdo zabil Franka Castlea včera večer. A rozpáral ho."

Sales tupě zíral na detektiva. Povzdechl si odevzdaně a dodal: "Jen si vezmu kabát."

Aniž počkal na jejich reakci, Sales se vrátil do domu a o minutu později se vynořil v koženém saku a ladícím kovbojském klobouku. Farnhorst měl zbraň pořád připravenou, a když se Bolinger zeptal na původ krve na verandě, sevřel ji ještě pevněji. Sales se jen zasmál a natáhl k nim levou ruku. Měl na ní, přesně řečeno na ukazováčku, pevně utažený, krví prosáklý obvaz.

"Říz sem se až na kost," vysvětloval. Pusu měl zkroucenou něčím mezi šklebem a úsměvem. Pak ukázal na malou dílnu přilepenou ke sruhu a dodal: "Pásová pila."

Oba detektivové tiše přikývnuli a následovali Salese po prašné příjezdové cestě. Nastoupili do auta ve chvíli, kdy světla ze Salesova nákladáku prořízla tmu. Sales počkal, až se s policejním autem otočí, a pak je následoval kroutící se cestou až k hlavní silnici.

"Nelíbila se mi jeho zbraň," namítal Farnhorst.

"Člověk má právo ochraňovat svůj majetek," zdůraznil Bolinger. Z přístrojové desky vyskočil zapalovač, Bolinger ho vytáhl a zapálil si winstonku, která mu visela u pusy.

Nejeli déle než tři minuty, když Bolinger - občas zběžně zkontroloval Salese ve zpětném zrcátku - uviděl světelný kužel, ozařující kabinu nákladáku. Instinkt Bolingerovi napovídal, že se něco děje. Každopádně když světlo zhaslo, ulevilo se mu. Jenže o dvě minuty později uslyšel Farnhorst Bolingerovo klení: "A sakra."

"Co se děje?" zeptal se, ale než Bolinger odpověděl, hodilo to s Farnhorstem na dveře, jak seržant šlápl na brzdy a kroutil volantem až do smyku, dokud se neotočili do protisměru.

"Hele ho," hrdal Bolinger a šlápl na plyn. Praštil pěstí do volantu. "Doprčic!"

Oba nasupení policajti kličkovali sem a tam mezi auty. Sales jel jako šílenec, předjížděl auta přes dvojitou žlutou čáru a těsně míjel protijedoucí vozy. Bolinger zapnul světla a houkačku, což jim pomohlo zvládnout dost hustý provoz.

"Drž se!" řval na kolegu, když auto vyletělo na kopci do vzduchu a po chvíli zase dopadlo s buchnutím zpátky na silnici. Sales už byl za vrcholem a řítit se zatáčkou lemovanou stromy pryč z dohledu. Když Bolinger zahýbal za roh, hlasitě zaklel:

"Zatracenej darebák!"

Sales zrovna sjel ze silnice a zastavil přímo pod stromy v trávě vysoké do půli kolen. Vyletěl z nákladáku s rancem pod paží a s puškou, kterou vytáhl z přihrádky za sedadlem. Jak se přibližovali, Farnhorst stáhl okénko a mával zbraní; řval na Salese, aby stál. Ten vůbec nereagoval a řtil se dál. Byl skoro u lesa, když Farnhorst začal střílet. Bolinger dupnul na brzdy a jeho partnerem to šklublo prudce dopředu.

"Ježíšikriste!" řval Bolinger. "Co, k čertu, vyvádíš?"

"Ten odpornej hajzl nám zdrhá, Bobe!" křičel Farnhorst. Vyskočil z auta se zbraní v ruce, ale přikřčil se za nákladákem a otočil čelem k seržantovi. Motor stále běžel. Z kabiny znělo do šera country. Bolinger vystoupil z auta a podíval se Farnhorstovi do očí studeným a tvrdým pohledem.

"Umíš to líp," poznamenal v souvislosti s Farnhorstovým střílením. Brodil se trávou už zvlhlou večerní rosou.

Farnhorst sevřel rty. Samozřejmě že to uměl líp.

"Máme ho zkusit sledovat?" zeptal se Farnhorst a očima sledoval pruh z předních světel, pronikající lesní tmou.

Bolinger nasadil chmurný výraz. "Ty nebo já ho můžem sledovat třeba rok a nedostanem se dál, než jsme teď."

Uviděl Farnhorstův zmatený pohled a vysvětloval: "Ten chlap v horách žije. Bydlí tady. V tomhle lese loví. Chytá ryby.

Slyšel jsem ho vyprávět, jak vyrazil sám na lov a nevrátil se domů dřív jak za tejdén nebo tak něco. Ne, nenajdem ho."

Bolinger se natáhl do nákladáku a vypnul světlomet. Na sedadle byly skvrny od zaschlé krve. Přemýšlel, jestli jsou ze Salesova pořezaného prstu.

"Radši bysme měli zavolat laborku a nechat vnitřek auta prohlídnout," prohlásil. "Na sedadle je krev."

"Nemáme zavolat šerify?" zeptal se Farnhorst. "Maj helikoptéru. Maj psy, taky..."

Bolinger koukal od nákladáku do temných hvozdů a po nějaké době si povzdechl. S přikývnutím souhlasil: "Jo, radši je zavolaťme. Řeknem jim, že je ozbrojený."

"Do hajzlu!" ulevil si a nakopnul spršku rosy v pruhu světla. "Hnusná honička. Odporná! Nemyslel jsem si, že to bude on."

"Možná pořád není," řekl Farnhorst, ale oba věděli, že se jen snaží být zdvořilý.

Kapitola 18

"Stejně si myslím, že Lipton zabil Marcii Salesovou a to děvče v Atlantě," tvrdil Bolinger. Kapitán se na něj pochybovačně díval.

"Kromě toho, víc už se Salesem nenadělám," pokračoval. "Venku ho hledaj speciální jednotky. Jízdní policie má pohotovost. Jeho srub je pod dohledem. A nikdo nikde a nic nemá. Pokud se Sales nepřihlásí sám, nevím, co víc můžu pro tenhle případ udělat. S pomocí FBI můžu vyšetřovat Liptona po celým státě."

"Stopy chlapcovy krve se našly na sedadle Salesova auta," připomínal mu kapitán. "Bobe, přiznej si to. Zmýlil ses."

"Možná jsem se splet u Salese," uznával Bolinger. "Ale to, že zabil Franka Castlea, neznamená, že zavraždil obě dívky. Svou vlastní dceru, prokrista, Johna. Něco takovýho by člověk neudělal."

"Ty ne. Já taky," namítl kapitán. "A ani jeden z nás nepodřezal Franka Castlea. Skončil úplně stejně jako děvčata. Jak si to vysvětluješ?"

"Myslím si, že se možná Sales pokoušel, aby to vypadalo na Liptona," řekl Bolinger.

Kapitán chvilku zvažoval jeho názor a pak odpověděl: "Mimochodem, spojil ses s jeho právníčkou?"

"Ne," prohlásil Bolinger rozmrzele. "Nespojil."

"No, to bys tedy měl," radil kapitán a sundal si brýle na čtení. Předklonil se a položil si ruce na stůl. "To by nám tak scházelo, aby ji někdo praštil a my ji nevarovali, že je Sales na svobodě a zabíjí lidi spojený s jeho procesem."

"Bylo to ve zprávách. Pěkně to nafoukli," vrčel Bolinger.

"Bobe, promluv s ní," nařizoval kapitán. "Je to rozkaz. V mezičase, pokud mi dáš své slovo, že povedeš dál sledování situace kolem Salese, můžeš pomáhat FBI."

"Díky, Johna," Bolinger vstal, připravený odejít.

"Proč mi děkuješ?" ptal se kapitán.

"Oficiální postoj je lepší," zakřenil se Bolinger.

"Stejně bys na tom dělal, povolení nepovolení," namítl kapitán, když Bolinger vycházel ze dveří. "Já tě znám, Bobe. Ty seš ten nejtvrdohlavější lump, jakýho znám."

Bolinger zamířil na univerzitu, kde doufal, že získá rozpis Liptonových seminářů za uplynulá léta. Cestou tam zajel do čtvrtě, kde se rozkládalo profesorovo majestátní sídlo. Teď zelo prázdnotou. Bolinger zaparkoval naproti a vyrazil po hezké dlážděné cestě pěšky. Stranou, kus od domu stála dodávka zahradnické firmy a zpoza domu bylo slyšet sekačku. Nos mu naplnila silná vůně čerstvě posečené trávy. Zatímco se blížil k mladému Mexičanovi v zelených montérkách, Bolinger sledoval jedním okem zadní část domu a hledal jakoukoli známku Liptonovy přítomnosti. Patio sice zdobil tepaný kovový nábytek, ale bazén byl přikrytý. Bolinger poklepal zahradníkovi na rameno, vyhýbal se přítom jeho ostrému nástroji. Muž nadskočil a s úlekem se otočil. Bolinger jej odzbrojil úsměvem. Zahradník vypnul sekačku a lámanou angličtinou se zeptal, co si Bolinger přeje.

"Je někdo doma?" ptal se Bolinger a ukázal mladíkovi svůj odznak.

Ten vyvalil oči. Utřel si zpoceně čelo kšiltovkou a podíval se z policisty na dům a zase zpátky. "Ne. Nikdo doma, dlouhý čas."

"Nikdy doma?" chtěl vědět Bolinger.

"Ne," odpověděl muž, horlivě vrtěl hlavou. "Já jdu sem dvakrát, každý týden. Žádná člověk nebydlí tady."

"Máte kartičku?" vyptával se Bolinger a vytahoval z kapsy cigaretu. Mladík na něj koukal, jako kdyby spadl z Marsu. "Vizitku," vysvětloval Bolinger opatrně a zapálil si winstonku. "El nombre de su company."

"Aha, ano," pochopil zahradník a vedl Bolingera k dodávce. Na druhé straně kartičky stálo jméno firmy Conquest Landscapes i s telefonním číslem. Bolinger si ho zapsal a mladíkovi poděkoval. Obešel ještě jednou dům, ale nenašel nic, co by napovídalo, že by tam Lipton byl.

Ani na fakultě Liptona neviděli. Bolinger zašel za děkankou, přísně vyhlížející obézní ženou se dvěma příjmeními.

"Pochopitelně v tomto semestru neučí," řekla stroze. Také nevěděla nebo nechtěla říct, zda se vrátí na podzim.

Ať položil jakoukoli otázku, dostal podezřele rychlou odpověď. Děkanka očividně netušila, jak si plánoval Lipton své semináře.

"Tohle je univerzita," připomínala mu, "nikoli policejní stanice. Jak žijí profesori mimo univerzitní půdu, je jejich soukromá věc. Mnozí z nich jsou konzultanti u různých firem či sami soukromě podnikají." Bolinger si pomyslel, že ve zdejších očích je evidentně on ten špatný, přehorlivý policajt, typ šťouravé obludy, před kterou se poctiví občané musí mít na pozoru.

Cestou ven Bolinger zahlédl na schodech přitrouble vyhlížejícího mladíka ostříhaného na ježka, který mu připomněl jeho bratra za dob studií, ovšem jen do chvíle, než otevřel pusu.

"Chodíte sem do školy?" zeptal se ho Bolinger.

Mládenec si četl, označil místo v knize prstem a podíval se na něj přes brýle.

"Vypadá to tak."

"Znáte profesora Liptona?"

"Vím, kdo to je, jistě, chlápek od trestního práva v procesu za vraždu."

Bolingerovi bylo jasné, že tenhle student rozhodně nenavštěvuje Liptonovy semináře. Ani náznak uznání, které by žák projevil pro učitele, pod jehož vedením studuje. Bolinger pokýval hlavou a pokračoval: "Kdyby se jeden chtěl dozvědět něco o profesorových seminářích... víte, o čem mluvím?"

"Ne."

"Profesor Lipton jezdí po kraji," Bolinger trpělivě vysvětloval. "Pořádá semináře o své specializaci, o trestním právu."

"Jo," mladý muž zareagoval, zcela zřetelně netrpělivý, aby se mohl vrátit ke své práci.

"Kde bych se tedy mohl něco dozvědět?"

"Vy jste policajt?" dělo stvoření posměšně.

"To jsem já," přitakal Bolinger.

Mladík se ušklíbnul, začal si zase číst a přidal sarkasticky: "Co takhle internet? Víte... počítače."

"Vím," odpověděl Bolinger ostře. "Už vás nechám, abyste se moh zase věnovat svému studiu, pak odsud vypadnout a někoho zažalovat."

Bolingerovi vůbec nedělalo potíže přistoupit na nápad od kohokoli, i od takového chytrolína. Vrátil se na oddělení a vyhledal Rutlegea, počítačového kouzelníka v policejním vydání. Rutlege byl svalnatý chlapík, ve volném čase jezdil triatlon. Byl nejlepším, koho policejní oddělení v Austinu mělo, ve smyslu hackerů. Kdykoli si pořídil nějaký lump počítač, Rutlege to většinou zaregistroval.

"Pamatujete se, když jsme zatkli profesora Liptona?" ptal se Bolinger.

Rutlege se opřel o opěradlo židle a zakláníl hlavu tak dlouho dozadu, až Bolinger viděl, jak mu Adamovo jablko na krku poskočilo.

"Jo," vrátil hlavu na své místo. "Nepamatuju si všechno o jeho stroji, ale vybavuje se mi, že jsme do něj koukali."

"Je nějaká naděje, že by tam byly jeho obchodní záznamy?" vyptával se Bolinger. "Pořádal semináře po celé zemi a já chci vypátrat, kde všude jezdil. Zajímalo by mě, jestli byste nenašel něco, co by mi pomohlo, nebo jestli byste mi mohl vytáhnout nějaký podklady k jeho seminářům z internetu."

"Můžu pro vás hledat on-line, seržo," řekl Rutlege. "Ale co se týká jeho počítače, kdybychom narazili na souvislost s tou vraždou, byli bychom vám to řekli tehdy. Nepamatuju si žádný složky nebo soubory. Mohly tam být. Přinesu vám svoji zprávu. Obsahovala asi čtyři nebo pět řádků, myslím, a pravila, že jsem neobjevil nic, co by napomohlo v procesu. Ale jednu věc si přece pamatuju."

Rutlege se zahihňal a pokračoval: "Ten chlápek tam měl pár složek s pornem. Bylo to srandovní. Pamatuju si název - Římské impérium s. r. o."

"Co myslíte, že to znamená?" vyzvídal Bolinger a namáhal mozek, žádné spojení ho nenapadlo.

Rutlege pokrčil rameny. "Nevím. Mohl byste se zeptat kluků z mravnostního. Nikdy jsem nic podobného neslyšel, řekl bych, že je to jen název složky. Je fakt, že se mi zdál trochu neobvyklý. Tak jsem ji otevřel a našel poněkud zvrhlý věci, biče a kůži a podobný kraviny s profesorem uprostřed. Nic moc šíleného, ale pamatuju si je, protože jsem o nich mluvil s Deluccou a on je chtěl zkopírovat. Jemu se takový svinstvo líbí. No, takže jsem zašel do oddělení zajištění věcí vyzvednout mašinu a ona tam nebyla."

"Zmizela?"

"Jo, přej se tam ukázal Liptonův právník a vyžádal si ji, prej jestli ji prokurátor už nebude potřebovat jako důkaz, vzal by si ji zpátky."

"Proč by chtěl právník počítač?"

Rutlege pokrčil rameny. "Nevím. Ty porno blbiny byly divný, ale prokurátor by takovej materiál nepoužil. A Lipton by ve vězení laptop taky těžko potřeboval. Z oddělení ho vrátili, samozřejmě. Já jsem se to dozvěděl, až když byl úplně pryč. Což mě přivedlo na myšlenku, že jsem asi něco prošvihnul, víte?"

"A stalo se?"

Rutlege si nebyl jistý. "Doufám, že ne, ale znáte lidi, umí svoje dokumenty schovat a vy je neobjevíte, pokud nevíte, že

tam jsou, anebo pořádně nepátráte. Já se probírám spoustou strojů a ve valné většině se dívám na složky jen v normálních adresářích, ledaže se mi řekne, že by mohlo něco být někde schovaný a důležitý pro proces. Pak si vezmu počítač domů a nabourávám se do něj přes víkend."

"Dokázal byste ukrejt celý seznam pracovních záznamů?"

"Jasně," odpověděl Rutlege. "Schovat můžete celý slovník, když víte, co děláte."

"Poslyšte, potřeboval bych, abyste mi z internetu vytáhl všechna místa, kde Lipton v posledních pěti letech pořádal semináře. Nemyslíte, že by záznamy jeho seminárních výjezdů nemohly být někde k nalezení?"

"Jistě že ano," tvrdil Rudege. "Váš člověk je hotový literát. Notebook měl s sebou i při pokusu o útěk. Z toho je jasné, že se bez něj neobejde. Čili záznamy možná nemusí být v jeho počítači, ale garantuju vám, že někde uložené budou. Ale jak už jsem řekl, třeba v notebooku jsou, jenže já z nich nic nevypisoval, protože do případu mi v té chvíli jaksi vlastně nepasovaly. Hledali jsme pouze korespondenci nebo e-mailovou poštu mezi ním a tou dívkou. Stačí, abych se k jeho počítači dostal, a budete mít, co potřebujete."

"Obávám se, že to nebude tak jednoduchý," pochyboval Bolinger. "Vždyť se mi ani nedaří chytit ho."

"Tak mezitím," povídal Rutlege, "vám vytáhnu z internetu, co budu moct, a pošlu vám to e-mailem."

"E-mailem?"

"Máte přece počítač, ne?"

"Ne," zabrumlal Bolinger. "Jen mi pěkně udělejte starou dobrou kopii na xeroxu, ať už objevíte cokoli, a položte mi ji na stůl."

Další Bolingerovy kroky vedly do federální budovy. Chtěl získat záznamy o Liptonových kreditních kartách. Pokud si vybíral peníze v hotovosti, mohla Bolingera taková informace přivést na stopu, kde profesor cestoval během uplynulých pěti let. Bolinger věděl, že získat předvolání jen na základě cestovních záznamů by byl pro místního soudce tvrdý oříšek. Budou na něm chtít, aby předložil důkazy. A zrovna tak si uvědomoval, že FBI může požádat federálního soudce, aby předvolání vystavil bez mrknutí oka.

Cestou vytvořil číslo do kanceláře Casey Jordanové. Její asistentka mu řekla, že Casey není volná, a ptala se, jestli nechce přepojit na hlasovou schránku. Bolinger souhlasil, že namluví vzkaz. Nevoloal přece Casey proto, že by se mu chtělo. Telefonoval, protože šlo o soudní opatření.

Agent Unger ve federální budově nebyl a neviděli ho celý den. Sekretářka věnovala Bolingerovi tupý pohled, když se zeptal, jestli netuší, kde by mohl agent být. Podíval se z okna ven na jasnou oblohu a zářící slunce - teplo a sucho, perfektní den přímo vyzýval k pobytu na golfovém hřišti.

"Country klub ve West Lake Hills," odpověděl si Bolinger nahlas zhnuseně. On by byl ten poslední, kdo by nechtěl využít tak krásný den, ale říkal si, že se Unger mohl alespoň přehrabat podklady. Neukázat se celý den v kanceláři bylo totální pohrdání úřadem. Zavolał agentovi na pevnou linku a zapnul se záznamník. S povzdechem sešel dolů do haly a zamířil do Wentworthovy kanceláře.

Dean vzhlédl od hromady lejster.

"Copak se děje, Bobe?"

"Potřebuju soudní příkaz."

"Ať ti ho vystaví Unger," odmítl Dean.

"Unger je venku... odhaduju, že na golfu."

"Bobe, podívej se, co jsem řekl, jsem myslel vážně. Nemůžu ti s touhle pitomou záležitostí pomoci. Zařídil jsem ti člověka k ruce, musíš ho využívat."

"Obstaral jsi mi pěkného chcípačka, kterej čeká akorát na odpočinek, na to aby dostal od státu penzi a mohl do ní odejít."

"Bobe, dej mi už sakra pokoj. Přestaň, vím, že jsme kamarádi, ale už mě vynech. Šlapou mi tady na paty a jdou po mně."

"Tak jo, do toho," vztekal se Bolinger. "Výraz za tím svým jednoduchým bankovním lumpem, ale až já čapnu svého chlápka a najdeme tucty mrtvejch ženskejch po celé zemi, tak ať tě ani nenapadne vystrčit ksicht před kamery."

"Co tím chceš, doprčic, říct?" ptal se dotčeně Dean.

"Že vy jste tady, lidi, všichni posedlí novinářema," vystrkoval Bolinger bradu, "přesně to chci říct. Že se houby zajímáte o odchyt těch šmejdů, ale hlavně když tam budou kamery, aby bylo vidět, jak je chytáte."

"Hele, Bobe..."

"Co?"

"Polib mi laskavě šos."

Kapitola 19

Casey se podívala na hodinky a utíkala garáží. Byl pátek a skoro všichni už byli doma. Spěchala a jen vzdáleně si vzpomněla na pocit, co jí onedhy nahnal husí kůži. Proletěla pohledem celý prostor, ale pak už se jen soustředila na boj s klíčky v zámku svého mercedesu combi. Hodila kufřík na sedadlo spolujezdce, vklouzla za volant a nastartovala. Když vyjížděla po rampě, mrkla Casey do zpětného zrcátka. Zorným polem se mihla postava a Casey se hrůzou zastavilo srdce. Dupla na brzdou a otočila se. Nikdo tam nebyl. Měla snad vidiny? Čekala a dokonce zvažovala, že se vrátí, jenže dostala strach, a tak si řekla, že o nic nejde, a vyrazila se skřipajícími koly zákrutami výjezdu, aby se z garáže vyhoupla do osvětleného večera.

O Franku Castleovi se už dozvěděla. Mluvili o něm ve všech zprávách. Nedovolí, aby jí ta zpráva nahnala strach.

Právnické takové věci musí očekávat. Když dělala prokurátorku, dostávala výhrůžky. Od té doby, co obhajuje, se už do

podobné situace nedostala. S jakou lehkostí se z toho sama vymluvila - neexistoval přece žádný rozumný důvod. Kriminálníci zřídka kdy dotáhnou do konce své pomstychtivé touhy. To už do vás spíš uhodí blesk.

Jela a přece o své situaci nepřestala přemítat. Měla plnou hlavu nenávislného pohledu Donalda Salese. Franka Castlea musel zavraždit on. Byl to on... nebo Lipton. Liptonovo přiznání jí zvonilo v uších. Byl to vyšínutý vtip, nebo čistá pravda? Ale proč by Lipton zabíjel Franka Castlea? Jedině Sales měl pro to důvod.

A jestli si Sales dal práci s pronásledováním Franka Castlea, proč by potom nemohl sledovat taky ji? Casey se mimoděk otřásla a pro jistotu se znovu podívala do zpětného zrcátka. Kolem se nic nedělo, běžný večerní provoz. Casey myslela na hlídání vjezd do její čtvrti a na rozsáhlé bezpečnostní zařízení v domě. Byla v bezpečí. S odporem přešla v myšlenkách k Taylorovi. Mluvili spolu jen krátce během dne a on odbyl zprávu o smrti Franka Castlea stejným způsobem jako vždycky všechno. Casey si představovala, jaké by to bylo mít muže, který by se v půli cesty kolem světa obrátil a spěchal se domů ujistit, že ona je v pořádku. Nezasloužila by si někoho takového? Jistěže by se v jejím životě našli muži, kteří by se takto zachovali.

Když dorazila domů, převlékla si pracovní šaty a vyndala z mrazáku steak. Mezitím, co se rozmrazoval v mikrovlnné troubě, podusila trochu brokolice. Hotové maso přemístila na talíř a donesla ho ke grilu, zabudovanému do kamenného baru u bazénu. Těšila se na dobrý steak a nevadilo jí, že si ho musí připravit sama. Postupem času steak znamenal u Casey chuck steak - kus velikánské flákoty i s ramenním kloubem a tak vysoký, že vás druhý den bolely sanice od kousání. Jedna z věcí, které si nejvíce užívala a jež souvisely s finančním zabezpečením, bylo kvalitní jídlo.

Zatímco maso prskalo a syčelo na otevřeném ohni, Casey se zahleděla přes nízká křoviska, obklopující bazén, na zvlněné golfové hřiště a bujně travnatá hrací pole mezi jamkami s rozmazanou siluetou kopců v pozadí. Zhluboka se nadýchlá večerního vzduchu orámovaného vůní z dobrého masa. Mír, který vystupoval z okolního světa, jí dovoloval uvolnit se. Však toho měla za sebou hodně.

Myslela na dívčí léta doma na prosté farmě; věk toho stavení prozrazovalo prastaré šedé dřevo, prokvétající zpod podobaného náteru, který se už loupal. Ohlédla se přes rameno na bílou impozantní stavbu, v níž bydlela nyní. Možná že její sňatek nebyl až taková bída, jak si myslela. Většina lidí má problémy. Všechno nemůže být perfektní. Vzpomínala na oddanost své matky manželovi, který s ní zacházel jako s židli. Občas v ní spočinul. Jinak jí zjevně nevěnoval ani za mák pozornosti.

Nikdy toho spolu moc nepodnikali, kromě společné večeře u jednoho stolu za svorného mlčení. Dříve s nimi pobývala vitalita. Matčiny hezké tváře vždycky žhnuly - buď od slunce, nebo větru -, a otcovy svaly na předloktí svědčily o houževnaté síle farmáře. Ale jak léta běžela, oba dva uvadli. Otcí viselo břicho přes pásek, a jelikož Caseyin starší bratr zastal čím dál tím víc práce, svaly mu ochably. Matčin obličej zbledl a seschnul, vlasy vyšisovaly do myši šedě a postava se jí scvrkla. Netrvalo dlouho a nezáměrně přerostl v přezírání, přinejmenším z otcovy strany. Caseyin osud byl přece jen lepší. Když nic jiného, Taylor po ní stále velmi silně toužil.

Casey obrátila steak a koutkem oka zahlédla pohyb. Někdo se schovával v lesíku, lemujícím hrací plochu. Pečlivě prozkoumala klikatou cestu pro golfové vozíky vinoucí se podél vody, potom odraziště a pak prolétla pohledem okolí jamek před skupinkou stromů na bližší straně hřiště. Na dohled žádný vozík nestál. Ani žádný golfový vak nebo něco podobného, co by signalizovalo přítomnost golfisty, který poslal míček do řídkého lesíka u vzdáleného konce hřiště. Slunce sice stálo nízko, ale ještě nezapadlo za vrcholky kopců v dálce. Ještě stále vysílalo svou žlutou září a Casey si musela zaclonit oči a zaostřit na lesík, ve kterém s určitostí zahlédla ten pohyb.

Potřebovala sklenku vína. Byla celá nespá a v posledních dnech reagovala přecitlivěle. Sundala maso z grilu a uhasila oheň. Párkrát mrkla přes rameno a vrátila se do domu. Zamkla za sebou francouzské okno, kterým do kuchyně vešla. Postavila talíř s masem na žulovou barovou desku a nandala si brokolici.

Ze stojanu na víno vytáhla láhev dobrého merlotu, otevřela ji a nalila si velkou sklenici. Nechala víno dýchat, vrátila se ke skleněným dveřím a pár minut zkoumala okolí. Slunce už zapadalo za kopce a barva oblohy se měnila v tmavou pohlednicovou růžovou. Casey si oblohy moc nevšímalá. Místo toho bedlivě pozorovala lesík u golfového hřiště.

Po chvíli zase obrátila pozornost k jídlu. Ale než se k němu posadila, zašla nahoru pro kolt ráže 7 mm. Měla ho v zásuvce prádelníku. Položila zbraň vedle talíře a zhluboka si lokla vína. Steak byl malinko nedodělaný, ale stejně ho jedla, ráda zapíjela příchutí krve vínem. Napětí z ní zase začalo opadávat díky napůl vypité láhvi a plnému žaludku. Když zadrmčel zvonek u dveří, vyskočila. Nebydli ve čtvrti, kde by se jen tak zvonilo u dveří. Každý dům stál na vlastním pozemku. Sousedé si přirozeně dopřávali určitou dávku soukromí. A nikdo jiný by se přece neměl dostat dovnitř, musel by projít branou. Ochranka by ji přece zavolala, jestli dotyčného smí pustit dál. S pistolí v ruce se opatrně přiblížila ke dveřím. Skrze ornamenty se zkosenými okraji rozpoznala venku postavu muže.

Zeptala se s volnou rukou položenou na kouli u dveří: "Tony?" Napadlo ji, že jedině on by prošel kolem ostrahy, aniž by ji volala, i když to stejně nedávalo smysl. Vrátil se jí obraz mihotavých pohybů v garáži i tam venku. Ať to byl kdokoli, znovu zazvonil.

"Tony!" Do hlasu se jí vkrádala panika. Jsi to ty?"

Vedle dveří, po straně, bylo světlo zamaskované průhlednou záclonou. Casey se chtělo poodhrnout ji a podívat se ven, jenže cosi jí říkalo, ať ji ten pan Někdo nezahledne, jak vykukuje ven coby ustrašená myš. Muž znovu hlasitě zatloukl klouby na dveře. Casey začala mít vztek; vztek na svůj strach a na toho venku, co byl tak neústupný. Nebyla žádný zbabělec. Vlastně vyrostla jako kluk - samá rvačka. V tu chvíli si vzpomněla na šok svých rodičů, když ji vyloučili ze školy, protože zlomila vlezlému spolužákovi nos. Jestli bude muset taky někoho v sebeobraně zastřelit, udělá to a bez váhání. Přes všechn zdravý rozum odemkla, pozvedla zbraň a rozrazila dveře s rozrušeným výrazem ve tváři.

"Paní Jordanová."

"Detektive," ještě byla našťvaná. "Co tady, sakra, děláte?"

"Zaskočil jsem vás, co?" dloubnul si Bolinger s pohledem na její zbraň, nic moc si z ní nedělal. Na průchod branou mu

stačil odznak. Vlastně hledal v klubu Ungera. Aby se agent necítil odstrčený, nahustil do něj Bolinger podrobnosti z prošetření Liptonova notebooku včetně lechtivých detailů o společnosti Římské impérium. Pak Ungera požádal, aby vystavil obsílku k soudu.

"Ne. Ano. Nezaskočil jste mě," ohrazovala se Casey a sklonila pistoli. "Ale rozhodně jsem nečekala, že mě bude někdo vyrušovat v mém domě bez ohlášení."

"No, nehodlám vás rušit," řekl sarkasticky Bolinger. "Ale kapitán chce mít jistotu, že víte o Franku Castleovi a o tom, že dosud hledáme Donalda Salese. Byl jsem tady... jak se říká... v sousedství."

"Čtu noviny," reagovala Casey vzpurně. Vlastně se cítila jako cvok - stojí ve dveřích s pistolí v ruce jen v dlouhém tričku a elastických šortkách. Když se naposledy s Bolingerem viděla, měla na sobě tmavě šedý kostým a lodičky a v ruce pouze kufík.

"Přesně moje řeč," opáčil Bolinger a nemohl si upřít pohled na její hezké nahé nohy. "Jenže kapitán nechce, aby se vám něco přihodilo, aby pak někdo nemoh říct, že smě vás neinformovali o situaci, takže byste si měla... teda dávat větší pozor než jindy. Ale vidím, že vy ste už připravená na nejhorší."

"Snažíte se mě postrašit, seržante?" zeptala se Casey.

"Ne. Vy už jste vystrašená," řekl Bolinger nevzrušeně. "Je to dost znát. Něco se stalo?"

Casey pevně sevřela rty a zkoumavě si detektiva prohlížela. Logické - nelogické, bála se. Ještě se klepala z neohlášeného vyrušení a ze spojitosti, která vyvolala vzpomínky na zahlédnuté stíny. Odkáslala si a řekla: "Dal byste si šálek kávy, seržante?"

"Jsem proslulý svou oblibou v pití kávy," a s těmito slovy překročil Bolinger práh domu.

Usadil se u stolu a Casey postavila na kávu.

"To je teda výhled," poznamenal při pohledu přes vodní plochu bazénu na tmavě zelené luxusní golfové hřiště a krvavě červenou oblohu, rámuující kopce.

"Nikdy mě nenapadlo, že vysekávat zločince bude tak výnosná záležitost."

Casey postavila dva kouřící hrnky na stůl a posadila se naproti detektivovi. "Nedělám právníčinu kvůli penězům, detektive. Děláním advokáta, protože věřím ve spravedlnost. Náš právní systém je nejlepší na světě, nejlepší v historii celého lidstva."

"Pane jo. To je paráda," povídal se šelmovským úsměvem Bolinger. "Myslíte si, že právní systém fungoval dobře, když jste dostala Liptona ven?"

"Já jsem profesora Liptona nepustila," odříkla Casey. "Udělala to porota. Zastupovala jsem ho podle svých nejlepších schopností. Tak to dělám já. Tak si to lidé zaslouží. Já vím, vy nejste obeznámen, ale říká se tomu presumpce nevinny, detektive."

Bolinger zavrtěl hlavou. "Myslíte, že si společnost zaslouží, aby profesor běhal někde venku a zabíjel mladý nevinný ženský?"

"Detektive," Casey se zlostně podívala. "Pozvala jsem vás na šálek kávy, ne na rozpravu o profesoru Liptonovi. Ráda bych věděla, co jste udělali pro zajištění Donalda Salese. Řekla bych, že pátrat byste měli po něm. Ale," dodala ostře, "soudím tak jen čistě logicky."

Bolinger si povzdychl a usrknul ze šálku kávy. Byla to taková ta ochucená, co stálo patnáct babek půl kila. Rychle polknul, aby už měl za sebou její příchut', a toužebně pomyslel na koblihámu Dunkin' Donuts, kde se bude muset na cestě domů zastavit a dát si pořádný kafe.

"Já se zajímám o oba. Heleďte, nechci být necitlivý, ale připadá mi parádně ironický, když si někdo, kdo tráví život tím, že pomáhá kriminálníkům na svobodu, dělá starosti s jedním takovým, co je na útěku."

Casey s přemáháním upustila od uštěpačné odpovědi a zeptala se: "Má váš kapitán nějaký rozumný důvod pro domněnku, proč se mám obávat Donalda Salese?"

"Já nevím," zvažoval Bolinger opatrně, co řekne. "Řek bych, že jsem o tom nijak zvlášť nedumal. Myslím, že ani ne. Ted' už je Sales pravděpodobně někde v Mexiku nebo někde jinde."

"Ale není tady?" ujíšťovala se Casey.

"Ne. Tady ne."

Casey přikývla a skoro už detektivovi vypověděla, co všechno viděla.

"Ale přece jen bych se vás rád zeptal na jednu věc, týkající se Liptona," navázal detektiv. "Chtěl bych se dozvědět něco o jeho seminářích o zákonu."

"Litera zákona," odpověděla Casey.

"Litera zákona?" Bolingerův hlas zněl zmateně.

"Tak se jmenovaly semináře," vysvětlovala Casey. "Také napsal knihu. Soustředil se na nuance našeho systému v trestním právu."

Bolinger zase upil a málem se ušklibnul. "Lipton měl notebook, který jsme mu - když jsme profesora vloni zavřeli -, zabavili. Jeden náš člověk si obsah trochu prohlédl, ale ne pořádně. Myslel jsem si totiž, že bude mít záznamy o svých akcích v tom počítači. Souhlasila byste s tím?"

Casey se na něj podívala s kamenným výrazem. "Dost dobře s vámi nemohu probírat profesora Liptona, seržante. Měl byste to vědět. On je můj klient."

"Myslel jsem, že byl," divil se Bolinger. "A... vezmeme-li to podle pravidel, on byl souzen a osvobozen v procesu, při kterém jste ho zastupovala. Technicky vzato, už nejste jeho advokátka, takže se mnou o něm můžete mluvit, a vy to víte. A také víte, že jestli znáte nějakou informaci, která by mohla zabránit dalšímu zločinu, můžete mi ji nejen povědět, ale vy jste, eticky vzato, povinována to udělat."

"Já zákony znám, seržante," reagovala Casey netrpělivě.

"Zmizel, víme," povídal tiše Bolinger. "Musím ho najít a potřeboval bych vědět, kde pořádá svoje semináře."

"Opravdu bych se neměla s vámi o tom bavit," trvala na svém Casey.

"Nemůžete prostě jen říct, jestli mám pravdu? Myslím, ohledně počítače. Já vím, že ho máte. Mluvil jsem s Michaellem Dovem. On jej vzal ze zajištěných věcí a dal vám ho, když jste se ujala Liptonova případu."

Bolinger se naklonil přes stůl a snížil hlas do vzrušeného tónu: "Budu s vámi mluvit na rovinu... nemyslím, že Marcia Salesová či to děvče z Atlanty byly jediné oběti. Domnívám se, že jich bylo víc předtím a... přijdou další."

"Detektive, já..."

"Ne! Jen mě pozorně poslouchejte," Bolingerovi sálalo z očí vášnivě zanícení pro věc. "Nemusíte nic říkat, jen dávejte pozor. Mám pocit, že ten počítač v sobě skrývá klíč ke všemu - kde Lipton pobejval, kam se chystal. Možná i seznam žen, se kterými se po léta setkával na seminářích, seznam jakéjchsi terčů, ztraceně! Tyhle typy lidí to tak dělají," pokračoval horečně. "Jedou pořád dál! Marcii Salesovou zohavil někdo, kdo už něco takového dělal, možná nesčíslněkrát. A prokristapána, on si vzal její žlučník na památku!"

Teď už Bolinger doslova vřel. Formuloval si svoji teorii celé měsíce a nikomu nic neříkal. Přemítal v duchu o všem, aby nyní vytáhl to podstatné. "Dyť takhle to dělají hnusný masový vrazi, sakra, nevidíte jasnou spojitost? Nebyla znásilněná! Vykuchali ji! Je to šílený. Neslýchaný. Pravděpodobně je impotentní. Odbejvá si to se svázanejnma právníčkama. Obtočí je páskou a má je pod kontrolou, takhle předvádí svou nadřazenost. Pak je rozpáře a vezme si jejich žlučníky jako memento."

Takhle prostě úchyláci přemějšle, takhle začínají. Někde někoho zabijou, to je nažhaví a pak jim to ke všemu ještě projde. Jak se z toho dostanou jednou, nepřestanou a jsou čím dál tím lepší. A pak si připadají dokonalí a začnou si s váma pohrávat. S policií, myslím. Už věděj, jak funguje. Naučej se nenechat na místě činu absolutně žádný stopy. Berou si rukavice. Oblíkájí si dvě vrstvy oblečení a na boty nandávají igelitové sáčky. Užívají si čím dál tím víc a myslejí si, že jsou nepolapitelní."

Řek' bych, že proto Lipton zabil Marcii Salesovou. Chtěl si cosi dokázat, třeba že může vraždit vzadu na dvorku a stejně vyvázne. Taky by vyváznu, ale nesměl by bouchnout do auta ty ženský. I tak se z toho dostal. Je volnej a pravděpodobně se baví líp než kdy jindy."

"A co když se mýlíte, detektive?" promluvila Casey se stejnou vášní. "Co když jsem měla při procesu pravdu a opravdu to udělal Donald Sales? Třeba je on vrahem?"

"Co děvče z Atlanty?" dohadoval se Bolinger. "Proč by ji Sales zabíjel? Nedává to žádný smysl."

"Třeba jde o jiný dokonalý zločin a o součást přípravy," namítala Casey. "Dcera ho dováděla k zuřivosti, možná natolik, že by ji zabil. Liptona nenáviděl, že je s ní zapletený, a spočítal si, že ji zabije a mohl by hodit vraždu na Liptona."

"Arazil by takovou dálku do Atlanty, aby zabíjel tam?" nemohl uvěřit Bolinger.

"Pravděpodobně ano, detektive. Přichází to v úvahu," řekla.

Hodnou chvíli jí už zvonilo v uších Liptonovo přiznání, jasně a intenzivně se jí honilo hlavou. Casey strašně toužila po tom mít pravdu. Připustit si myšlenku, že Liptonova zpověď nebyla jen zvrácený vtíp, bylo tak strašlivé, že se odmítala vzdát bez boje.

Bolinger se mračil. "Kdybych získal jeho poznámky, věděli bychom hned, na čem jsme. Kdybych mohl zjistit, kde pobýval v posledních pěti nebo deseti letech, proklep bych si tamní podobný zločiny. Kdybysme našli jeden, který by vypovídal o Liptonovi, věděli bychom, že nevráždil otec. Lipton Marcii Salesovou neznal, dokud nepřišla do školy. Sales nemohl zabíjet s předstihem, aby zločin posléze navlík na Liptona."

"No, i kdybyste měl pravdu," nedala se Casey, "nemůžu vám pomoci. I kdybych mohla, nemám jeho počítač, a i když jsem ho měla, vůbec jsem se do něj nepodívala. Jen mě požádal, abych notebook opatrovala."

"Kdy si ho vzal zpátky?"

"Den po procesu," odpověděla Casey.

"Do hajzlu!" uhořel se Bolinger pěstí do dlaně druhé ruky. "Já to věděl. Potřeboval ho zase!"

"Samozřejmě že ho chtěl zpátky," utrhla se Casey. "Každý by chtěl svůj počítač zpátky."

"Jo, ale takhle zčerstva?" ptal se Bolinger. "První, co uděláte po procesu, je, že si vyzvednete svůj notebook a zmizíte?"

"Říkal jste, že odjel, teď ale mluvíte o zmizení?" vyptávala se Casey znepokojeně.

"Zmizel."

"Možná se bojí Donalda Salese," navrhovala s nadějí v hlase Casey.

"Nebudu vám lhát. Znáám Salese," podíval se na ni Bolinger upřeně. "Je to nebezpečný muž. Líbí se mi, ale je nebezpečný. Řek' bych, že ten proces, kde jste... to, co se stalo jemu a dceři, ho strašně rozrušilo. Zabil Franka Castlea a jsem si jistý, že to on střelil po Liptonovi. Nemohl bych to nikdy prokázat, ale byl to on. Abych byl upřímný, útok na něj mi nijak zvlášť nevěděl, protože vím, že Lipton Marcii Salesovou zabil a dívku v Atlantě taky a asi mnoho dalších. Na rozdíl od vás si myslím, že spravedlnost někdy potřebuje trochu postrčit. Ale Lipton přežil, je teď volný, pobíhá venku a já ho dostanu."

"A Salese?" ptala se Casey.

Bolinger pokrčil rameny. "Jeho taky, když to půjde."

"Když to půjde?" nevěřila ušima Casey. "Jestli zabil Franka Castlea a postřelil Liptona, mohl by být za vším ostatním."

"Myslíte děvče v Atlantě?" ušklíbnul se Bolinger.

"Ano," hádala se. "Máte pravdu v jedné věci. Tam někde běhá na svobodu vrah, mmohonásobný vrah, jestli je to tak, jak říkáte. A vy chcete akorát profesora Liptona a přitom to podle všeho vypadá, že vaším člověkem je Donald Sales." Bolinger se na ni zadíval dlouze a upřeně a pak řekl: "Snažíte se ztracené dobře přesvědčit mě... ale chtěl bych vědět..."

Odmítl se a dodal: "Chcete mě přesvědčit? Nebo se pokoušíte přemluvit sebe?"

Kapitola 20

Donald Sales se za svitu měsíce plížil nahoru od lesíka k udržovanému předělu golfového hřiště. Podél něj ležel asi pětimetrový hliníkový žebřík. Sales vyšplhal jen do výše ramen a ještě jednou přeletěl okolí krví podlitými očima. Pak zase žebřík složil a spěchal zpátky do tmy.

Vybral si z opatrnosti cestu podél hřiště, a tak mu trvalo skoro půl hodiny, než došel ke Caseyinu domu. Znal terén a věděl, kde jsou otevřená prostranství. Stejně tak už měl za uplynulé dvě noci vyzkoumáno, že se lidé občas večer procházejí podél cestičky pro vozíky. Ale pochyboval, že ve tři ráno na někoho narazí. Sales byl velmi důkladný. Vlastně natolik důkladný, že v hlavě už měl seřazený události ve sledu, v jakém se budou odvíjet, až se dostane do domu.

Jako první krok udělal, když před třemi dny obratně unikl pozornosti Bolingera, že zamířil do nákupního centra Wal-Mart a přilehlého koloniálu. Věděl, že mu zbývá jen trochu času, než se jeho obličej objeví ve všech novinách, a musel využít své krátkodobé anonymity k nákupu zásob. Přebývat v horách mu nedělalo problémy. Znal spousty zastrčených jeskyní, které mu poskytnou přístřeší. Ale se spacím pytle, silnou baterkou, trochou jídla, oblečením a dostatečnými zásobami munice mezi jiným, bude jeho přežívání mnohem snazší. Také tím získá čas, který potřeboval, aby dokončil své poslání.

Kdyby totiž musel lovit, aby si obstaral jídlo, nemohl by se krást křovisky a mapovat situaci kolem Caseyina domu. Víc jak den mu trvalo vysledovat, že její manžel odjel. Ne že by mu její muž až tak překážel, ale bez něj půjdou věci mnohem snadněji.

V rohu Caseyina pozemku, dole u golfového jezírka, byl tepaný kovový plůtek. Sales si k němu postavil žebřík, nechal na druhou stranu zlehka dopadnout kotouč instalatérské pásky, co mu visela u boku, a přehoupl se přes plot s pozoruhodnou lehkostí na tak velikého muže blížícího se padesátce. Dal si žebřík přes ramena a vykročil nízkými křovisky směrem k domu. Obešel bazén, zlehka opřel žebřík o malý vystrčený balkónek u velké ložnice. Podle rozsvícení a zhašení věděl, že Casey spí v téhle místnosti. Konce žebříku už dříve obalil hadry, takže jediný zvuk, který se ozýval, bylo tiché nařikání hliníku, když posunoval svých sto dvacet kilo váhy a ručkoval nahoru k balkonu. Když se dostal k okraji, zastavil se a naslouchal.

Srdce mu v hrudi tlouklo naprosto vyrovnaně. I noc byla tichá. Cítil jen jakési mrazení až v morku kostí, podobné zažil za války v boji. Nepozorovaně se přehoupl přes zábradlí a stoupl si do posuvných dveří, vedoucích do ložnice. Byly otevřené. Mezi ním a Casey Jordanovou byla jen síť. Měsíční světlo dostatečně osvětlovalo celou místnost. Dobře viděl, kde leží. Hlasitě oddechovala jen pod jemným bílým prostěradlem. Chmurně se pousmál při pohledu na malou černou automatickou pistoli na stolku vedle postele. Ta jí rozhodně nepomůže. Za páskem u kalhot měl zastrčený nůž se strašně dlouhou čepelí, s takovým vyvrhli Franka Castlea.

Sales se třikrát zhluboka nadechl, aby měl úplně čistou hlavu, a zasunul v rohu dole nůž za síť. Rychle ji odříznul až nahoru od rámu a bez potíží vstoupil do pokoje. Než se stačila Casey probrat, Sales ji zalehl celou svou váhou a jednou rukou jí pevně ucpal ústa.

Casey vytréštila úlekem oči, panika zachvátila celé její tělo, vytrhl ji ze zmateného snu. Dvakrát se vzepřela, ale nezmohla nic proti tlaku na obličej a špičce ostrého nože, přitíštěného na krk. S očima dokořán ležela paralyzovaná strachem.

Když Sales poznal, že se Casey vzdává, otočil ji na břicho a rychle jí přelepil ústa páskou, obtočil ji kolem dokola hlavy. Popadl ji ze zadu za tričko a dovlekl k panelu, odkud se ovládal alarm. Byl umístěný přímo nad vypínačem u dveří do ložnice. Prikázal Casey, aby zařízení vypnula. Nůž jí nyní tiskl na krk ze zadu.

Casey se klepala kolena. Dívala se bezmocně na svou zbraň na nočním stolku. Měla to k němu jen pár kroků, ale klidně to mohlo být i miliony metrů. Pomalu vyťukávala čísla. Ale místo posledního číselného tlačítka uhodila do nouzového knoflíku a spustila alarm. Slyšela ječení sirény v domě. Uviděla hvězdičky. A všechno se zatmělo.

Sales praštil Casey ze zadu do hlavy stěnkou nože, který držel pevně v pěsti. Přestože mu alarm vřeštěl do uší, chladnokrevně se rozhlížel po pokoji. Jak nejrychleji to šlo, poskládal úhledně přikrývky na posteli a telefon přestal zvonit. Věděl, že ochranka teď volá policii, protože jej nikdo nezvedl. Což mu poskytlo asi pět minut, možná víc. Hodil Caseyin revolver do šuplíku v nočním stolku, pak přešel pokoj a shrnul síť ve dveřích úplně do strany. Tím zakryl vyříznutou díru. Najdou ji až při pečlivém hledání. Pak dveře zase zasunul a zamkl.

S bezvládnou Casey přehozenou přes rameno seběhl Sales ze schodů a zamířil do garáže. Když procházel kuchyní, popadl kabelku, co visela na opěradle židle a o které se domníval, že je Caseyina. Klíčky byly v zapalování. Sales otevřel kufr u auta a nacpal Casey dovnitř. Rychle vyběhl na patio postranními dveřmi. Vzal žebřík z místa pod balkonem a jednoduše ho položil podél garáže za jakési křoví.

Vrátil se dovnitř, zkontroloval čas a ujistil se, že zamkl dveře mezi garáží a domem. Uběhly teprve tři a půl minuty od chvíle, kdy telefon přestal zvonit. Ještě měl minimálně devadesát vteřin k dobru. Zmáčkl knoflík, kterým se ovládala vrata od garáže, a našel do auta. Opatrně vycouval s mercedesem na příjezdovou cestu. Ovladač ke garáži byl přicvaknutý ke stínítku. Sales zavřel vrata, vycouval na cestu a vyrazil k hlavní bráně.

Šerifovo auto zrovna přijíždělo, když se na Salesově straně zvedala zábrana a on mohl volně odjet. Sales mrknul do strážní budky, jediný náznak života představovalo tlumené světlo za oknem. V tuhle noční hodinu strážce určitě tvrdě spal v židli. Na otevřené silnici Sales zkontroloval situaci ve zpětném zrcátku. Nedávalo by smysl, aby se policie starala o odjíždějící auto. Reagují na telefon. Na poplach, o němž valná část policajtů usoudí, že byl planý. Sales, než odešel,

všude hezky pozamykal, nedal jim tedy možnost myslet si něco jiného.

Když Casey přišla k sobě, v hlavě jí hučelo tak, že nebyla schopná myslet na nic jiného. Jak se jí postupně vyjasňovalo, horečně uvažovala, kde asi je. Ležela na břiše na jakési kamenné podlaze. Ruce měla pevně svázané za zády. Nahé kotníky taky. Zpanikařila, otočila se na záda a uviděla Donalda Salese, svaleného u kamenné zdi jeskyně a tvrdě spícího.

Slzy se Casey řinuly po tvářích, když se rozpomněla na děsivé události, které ji sem přivedly. Snažila se ovládat dýchání, jenže se jí to moc nedařilo. Páska přes ústa jí umožňovala pouze krátké nádechy, a tak nasávala vzduch nosem. Ze všech sil mobilizovala rozum, aby napanikařila a přemohla chrčivé bublání v krku, aby pokud možno dýchala zhluboka a vyrovnaně. Přesto vyluzovala hlučné zvuky. Jen slabounké hlasy ptáků zvenčí pomáhaly překrývat zvuky její úzkosti. Sales se náhle pohnul a Casey hrůzou pevně zavřela oči. Po chvíli je otevřela a zkoumala chmurný výraz svého věznitele. Obličej měl pokrytý prachem a vlasy pevně stažené do ohonu. Nohy v černých džínech překřížené. Vysoké boty připravené vedle.

Když se Salesovo dýchání zase upravilo do pravidelného tichého rytmu, Casey se začala posouvat směrem k jasnému světlu v ústí jeskyně. Jelikož měla ruce svázané za zády a holé, odírala si kůži o kameny. Než se doplazila ke vchodu do jeskyně, krvácela. Po obličejí jí stékal pot rovnou do očí a rozmazal poslední pohled, kterým zkontrolovala dřímajícího Salese. Nastavila obličej čerstvému vánku. Ranní vzduch po vlhkosti uzavřené jeskyně voněl jako šampaňské. Vjela do ní nová energie, pokusila se postavit, pak to vzdala a válela sudy, jak nejdále to šlo.

Kamenitý terén se svažoval dolů, a tak jí brzy umožnil získat patřičnou vzdálenost, i když utřžila mnoho modřin a škrábanců. Během několika minut se ocitla na volném prostranství pod piniemi a odpočinula si na spadaném měkkém jehličí. Získaný odstup od Salese a úsilí, které musela vyvinout, jí natolik vyčistily mozek, že mohla přemýšlet. Nikde ani vidu ani slychu po lidech či provozu, dokonce ani žádná letadla na obloze. Taky takhle svázaná se nikam nedostane. Potřebovala se postavit na nohy.

Zvedla se do sedu a hledala kolem sebe nějaký ostrý kámen. Kousek od sebe nalevo nahoře uviděla rozeklaný kus žuly. Zase se položila a kroutila se směrem k němu. Když se doplazila ke kameni, znovu si sedla a hledala tu správnou hranu. Svázání ji tolik omezovalo, ale bojovala a drhla usilovně zápěstím o skálu. Snažila se najít ten správný úhel a několikrát si roztrhla kůži. Mnohokrát se svalila na zem. Konečně se jí podařilo zapřít nohy o jiný kámen, našla správnou pozici, ve které mohla řezat pásku pomocí pérování v nohou i ramen najednou. Během patnácti minut vyčerpávající námahy byla volná.

Ruce měla lepkavé a kluzké vlastní krví a bylo pro ni obtížné uchopit konec pásky, kterou měla svázané nohy. Strašně bojovala s touhou servat si jako první pásku z úst, ovšem Sales se mohl každou chvíli probudit a těžko by mu se svázanými kotníky utekla. Škubala za konec pásky, jenže se jí podařilo utrhnout jen kousek. Zase narazila na široký pruh, zlomila si dva nehty, než zvládla odtrhnout konec. Pak začala pásku horečně odvíjet.

Casey uvolnila nohy a potácivě se postavila. Kymácela se od stromu ke stromu, zachytávala se o ně, ale sestupovala dolů. Bolely ji nohy i temeno hlavy a chabě reagovala na signály mozku, aby šla, či spíš utíkala. Čím víc se ale pohybovala, tím čilejší se stávala, a když získala dostatečnou rovnováhu a mohla dělat delší skoky, začala zároveň zpracovávat pásku, kterou měla obtočenou kolem hlavy. Než seběhla úplně dolů pod kopec, sundala ji všechnu. Ve skále si razil cestu úzký potůček. Casey celá vyprahlá z vynaloženého úsilí vklouzla do protáhlého "bazénu", jehož okraje byly kluzké od hnědého mechoví. Byla umazaná od hlíny, jak se kutálela po svahu, a na rukou a nohou ji zasychala krev. Sedla si na bobek a ponořila obličej do vody, dlouze pila a chladila se, dokud neměla žaludek nalitý jako vak. Nepřítomně si smylo trochu špíny a krve z paží a pak ponořila do vody celou hlavu, aby si umyla i vlasy.

Voda byla tak příjemná a sluneční světlo tolik poklidné, že část její mysli ji naváděla, ať přestane a natáhne se naznak do vody a nechá ji jen tak proudit kolem těla; ochladí ji, osvěží a ukolíbá ke spánku svým tichým švevením. A až se probudí, zjistí, že všechno to byl jen zlý sen. Teprve ve vodě si Casey uvědomila, jak bodavě ji bolí nohy. Podívala se do průhledné vody a obrátila nohu chodidlem nahoru, aby ho prohlédla. Z drobných červených prasklinek prosakovala krev a v zurčící vodě se vytvářela purpurová oblaka.

Casey se vydrápala z jezírka a stála na skále, naplň utopená lesní bytost, ze které kapala voda. Zkrvavenou dlaní si unaveně odhrnula rusé vlasy z obličeje, visely jí v pramenech přes obličej jako pavučina. Váhavě našlapovala na balvany a bodavá bolest jí neomylně dávala najevo, jak velkou škodu nohy utrpěly.

Nemohla si pomoci a rozplakala se. Casey nebyla žádný zálesák. Od dívčích let se všemu podobnému vyhýbala. Neměla vůbec ponětí, kde je, a vůbec ji nenapadlo, jak by na to přišla. Nejbližší pomoc by mohla přijít od severu, jihu, východu či západu. Ať by začala tam či onam, bylo by to špatně. Celé tělo ji bolelo, jak ležela spoutaná na zemi v jeskyni. Hučení v hlavě od rány, kterou noc předtím schytala, a teď do krve rozdrásané ruce a nohy, prostě toho bylo na ni moc.

Byla v beznadějně situaci, zhoršené ještě tím, že celý její svět byl vzhůru nohama. Všechno, v co věřila, se otřásl až v samotných základech. Celý svůj život činila kroky, o kterých se domnívala, že jsou správné. Tvrdě pracovala a naučila se hrát hru na práva podle pravidel. Studium práv nejenže vnášelo do života a světa řád; představovalo pro ni únik, únik od nejistoty a chaosu vyrůstání v chudobě a od nejistoty bytí ve velkém světě. Ale teď, poprvé za celý život, dostala strach, že právo není nic než šalba a klam. A pokud by to byla pravda, není potom i celá její existence přesně to samé?

To, co se jí nyní přihodilo, bylo opravdové. Celá její slavná znalost zákona a jeho vznešených cílů ji nemohly vůbec nijak ochránit. Copak ono právo bylo nějak platné Marcii Salesové a Franku Castleovi? Pro oběť je právo nedůležitý a vzdálený opak toho, co se děje ve skutečnosti. Pojednou Casey právo připadalo jako bezvýznamná, křehká a slabá slupka ve srovnání se surovou realitou života a smrti.

Tohle byla realita. Její bohatý pohledný manžel (najednou si uvědomila s bolestnou jistotou, že kdesi skotačí s nějakou jinou ženou), její konto v bance, drahé auto, elegantní dům, pověst - k čemu jí byly dobré tady a v tuto chvíli? Naprosto k ničemu. Kdyby mohla utíkat rychle a daleko, třeba by přežila. Je-li ale unavená a navíc ztratila směr... zemře. Všechny údy jí ztěžkly vědomím celoživotní pošetilé nicotnosti.

A přece, vzdálené prasknutí větve, které proniklo k jejím uším, vlilo do Casey novou vlnu adrenalinu. Nikdy netušila, že v sobě nosí takovou míru schopnosti přežít. Pronásledovali ji a ona věděla, jak utíkat. Jako gazela přeskákala skaliska na druhou stranu potoka a naslepo se vnořila do lesů.

Casey se vytrvale prodírala divočinou, dokud ji večerní chlad nezačal studit na kůži. Dvakrát si myslela, že poznává krajinu, že už ji viděla, ale nebyla si jistá. Byla vyčerpaná a hladová. Dokonce strach, který ji poháněl, ochaboval. Jak nastupovala noc, hledala Casey místo, kde by si lehla. Nejlepší, co byla schopná vymyslet, bylo, že se zahrabe do měkkého hnědého jehličí, napadaného okolo kmene jedné mohutné pinie.

Podvědomě ovinula jednu paži kolem tlustého kořene obrovitého stromu. Nevědomky se vrátila ke zvyku představovat si a měla dojem, že se drží ochranného rámě silného muže. Bylo to pošetilé. Dělávala to jako holka; nacpala si do postele polštáře navíc a v noci se k nim tiskla. Vždyť žádného muže opravdu neměla. Byla sama jako vždycky. Muž, který je jejím manželem, ji neposkytoval žádnou ochranu před ničím. Nikdy nic takového nedělal. Na okolní svět mohl Taylor Jordan působit jako dokonalý průvodce životem. Ale teď si Casey bolestně uvědomovala, že nebyl ničím jiným než kupou polštářů či pokrouceným kořenem letitého stromu.

Uvědomovala si, že až blouzní, jak moc je vyčerpaná. Byla tolik unavená; během několika mála minut navzdory palčivé bolesti v nohách a v hlavě

upadla do spánku. A jelikož ten představoval pro její zmučené tělo a mysl blažený oddych, neproniklo k ní žádné varovné znamení o přízračném pruhu světla, které se pohybovalo sem a tam jako kyvadlo a přikrádalo se pomalu mezi stromy blíž a blíž jako duch.

Kapitola 21

Sales se poprvé po třech dnech pořádně vyspal. Takže když se probouzel, probíral se s hlubokým výdechem muže, nořícího se usilovně na hladinu z hlubin oceánu. Trhnul hlavou a stočil pohled ke Casey. Byla pryč. Vrhel se do bot a stoupl si. Bez pohnutí studoval sotva znatelné stopy v prachu na kamenné zemi. Když došel na místo v půli cesty ke vchodu do jeskyně, kde si Casey roztrhla kůži, zachmuřený výraz mu prosvětlil úsměv. Prudce tlukoucí srdce se uklidnilo. Zastrčil nůž za pásek, zvedl pušku a opatrně vykráčel z jeskyně. Podle síly slunce usoudil, že se blíží poledne. Venku na slunci stopy krve tak zeslábly, že si musel sednout až na bobek, aby ji odlišil od různorodého proužkování samotné žuly. Když krev zmizela úplně, vyhledání další stopy mu trvalo několik minut. Věděl, že se musela skutálet z kopce dolů. I když byl směr, kam utíkala, v zásadě zřejmý, stejně to byla pomalá práce stopovat ji na drsném povrchu. Jakmile krev znovu objevil na spadlém jehličí, hned bylo všechno snadnější. Byl pár metrů od první skály, když spatřil blýskavě šedé zbytky Caseyiných pout.

"Sakra!" řekl nahlas a zaostřoval pohled mezi stromy, doufal, že objeví potřísnění i na nich. Sklonil se nad místem, kde Casey prořezávala pásku o skálu. Ostrý hrot kamene byl hojně potřísněn její krví. Dotknul se prstem jedné větší skvrny a přitiskl jej ke rtům. Krev byla ještě lepkavá.

Pomalou se postavil a pečlivě zkoumal okolí. Rýpance v prachu kolem stromu, krvavé znamení na dalším kameni, stopy na ostrém kameni vypovídaly o způsobu, jakým se zbavila pásky. Její odhodlání a vynalézavost na něj udělaly dojem. Musel vzít v úvahu možnost, že uprchla, a krčil obočí čím dál tím víc. Vůbec ji nepodceňoval, dokonce ani dříve, ještě před jejím smělým pokusem spustit alarm - a to jí držel nůž na krku. Ale mít takovou energii a vůli osvobodit se po noci strávené v poutech a na studené zemi? Znovu šel do dřepu a hledal další stopu. Jen léta praxe mu umožnila ji sledovat. Když se jí otevřely rány na nohou, i amatér by věděl, jak na to. Jelikož měl jasnou stopu, začal mezi stromy klusat, věděl, že průběh jejího útěku bude stejný jako kterékoli zraněné laně. Poběží rovnou, jak nejlépe to svede, dolů z kopce, poletí co nejrychleji - až kam ji zraněné nohy donesou. Když mu pod nohama zapraskala větev, strnul, vycítil závažnost chybného kroku a zase vykročil opatrně a mnohem pomaleji.

O tom, kde se sušila, objevil jasné důkazy u říčky, ačkoli stopy po vodě se rychle vypařovaly na teplém slunci. Poznal, kdy jí poprvé nahnal strach a kde se zastavila, vzdálenost mezi krvavými otisky se náhle změnila. Sales znovu zaklel, ale pospíchal dál, byl rád, že alespoň směřuje hlouběji do divočiny a ne na starou cestu vedoucí od lomu, kde ukryl auto. Kolem poledne zdolal převýšení v lese a uviděl pod sebou průhledem mezi stromy utíkající Casey. Zkušeným pohybem si položil pušku na rameno a nespouštěl Casey z hledáčku.

"Trefa," povidal se škodolibým úsměvem. Když mu zmizela z dohledu, spustil pušku a přesunul se na místo, kde ji naposledy spatřil. Kolem třetí hodiny mu bylo jasné, že takhle ji neužene. Čím víc ji stíhal, tím víc se mu vzdalovala. Ve čtyři třicet se její stopy překřížily a Sales věděl, že Casey vůbec neví, kde je. Sales si místo důkladně označil, sebral svoje věci a vrátil se do jeskyně. Strašně mu vyhládlo.

Zastavil se u potoka, aby se vydatně napil, pak vyšplhal nahoru ke vchodu do jeskyně a celou tu dobu dával pozor na známky nebezpečí. Ačkoli vylučoval možnost, že by ho sledovali, jeden nikdy neví. Jestli lidi z ochranky s sebou vzali policajty a ti měli u sebe náhradní klíč od domu, nabízela se obrovská šance, že jeden z polišů bude natolik mazaný a řekne si, že postel není jaksepatří ustlaná. Mohl by si všimnout rozřezané sítě a mohlo by mu dojít, že místo selhání systému Casey skutečně spustila alarm. Pak by se velmi snadno mohli rozpomenout na tmavě modrý mercedes, odjíždějící z vilové čtvrti. S obězníkem o hledaném autě, kdo ví? Nákej mrňavej kluk na zabahněném kole nebo zatoulanej myslivec moh už na mercedes narazit a nastane závěrečné jednání. Nasadili na něj nad ústí jeskyně do skal

SWAT* a uvítají ho kulkou do hlavy.

Ale když bedlivě obhlížel prostor - stál za stromem na kraji kamenného náspu, který vedl k jeskyni - jedinou další známkou života byl nářikavý pokřik ptáka kardinála červeného, který vyhlížel družku. Uvnitř jeskyně si Sales otevřel fazole a zhltal je přímo z plechovky. Asi hodinu odpočíval s nohama nahoru, pak se s povzdechem postavil a začal sbírat svoje nádobičko. Kromě pušky a nože přibral svítilnu a protáhl pásek kotoučem izolačky, visel mu po boku stejně jako při vloupání do Caseyina domu.

Stíny se prodlužovaly, když dorazil zpátky na místo, kde zachytil poslední stopu. Než jej obklopila tma, měl Sales znovu stopu podchycenou a vyrazil po ní. Dobře věděl, že Casey sice usilovně běží, ale jakmile padne tma, bude si muset lehnout. Dal si načas a držel se důsledně pěšiny, kterou se Casey ubírala. Každou chvíli zastavoval, aby se utvrdil, že nejasná tmavá skvrna na kameni či listu je opravdu krev z její nohy, že ta či ona větev je čerstvě zlomená nebo že jeden určitý oblázek byl v nedávné době vyrván ze země. Nedělala nic pro to, aby zakryla svoje stopy. Prostě jen utíkala. Když světlo baterky konečně spočinulo na Caseyině zničeném těle stočeném do klubička u paty starobylé bílé pinie, dopřál si Sales poloúsměv. Rychle stočil světlo do koruny stromu, aby Casey nevzbudil. Potichu se k ní přiblížil. Stál nad ní, zaclonil dlaní svítilnu, zdumil tak paprsek z lampy a vytvořil matné světlo. Přes všechnu špinu, slepené vlasy a zaschlou krev na obličejí byla Casey pořád krásná žena.

"To je teda ďábelská ženská," mumlal si Sales potichu pro sebe. Věděl, že k tomu, aby ji zkontroloval tepnu na krku a podařilo se mu obtočit Casey paži okolo krku. Odložil baterku. Kolem vládla hluboká temnota a Sales ji natočil tak, že Casey ležela přímo v pruhu světla. Jen se jí dotkl, probudila se a rovnou se začala prát, škrábala a tloukla kolem sebe. Jak se rvali, odkopli světlo stranou a bojovali v úplné tmě. Sales pomalu utahoval sevření a dával pozor, aby jí nezlomil vaz či ohryzek. Potřeboval ji živou.

Poslední divoký výbuch energie a Casey se zhroutila na zem. Sales zvedl svítilnu a pak sundal z opasku izolačku. Metodicky ovázel Casey zápěstí a kotníky a pak jí zalepil ústa. Tentokrát ruce svázel dopředu, aby Casey mohl nést přes ramena jako pytel, jednu ruku prostrčenou mezi jejíma rukama a druhou mezi nohama. Tím pádem mu ruce zůstanou volné, jedna pro baterku a druhá na udržování rovnováhy, až se bude prodírat lesem zpátky ke svému doupěti.

O několik minut později přišla Casey k sobě. Napřed se snažila bojovat, ale jak Sales natahoval a ohýbal ruce, přiškrcoval ji a její odpor hned ustal. Sales šel hodinu téměř bez ustání stále vpřed, zastavil se jen jednou, aby si odpočinul. Když dorazil na místo, položil Casey na zem, přešel o pár metrů dál, sesul se na kamenitou podlahu jeskyně, opřel se zády o stěnu a těžce oddychoval. Paprsek z baterky tančil po kamenných zdech, metal na ně černočerné stíny. Sales si otřel pot z čela rukávem košile a díval se na Casey vyčítavě. Ona na něj vyděšeně hleděla očima plnými hrůzy. Pak promluvil hlubokým a chraplavým hlasem.

"Vidíte ten nůž?" zeptal se. Dlouhou úzkou čepelí prořízl paprsek světla. Casey se zalily vyřeštěné oči slzami. V ústech měla kvůli páске sucho a rty oteklé. Sales doslova zíral a točil nožem ve vzduchu. Začala se třást, ani nevěděla, jestli zimou či strachem. Špinavé tričko měla dočista nasáklé potem, co se řinul Salesovi po zádech, a teď ji začalo studit. Dívala se na Donalda prosebně a vrtěla záporně hlavou.

Sales vstal a přistoupil k ní i s nožem. Prosila mumlavě přes pásku: "Ne. Ne, ne, ne."

Otočil ji na bok a přehodil jí svázané ruce za hlavu. Propojil spoutaná zápěstí s konci izolačky na kotnicích a zase Casey obrátil. Svíjela se, když si Sales opřel holínku o střed jejího hrudníku.

"Moji dceru," plival po ní slova a ukazoval při tom nožem, "otevřeli odsud až sem..."

Casey už hystericky vzlykala. Sales se příšerně šklebil. Světlé, krví podlité oči vypadaly jako hluboké studny plné nenávisti a jeho pohled nesliboval vůbec žádné slitování.

"Vy," řekl Sales zhnuseně. "Advokátko. Vy a ty vaše hnusné zákony. K čemu vám sou dobrý? Jediný zákony, který tady platěj, jsou ty moje. Já rozhodnu, kdo přežije a kdo ne. Zákon!" pokračoval výsměšně a odplivl si na zem.

"Komančové svoje nepřátele přivazovali," mluvil hlubokým hlasem a fixoval ji pohledem. "Přivázali je ke kůlu a rozpárali jim břicha nožem. To je nezabílo. Mít otevřený břicho je taková bolest, že si přejete být mrtvá, ale nejste. Pak jim vnitřnosti vytrhli a hodili je krkavcům. To, jak oběti musely z kůlů pozorovat ptáky, co škubou jejich vnitřnostmi..."

Casey přivřela pod jeho nenávisným pohledem oči a neovladatelně vzlykala. Dostala se pomalu do stavu takové únavy a bolesti, že jí bylo skoro všechno jedno. Dostal ji. Zabije ji. Částečně už tuhle skutečnost vzala na vědomí. Jenže teď jí Salesovo šílené vyprávění pronikalo až do morku kostí.

"Marcia žila, když ji rozřízli," konstatoval nevzrušeně. Pak divoce zařval: "Otevři, sakra, oči! Ty zatracená bestie! Otevři je, než ti je vydloubu!"

Casey oči otevřela. Sales se nad ní skláněl a položil jí nůž těsně pod klíční kost.

"Umřela tak!" řval na ni. "Otevřeli ji a vyrvali jí vnitřnosti a ona byla naživu! Vnímala tu bolest. Cítila ji! Proklínám tě!"

Casey se zvedal žaludek, dávala se, dusila a čekala, že jí vrazí nůž do těla, čekala na smrt. Sales zvedl hlavu a zavyl jako zvíře. To nářikala jeho zlomená mysl, zdeprimovaná k nepoznání. I on se začal třást. Křičel a rval si vlasy a vytahoval dlouhé tenké prameny.

"Byla to moje dcera!" bědoval. "Byla to moje dcera! A vy! Vy na ni kašlete! Kašlete na mě!"

Kapitola 22

Sales mrsknul nožem kamsi dozadu a pak praštil sebou na kamennou zem vedle Casey.

Casey viděla, že se chvěje. Trvalo několik minut, než se vyčerpá, a brzy se postavil na všechny čtyři s obličejem odvráceným na druhou stranu. Stoupl si a utřel si obličej rukávem. Pak sebral nůž z místa, kde přistál. Vrátil se ke

Casey, opatrně přefříznuv pásku na jejích kotníkách a pak na rukou. Nakonec pomalu odtočil pásku z hlavy, jemně přitlačoval kůži, když odlepoval izolačku z vlasů, aby ji to bolelo co nejméně.

Casey si masírovala zápěstí a mžourala na Salese v přítmí jeskyně. Sales se posadil, opřel se zády o stěnu a přitáhl kolena k bradě.

"Je mi to líto," řekl tiše a díval se na zem mezi nimi. Pak vzhledl vzdorně a dodal: "Ale chtěl jsem, abyste věděla, jak se cítila. Chtěl jsem, abyste poznala, jak se všechny cítily, a co bude vnímat ta další dívka a další po ní a další... Pokud mi nepomůžete, nikdy to nepřestane."

"Co..." Casey si odkašlala a zašeptala: "... o čem to mluvíte?"

Sales ji pozoroval. Vášnivý plamen v jeho očích pohasl. Měl prázdný, unavený pohled téměř bez života.

"Mluví o Liptonovi," řekl. "Nezabil jsem Marcii. Nezabil jsem Franka Casdea a ani to další děvče. Udělal to on. A teď zabije vás."

Casey pochybovačně krčila nos. Ještě se pořád třásla. Sales vstal a vzal z hromady šatstva svoji flanelovou košili. Přesl ke Casey a přehodil ji s maximální něžností košili přes ramena. Casey zaplavila úleva, úplně ji zarazil pocit nevýslovné vděčnosti, kterou k Salesovi pocítila. Přesto všechno to byl ale on, kdo ji unesl a terorizoval. Casey si vzpomněla, jak četla o obětech násilí, které popisovaly podobné stavy, čili zřejmě šlo o stejnou reakci. Ať už byla příčina či původ jejích pocitů jakékoli, nemohla si pomoci, bylo to závažné.

"Nejsem blázen," mluvil Sales dál, zase se opřel zády o stěnu. S hlubokým smutkem v hlase pokračoval: "A kdybych byl vrahem, už bych vás zabil za to, co jste provedla."

Casey se na Salese podívala a vzpomínka na svědeckou lavici, na které ho znectila, se vrátila bolestně čerstvá. Znovu si vybavila varování Tonyho Cronica ohledně obvinění nevinného muže ze sexuálního zneužívání vlastní dcery. Ze změní pocitů, které Casey prožívala, vyvstala do popředí hanba.

"Proč říkáte, že zabije mě?" slyšela se Casey pokládat kontrolní otázku, právnícká součást jejího mozku automaticky ověřovala informaci.

Sales pokrčil rameny. "Protože vás pozoruje. Jezdí v bílé dodávce. Nevím, jak se dostal přes ochranku ve vaší čtvrti, ale viděl jsem ho tam."

Casey myslela na bílou dodávku, kterou zahlédla v garáži, když odcházela z práce, a na mihnoucí se postavu.

"Víte, když skončil proces, Lipton zmizel," povídal Sales. "Pravděpodobně mu bylo jasné, že ho zabiju..."

"Říkal jste, že nejste vrah," neovládla Casey náznak paniky, který se znovu vkrádal do jejího hlasu.

Sales si ji ve ztemnělé jeskyni zkoumavě prohlížel. Pak sklopil pohled, jako by zvažoval, co řekne, a znovu se na Casey podíval. "Jo, tady de o něco jinýho... vy nemáte žádný děti. Dost dobře si nedokážete představit..."

Vočích mu zase zablýsklo. Casey neodpovídala. Nechtěla myslet na to, co říká.

"Nemůžete vědět, co to je milovat malou holčičku. Neumíte si to představit," mluvil s takovým citem. "Vidět svoje dítě mrtvé, zabitý, zmučený, rozřezaný... jen to pomyšlení je nesnesitelné. A já neměl na vybranou, Casey Jordanová."

Lipton tohle všechno provedl mý malý holčičce... Když někoho podobného," řekl hořce a zvyšoval hlas, "zabijete za to, co udělal, když mu taky vyrvete život z těla - to potom není vražda... to je spravedlnost."

"Proč jsem tady?" zeptala se Casey do nepříjemného ticha.

"Už jsem vám to řekl," opakoval Sales a hleděl jí tak hluboce do očí, až měla pocit, že ji svléká z kůže. "Chci, abyste mi pomohla."

"A jak, prosím vás?" divila se Casey.

"Chci, abyste mi řekla, kde ho můžu najít. Co dělá, jak to dělá. Vím, že má spadýno na další děvče. Chci vědět kde. Kam šel od soudu, kam jinde se chystá. Jste jeho právníčka. Víte o něm věci, který nikdo jiný nezná. Chci o nich vědět. Tím mi můžete pomoci."

"Ale jde o víc," řekla Casey.

"Ano, jde o víc," potvrdil Sales. "Vím, že chce vás. Když budu blízko vás, budu mít šanci ho chytit. Dřív nebo později se k němu dostanu... vy mi můžete nejlíp ze všech pomoci. Vy jste ho dostala ven."

Casey se na Salese dlouho dívala a pak řekla tiše: "Jenže pořád nevím, jestli někoho zabil."

"Aha!" vztekle odfrknul Sales. "Vy to nevíte? Vy nic nevíte? Přemýšlejte! Moc dobře víte, že to udělal!"

"Ať je to, jak chce," vztekala se Casey, "s jistotou nevím nic. Vy nemáte žádné alibi. Klidně jste mohl děvče v Atlantě zabít sám."

"Že by?" opovržlivě povídal Sales.

"Ano."

Sales vyskočil, jednou rukou držel baterku a oslňoval Casey a druhou mával nožem. "Kdybych se chystal někoho zabít, byla byste to vy. Čím to, že jsem to rovnou neudělal? To mi vysvětlíte, Casey Jordanová, a hned. Jestli to teda dělám já, tak vás zabiju!" Jeho slova se rozběhla jeskyní, zazněla ozvěna a pak je pohltila tma.

Casey se už vůbec nebála. Věděla, že se Sales vzteká, ale v jeho slovech vůbec neslyšela zlý úmysl. Mluvil z něj zklamání a to, co říkal, byla pravda. Očekávala, že ji zabije. Když by vraždil jiné, proč ne taky ji? Pokud...

"Pokud jen nechcete, abych vás dovedla k profesorovi Liptonovi," zaclonila si rukou oči. "Nenávidíte ho."

"Aby ne," přitakal Sales. "A kdyby všechno byla pravda, proč bych zabíjel Franka Castlea?"

"Aby to vypadalo na profesora Liptona," uvažovala Casey.

"Teď vůbec ani trochu neuvažujete," rozkládal Sales. "Kdybych toužil jen po tom zabít Liptona, proč bych na něj chtěl hodit další vraždu?"

"Proto, co vám Frank Castle udělal při procesu?" nedala se Casey. Hotový surrealismus - seděli tam a klábosili o životě a smrti, jako kdyby hráli poker.

"A jsme zase u vás," odpovídal Sales klidně, přestal na ni svítit a položil baterku na zem mezi ně. "Kdybych se chystal

po tom, co se stalo u soudu, někoho zabít, byla byste na seznamu první vy. A věřte mi, že byste tam byla jediná... A kdyby Lipton nebyl vrah, nepronásledoval by vás. A kdyby nebyl vrah a nepronásledoval vás, pak by vůbec nedávalo smysl nechat vás naživu, abyste mi ho pomohla najít."

Casey byla zvyklá uvažovat rychle a samostatně a věděla, že to, co Sales říká, naprosto dává smysl. "Řekl jste, že chcete, abych vám ho pomohla najít."

"To chci," potvrdil Sales. "Ale kdybych chtěl jen to, dostal bych to z vás, to mi věřte, nedělalo by mi to žádný potíže a pak bych vás zabil."

"Jenže my máme to cédéčko," namítla Casey.

"Jaký cédéčko?"

"Kopii jeho harddisku. Mohly by na něm být nějaké informace."

"O nějakým cédéčku jsem neměl ani tušení," řekl Sales.

Casey si promula oči. Samozřejmě že o ničem nevěděl. Povzdechla si zmoženě. Jsem příšerně unavená. V tuhle chvíli nevím už nic. "Proč je Bolinger tak skálopevně přesvědčený, že jste zabil Franka Castlea?"

"Přijel za mnou, aby mě vyslechl, když našli Franka zavražděného," vyprávěl Sales. "Sed sem do svého nákladáku, že pojedu na policejní stanici za ním. Jak sem jel, spad mi na zemjelení lůž a já se ohnul pod sedadlo. Ucítil sem nějaký lepkavej hadr a neměl sem ani zdání, co to je. Když jsem rozsvítil světlo, uviděl jsem košili a celou od krve. Krev byla všude, měl sem ji i na rukou a tenhle nůž byl v ty košili zabalenej... Copak to nechápete?" pokračoval. "Lipton ji tam narafičil. Policie by ji našla a já bych putoval do vězení na zbytek života, pokud by mi nedali provaz. Přesně to si přeje. Bojí se mě. Sem jedinej, koho se bojí, protože ví, že se mu nepodaří mě oddělat. Rozmáčknu ho jako švába. Zabíjí ženský. Ty přemůže, i Franka Castlea. Je velkej, silnej a mazanej, ale stejně ví, že ho zabiju, až se mi dostane do rukou. Proto mě chce dostat za mříže. Beze mne může dělat, co si zamane, zabít, koho ho napadne..."

"Myslíte tím mě?"

"Vás a taky další. Bude zabíjet pořád," zkonstatoval stručně Sales. "Nepřestane."

"Proč jste si tak jistý, že chce zabít mě?" pořád nevěřila Casey.

"Protože to vím. Poznal sem to, když jsem ho viděl chodit kolem vašeho domu. Pozoroval jsem ho u soudu, jak se na vás díval. Vím to. Je to předtucha, ale správná."

"Jak jste věděl, že je to on u mého domu?"

"Sledoval jsem váš dům dva dny. Znáám Liptona," odpověděl Sales.

"Proč jste ho tedy jednoduše nesledoval?"

"Neměl jsem auto," vysvětloval Sales.

"Co teď se mnou uděláte?" otázala se tiše Casey.

"Nebudu s váma dělat nic," uklidňoval ji Sales. "Nebudu vás nutit, abyste mi pomohla. Při nejlepším mě budete zdržovat. Při nejhorším mě podrazíte. Dělejte si, co chcete. Vezmu vás k vašemu autu. Ale jestli mi nepomůžete, uděláte chybu, obrovskou chybu..."

Casey tiše seděla a přemýšlela. Sales vstal a otevřel plechovku s fazolemi. Podal jí je i se lžící. "Musíte mít hlad."

Casey dvakrát nepřemýšlela a zhltnula fazole na posezení. Ještě nikdy jí nic tolik nechutnalo.

"Do smrti ho nepřestanu hledat," povídal Sales roztržitě, zatímco Casey vytřela poslední zbytky omáčky v plechovce prsty a do čistá je olízala. "Policie mě nechytí a já budu Liptona štvát, dokud ho nedostanu. Ale čím dýl mi to bude trvat, tím víc ženskéjch zabije."

"I kdybych vám chtěla pomoci," řekla Casey zmoženě, "nemůžu nic dělat. Hledá vás policie."

"Říkám vám, že mě nedostanou," tvrdil Sales.

"Ale nemůžu vám pomáhat s plížením v lese."

"Pomůžete mi, když se mnou zůstanete," vysvětloval Sales. "Nemyslím v jeskyni. Máte auto. Máte kreditky a peníze. Můžete mi ukázat to cédéčko, o kterým jste se zmínila. Možná je na něm něco, co by nám napovědělo, kde se Lipton skrývá nebo kam zamíří příště. Můžete mi pomoci s jeho sledováním."

"Ne. To nemůžu udělat," namítla Casey. "Nemůžu pomáhat člověku, který prchá před policií. Říká se tomu naponáhání k útěku. A je to trestný čin. Vlastně bych vás měla mít k tomu, abyste se přihlásil. Neříkám to jen kvůli profesní etice. Byla by to ta nejchyťřejší věc, kterou byste udělal. Policie vás chytí. Dříve či později, skoro vždycky mají úspěch. Kdybyste se vzdal, v Austinu není soudce, který by vám nezajistil propuštění na rozumnou kauci. Mohu vám k ní pomoci, jestli chcete. Můžu vám pomoci s přihlášením na..."

Sales zavrtěl hlavou. "Ne. To se nestane. Nehodlám se vzdát a nevyužít tuhle příležitost. Je mi jedno, co tvrdíte. Policie mě nedostane."

"Ale mě budou hledat všude," nedala se Casey. "Čili je velmi pravděpodobné, že najdou vás."

"Ne," přesvědčoval ji Sales. "Vás nebudou hledat. Silně o tom pochybuju. Má ochranka nebo zabezpečovací společnost klíče od vašeho domu?"

"Ne."

"Takže jste alarm musela vypnout vy," řekl Sales. "Přemýšlejte, co se stane. Za prvé - telefonujou do domu. Když se nikdo neozývá, volaj policii. Ta dorazí na místo, obhlédne okolí domu. Nenajdou žádný známky vloupání, a jelikož společnost nemá klíč od domu, usoudí, že jde o falešný poplach. Sepíšou hlášení a jdou pryč. Pokud váš manžel včera nepřišel domů, o čemž ovšem velikost jeho kufru nesvědčila, nikdo neví, že ste někam odešla."

"Takhle jste to naplánoval," hořce poznamenala Casey.

"Takhle sem to naplánoval," připustil Sales. "Nebudu vás prosit, víte. Ale jestli mi nepomůžete, přijde další zabíjení a bude jich hodně..."

"Nemůžu vám přeci někoho nadhánět, abyste ho pak zabil," vrtěla Casey hlavou. Je to absolutně proti všemu, v co

věřím."

Sales krčil rameny. "Věříte, že by měl vraždit dál?"

Po dlouhé odmlce řekla Casey: "Kdybych vám pomohla - kdybych to udělala - znamenalo by to dovést profesora Liptona na policii, ne jej stopovat a zabít. To nemohu udělat a nemohu vám v tom ani pomáhat. A nezměním svůj názor."

"Přesto že umřou další nevinné dívky?" ostře vyjel Sales. "Ani když se vás pokusí zabít?"

"Ano, i přesto," tvrdila Casey. "Věřím v systém i přes jeho nedostatky. Nemůžeme jen tak vyrážet a stínat lidi. To je bezpráví."

Sales si posměšně odfrknul. "Jen se podívejte, co váš systém vyved. Nemáte bejt na co pyšný."

"Je to váš názor," odsekla pohotově Casey, ze zvyku obhajující svoje povolání, ale kdesi hluboko si byla vědoma vlastních čerstvých pochybností. "Nic není dokonalé, ale v justici věřím. Pokud mám být někomu nápomocná, musí to být policie."

"Přesně tam vás chce Lipton dostat," řekl s odporem Sales.

"Pročpak?" ptala se Casey s despektem.

"Lipton moc dobře ví, jak získat před policií náskok," křičel Sales. "Nechytěj ho, stejně jako nemůžou dostat mě. Co dělat? Hlídej jeho dům stejně jako můj? To je přece sranda. On přece pravidla tyhle hry skvěle ovládá. Takhle ho policie nedostane, ale já můžu. Jsem lovec a nemusím se na nic ohlížet. Vy byste to měla vědět líp než kdo jinej. Policie nesmí jen tak vtrhnout do nějakýho hotelovýho pokoje nebo vrazit do jeho dodávky, ale já můžu. Přede mnou se za zákon neschová. Ale policii porazí. Už nad nima vyzrál minule a poučil se z toho. On se pořád učí. Je to hajzl, ale chytřej. Poslyšte," Sales pokračoval. "Chci ho zastavit a basta. Jestli mi ho pomůžete čapnout, nezabiju ho."

Casey na něj hleděla s pochybnostmi.

"Jestli mi pomůžete a zaručíte se mi, že se dostane do vězení," doplnil Sales, "nezabiju ho."

"Lžete," nevěřila mu Casey.

"Když vám Lipton tvrdil, že to děvče v Atlantě nezabil," ptal se Sales, "uvěřila jste mu?"

"Ano," řekla Casey po chvilce.

"Proč? Protože to tvrdil, co?"

"Ano," odpověděla Casey. "Proto."

"Takže, já vám říkám, že ho nezabiju, a chci, abyste teď věřila mně. Nezabiju ho. Jestli mi věříte a pomůžete, pak ho teda nezabiju. Jestli to tak má bejt, říkám vám, že ho předám spravedlnosti a policii. Jedněte se mnou stejně jako s ním. Pomozte mi, Casey. Potřebuju vás."

"Chci, abyste mě dovedl k mému autu," odpověděla Casey po chvilce přemýšlení. "Potřebuju jet domů. Musím se vyspat. Potřebuju o všem přemýšlet."

Sales přikývl a vstal. Ústí jeskyně zaplavilo bledé světlo rozbřesku.

"Zaveďte vás k autu, Casey Jordanová," řekl Sales. "Ale pomůžete mi?"

"Možná," odpověděla Casey a toporně vstala, toužila už jen po odchodu. Myslela na cedéčko, které měl u sebe Tony. Jedna část jejího já říkala, že by bylo chybné cedéčko použít. Lipton si k ní počítač dal s důvěrou klienta. Ale byl to zabiják. Není vyšší povinností zastavit ho, je-li to v jejich silách?

"Možná vám pomohu."

Kapitola 23

Sales si sbalil svoje věci a nabídl Casey, že ji do auta odnese. Odmítla. Postavila se opatrně na hrbolatou zem a zjistila, že měla přece jen jeho nabídku přijmout. Jakmile se dotkla lehce nakloněné holé skály, rány na chodidlech se jí znovu otevřely. Casey si uvědomila, proč bylo pro Salese tak snadné sledovat její stopu v lesích.

Sales se k ní zase obrátil, vypadal unaveně a smutně.

"Není to daleko," těšil ji.

Když dorazili k autu, posadil se za volant.

"Potřebuju, abyste mě někam dovezla," vysvětloval. "Budu řídit. Pak pojedete vy."

Prašná cesta, dlouhá a plná zatáček, působila nekonečně. Na konci se napojila na zchátralou asfaltku. Casey ta místa vůbec neznala. Příští odbočení je přece jen přivedlo do známějšího prostředí a Casey si uvědomila, že nejsou dál než pár kilometrů od jejího domova. Ale místo aby Sales zamířil tím směrem, obrátil na západ.

Casey se sevřel žaludek a vybuchla: "Řekl jste, že můžu jít domů."

"Můžete. Půjдете," natočil se Sales k ní. "Musím jenom někam zajet, mám strýce kousek od jezera Buchanan. On mi pomůže. Potřebuju auto."

Víc už Sales neřekl a navzdory nejistotě Casey usnula s hlavou opřenou o okénko auta. Když konečně zastavili a motor přestal běžet, Casey se narovнала jako svíčka a setřela si z tváře pramínek slin. Parkovali před zaprášenou, ošuntělou pumpou na pusté křižovatce. Když se oblak zvířeného písku, který ohlásil jejich příjezd, usadil zase na zemi, vybelhal se z otevřených dveří stařec s kovbojským kloboukem - na něm stuhu, na které trůnila vyschlá ještěrka. Ve šlachovitém starém muži s dlouhými šedivými copy a svrastělým obličejem s ostře řezanými rysy Casey zřetelně rozeznala čistokrevného Indiána.

Stařec na ně vyčítavě mžoural skrze sedající prach celou dobu, co Sales vystupoval z auta. Pak se mu v koutcích objevil náznak úsměvu a on se obrátil a vešel do stanice. Sales se zmoženě usmál na Casey.

"Jestli chcete, pojdte se mnou," řekl. "Představím vás svému strýci Benovi a můžete se napít."

Casey se podívala nahoru na sálajícím sluncem vyšisovaný nápis Phillips 66 a pokrčila rameny. Chvilku jí trvalo, než se v chladivém přitímní rozkoukala. Vzadu byly police přečpané sbírkou potravin všeho druhu. Prosklený chladič box pracoval hlasitě u zdi a upoceně se snažil udržet mléko, pivo a limonády uvnitř vychlazené. Sales k němu zašel a přinesl dvě koly bez cukru.

Strýc Ben se uplácíval za pultem tak, aby viděl špinou kropenatým oknem ven na stojany. Staříčkový ventilátor foukal natolik horký vzduch, že mu konce copů poletovaly ve vzduchu. V ústech systematicky zpracovával slunečnicová semínka a vyplivoval slupky do umělohmotného pytlíku. Přímou za ním na polici šuměl z malého tranzistorového rádia s překrouceným háčkem místo antény na středních vlnách Rush Limbaugh.

Sales vytáhl z kapsy dva dolary a poslal je po pultu ke starému pánovi. Ten tiše namarkoval dvě koly a zase se vrátil ke svým semínkům, trpělivě čekal, až Sales promluví.

"Tohle je moje přítelkyně Casey Jordanová, strýčku Bene," promluvil Donald, když obchodní transakce skončila. Strýc Ben se na Casey podíval zoztra a potom zvědavě na Salese. Casey věděla s určitostí, že stařec ví o průběhu soudu a o její roli v něm. Rychle a zahanbeně sklopila oči. Už nešlo jen o ni a Salese. Tenhle pán byl skutečný, průměrný člověk, typ, který žil v podobných podmínkách, v jakých vyrůstala ona. Díval se na ni tak sžíravým pohledem. A při zpětném pohledu očima tohoto obyčejného člověka si Casey uvědomila, že to, co udělala Donaldu Salesovi, bylo tolik hnusné, že utrpení, kterému ji následně vystavil on, sotva představovalo přiměřenou odplatu. Pocit viny z nařčení Salese z incestního vztahu s vlastní zemřelou dcerou a pak navrzení porotě, že on je vrahem, otřásl Caseyiným přesvědčením do základů. Všechno, v co dosud věřila - výhra, úspěch a proslulost - působilo nyní při pohledu do očí starého pána jako švindl.

"Už je moje kamarádka," potvrdil strýci Sales. "Dovezla mě k tobě."

Stařec pokýval hlavou, jako že mu to stačí.

A byla to pravda. Casey byla Salesova přítelkyně. A bude. Chtěla mu pomoci. Věděla to najednou naprosto jistě. Jen musela rozvážit, jak daleko může zajít, aby se sama nedopustila nějakého zločinu. To by neudělala.

"Policajti po mně dou, strýčku Bene."

Starý muž pohrdavě tiše zafuněl a ztrestal svého synovce pohledem - jak si mohl myslet, že by jeho strýc dávno nevěděl, co se děje.

"Věděl sem, že přijedeš," řekl vláčným hlasem.

"Vzadu mám pro tebe připravené modré nákladáky," nespustil ze Salese oči a Casey měla pocit, že ti dva si říkají beze slov víc, aby jim nerozuměla. "Máš vrchovatě natankováno. Potřebuješ taky peníze?"

"Ne, strýčku Bene. Možná nějakou kreditku."

Starý pán pokýval hlavou a oddělil odborně semínko od slupky předními zuby a jazykem a vyplivl slupku. Ze zásuvky vytáhl zbrusu novou kreditní kartu Mastercard a položil ji na vršek pokladny. Sales si ji vzal a strčil do kapsy. Kolem pumpky prosvístělo auto a Ben přimhouřil oči tak, že z nich byly jen čárky.

"Najíš se s náma?" zeptal se Salese.

Sales se obrátil ke Casey. "Nechtěla byste zajít do domu umýt se a najíst?"

"Ne," odpověděla tiše. "Ne, děkuji vám. Musím jet."

Sales přikývl a doprovodil ji ven do spalujícího vedra. Podal jí klíče od vozu.

"Chci vám pomoci," zašeptala Casey. "Jen musím přijít na to, jak. Nechci porušit zákon. Já vím, vy máte jiný názor, ale všechno, co jsem udělala, bylo v rámci zákona. Nejsem vůbec pyšná na to, co jsem předvedla před porotou, a omlouvám se vám. Ale nejsem asi schopná jen tak dělat věci, které nejsou správné, a... improvizovat. Ale myslím to vážně, když vám říkám, že je mi to líto..."

Dívala se mu upřeně do očí. Byly to hotové studny plné citu, vřelo v nich smíšenými pocity a myšlenkami a Casey nevěděla, jestli svými slovy vzbudila vděčnost nebo ještě větší nenávist. Pak jí Sales položil na rameno svou velkou těžkou ruku. Přes flanelovou košili cítila zrohovatělé mozoly.

Něžně jí rameno sevřel a řekl jemně: "Já vím, že ano. Vidím to. S tím, co se stalo, už nic nenaděláme. Ale můžete mi pomoci s tím, co přijde. Jestli mi pomůžete najít Liptona, bude všechno, jak má být..."

Casey se cítila mizerně. Chtěla pomoci, ale musela to rozvážit. Vzala si klíčky a obrátila se.

"Ani nevím, jak se dostanu domů," řekla tiše a otevřela dveře u auta.

Sales ukázal k východu a vysvětloval: "Nejjednodušší cesta je tahle. Držte se jí, až dojedete k jednaosmdesátý. Pak už víte kudy?"

"Ano."

"Myslím, že bysme udělali líp, kdybysme zůstali spolu," přemlouval ji. "Ale musím k nim dovnitř, kdybych tam nezašel, urazili by se, a to nechci. Ste si jistá, že nechcete zůstat?"

"Zavolejte mi do kanceláře zítra ráno," odpověděla Casey. "Musím všechno promyslet a do té doby budu zase fit..."

Casey si potřebovala dát sprchu. Chtěla si něčím ošetřit zraněnou nohu. Chtěla si odpočinout. Ze všeho nejvíc potřebovala sebrat všech pět dohromady. Ze zbesilých událostí uplynulého dne měla dojem, jako by ji někdo vyrušil z divokého snu.

Řídila a zjišťovala, že je velmi snadné zapomenout na to, co jí Sales provedl. Částečně mu rozuměla. Stál o její pomoc, ale zároveň potřeboval, aby pochopila, jak se cítila oběť, jak bylo jeho vlastní dceři. Jenže smrt Marcie Salesové nebyla rozhodně žádná hra.

Lipton. Jen pomyšlení na něj způsobilo, že se otřásla. Byl to chorobný zabiják. Teď už věřila, že se v něm Sales nepletl. Když dojela k dálnici, vytočila číslo informací ze svého telefonu v autě a požádala je o číslo na Boba Bolingera. Dostala jej a okamžitě mu domů zavolala.

"Haló," ozval se Bolinger po dobře šesti zazvoněních. Připadal jí, jako když se zrovna probudil.

"Detektive," ohlásila se. "Tady je Casey Jordanová."

Na druhém konci bylo ticho a pak si Bolinger odkašlal.

"Je neděle," řekl. "Co si přejete?"

"Chci vědět, jakou ochranu mi může policie poskytnout," zeptala se Casey.

"Před kým?"

"Před profesorem Liptonem," odpověděla Casey. "Nevím to určitě, ale myslím si, že mě sleduje."

Bolinger se zase odmlčel a pak se zeptal: "Paní Jordanová, jste v pořádku?"

"Jistěže ano," řekla dotčeně. "Samozřejmě že jsem. Jestli si myslíte, že jsem pila nebo tak něco, ne. Ale co se týče profesora Liptona, to nejsem v pořádku. Myslím si, že mě sleduje, a chci vědět, co s tím uděláte."

"Moc toho nebude, paní Jordanová," Bolinger před odpovědí zase dlouze mlčel. "Zjistím, jestli někdo od šerifa může párkrát za noc projet kolem vašeho domu."

"Myslela jsem něco podstatného, detektive."

"Nic takového neděláme," trpělivě vysvětloval Bolinger.

"Co tím chcete říct, neděláte?" užasla Casey. "Sám jste mi tvrdil, že ho hledáte. Nyní vám oznamuji, že sleduje mě. To by vám mělo stačit."

"Zrovna teď ho vidíte, paní Jordanová?" domáhal se Bolinger.

Casey se podívala do zpětného zrcátka, i když věděla, že Liptona v něm těžko uvidí.

"Ne, teď ho tedy nevidím," odpověděla sklesle. "Ale vídala jsem ho."

"Jste si tím jistá?" vyptával se Bolinger vyzývavě.

Caseyina vrozená zdrženlivost způsobila, že příliš dlouho neodpovídala, a Bolinger věděl, že se leká vlastního stínu.

"Myslím, že vás rozrušil případ Franka Castlea, paní Jordanová," trpělivě vysvětloval. "Myslím, že byste měla mít po ruce moje nebo šerifovo číslo, a jakmile Liptona zahlídnete, nebo stejně tak Salese, zavolejte nám."

"To je vše?" optala se Casey.

"Paní Jordanová," Bolinger mluvil tiše. "Víte, kolik lidí se domnívá, že potřebuje policejní ochranu? My nezajišťujeme osobní strážce. Kdybychom přidělili strážníka každému, kdo si myslí, že ho někdo sleduje, nezůstal by na ulici ani jedinej. A to mluvím i o podobných případech, jako je ten váš, kdy existuje jakási spojitost s pachatelem. Heleďte, uděláme to následovně," pokračoval Bolinger. "Dám vám číslo svého mobilu. Když Liptona uvidíte, zavoláte mi."

Casey zavěsila. Byla to daleká cesta do West Lake Hills. Když přijela domů, zamkla dům ze všech stran, dala si dlouhou a horkou sprchu a vlezla do postele. Casey běžně spávala méně než většina lidí. Čítávala před usnutím dlouho do noci a lehnout si přes den bylo téměř neslychané. Ale po tom, co prodělala, a navzdory obavám, naprosto bez problémů upadla do hlubokého tvrdého spánku.

Kapitola 24

Když se Casey probudila, stál nad ní Taylor a tvářil se nasupeně.

"Taylore?" řekla ospale. Odpoledne dávno uplynulo. Podle úhlu světla dopadajícího dovnitř oknem pochopila, že spala celý den.

"Kdes byla?" zeptal se Taylor jeduplným hlasem.

Casey se vzpamatovávala a myslela na všechno, co ji postihlo v uplynulých osmačtyřiceti hodinách. Nevěděla s čím a odkud začít.

Taylor si její zmatenost vyložil jako předstírání. Naštval se.

"Jdi do háje, Casey!" bručel.

Objevil flanelovou košili, co jí dal Sales. Byla v koši na prádlo, kam Taylor cpal svoji špínu po příjezdu. Přidržel košili Casey před očima a pak s ní po ženě mrsknul. Casey instinktivně uhnula, jenže Taylor ji popadl za paži a škubnutím si ji přitáhl těsně k sobě a zblízka ji prošpikovával pohledem. On se za svůj život napodváděl hojně, ale přísahal si, že jemu se nic takového stát nesmí. Proto se také oženil s Casey. Nedokázal si absolutně a vůbec představit, že by mu něco takového vyvedla. Vzplanula v něm nenávist a žárlivost a on Casey pevně stiskl.

"Pusť mě!" zaječela. Ještě nikdo si nedovolil na ni takhle sáhnout. "Nech mě být!"

Casey se usilovně snažila vykrotit z Taylorova sevření.

"Kdes byla celou noc, Casey?" útočil Taylor, její záštiplný pohled se ho vůbec nedotknul.

"Kterej to je?" řval. "Kterej?"

"Nemáš všech pět pohromadě. Okamžitě mě pusť!" vřískala Casey. Konečně se jí podařilo uvolnit ruku a odkulila se na druhou stranu postele.

"Já vím přesně, o čem mluvím!" ječel Taylor. "Ty taky! Volal jsem ti v noci. Volal jsem ti ráno. Bylas pryč celou noc! A pak tě tady najdu a ty v šest hodin odpoledne spíš! Jeho hnusnou košili najdu v našem koši! Kdo je to? K čertu s tebou, Casey! Nemůžu uvěřit, žeš mi to udělala!"

"Tobě?" řvala Casey. "Tobě? To tys odjel do San Franciska se svou flundrou! Sice by sis ji nevzal, ale ona se s tebou stejně vděčně vyspí, kdykoli dostaneš svrbění. Prostě je to mrcha a ty taky!"

"Nebyl jsem s ní!" křičel Taylor, ale i jeho vlastním uším to znělo hodně falešně.

Casey si dodala odvahy a zasyčela: "Ale byl. Nechala jsem tě sledovat soukromým detektivem."

Byla to lež, ale chtěla, aby věděl, že ona ví své; dobře věděla, o čem mluví - jako kdyby ho skutečně nechala sledovat.

"Vím přesně, cos dělal, a jestli jsem měla chlapa," pokračovala opovržlivě, "tak je to pro tebe zlý. Jak se ti to líbí,

Taylore? Jak se ti líbí, že ti ženu přefízl někdo jinej?"

"Ty děvko!" zuřil. "Máš utrum. Nejseš nic než nejhnusnější běhna z balíkova. A nikdy si nic jiného nebyla. A taky nebudeš! Každý mi to říkal. Povídali, že nestojíš za nic a těžko někdy budeš."

"Jo?" šklíbila se Casey hořce. "Nejsem dost dobrá? Nestojím za nic? Podívej se na sebe. Co ses ty? Chlap, co se oženil a hotovo. Opravdovej mužskej si razí cestu životem a nemá čas na nějaký vedlovky. Tys nikdy nic nedokázal. Ty bys díru do světa neudělal, ani kdyby se ti všechno naservírovalo na stříbrném podnose. Takže si dokazuješ akorát v posteli, že seš chlap, a vojedeš každou, co s tebou jde, jenže podle toho, co vím, žádná sláva! No," řekla sarkasticky, "ses fakt dokonalej muž, Taylore. Vsadím se, že si patřičně pyšnej na všechno, cos ve svém životě vykonal."

"Vypadni," odpověděl rezolutně. "Vypadni z mého domu."

"Je to stejně tak můj jako tvůj," odpověděla Casey. "Vypadni ty."

Casey kolem Taylora prokráčela a on se napřáhl, že ji uhodí. Obrátila se k němu s nenávisným pohledem.

"Jestli se mě dotkneš, nechám tě sebrat policií tak rychle, že budeš mít pocit, že do tebe snad najel vlak."

Stál tam a klepal se, ruku ve vzduchu. Casey vyčkávala, oči jí vyzývavě zářily. Taylor pomalu připažil. Beze slova sešla ze schodů a posadila se ve velkém pokoji. Sepnula pevně ruce a naslouchala vzdáleným zvukům, které vyluzovalo Taylorovo balení. Konečně uslyšela na schodech jeho kroky. Prošel mlčky místností a zamířil do garáže. Když uslyšela auto vyjíždět, zhluboka se nadechla a vysunula bojovně bradu.

Pocítila nesmírnou úlevu, jako kdyby zrovna vyvázla z dlouhé a těžké nemoci. Přesně takové bylo její manželství - nemocné. Když promýšlela důvody, které uspišily a zapříčinily její sňatek s Taylorem, uvědomila si, že celý život byl jedna vleklá choroba. Všechny její priority si stály špatně. Chtěla bohatého a uznávaného manžela, muže, který jí zajistí bezvýhradné přijetí do společnosti. Toho se jí sice dostalo, jenže navrch byl její manžel ještě sobecký a proradný hajzl, který neocenil ani jednu Caseyinu dobrou vlastnost. Pro něj nebyla ničím jiným než pěknou ozdobou.

Také se chtěla stát slavnou právničkou a hledme, kam se dostala. Leckdo ji znal, ale také ji zlořečil. Stejně tak toužila za každou cenu vyhrávat a ejhle, co provedla. Navezla se do nevinného otce, pošpinila jeho pověst, nasypala mu sůl do hlubokých krvácejících ran. Ba co hůř, téměř bez cizí pomoci vrátila úchylnému vrahovi svobodu.

Casey si tak dlouho kroutila pramen rezavých vlasů, dokud ji to nebolelo.

Měla pocit, že nemá na celém širém světě vůbec nikoho. Kariéra pro ni představovala celý život. Cítila takovou prázdnotu; čelila faktu, že její manžel - člověk, který jí měl být nejbližší na celém světě - byl citově na hony vzdálený.

Casey zvedla telefon. Už měsíce nemluvila se svou sestrou. Bývala tolik zaneprázdněná. Nereagovala na její vzkazy a dokonce jí nevěnovala ani jednu myšlenku. Bývaly doby, kdy si byly blízké, ale to byly malé holky. Než Casey dospěla v teenagera, měla v hlavě naprosto jasno - na rozdíl od své mladší sestry Shelly.

"Shelly?" oslovila ji, když uslyšela známý hlas.

"Casey? Holka, seš to ty?" ozvala se odpověď a jen vzdálený náznak Zapadákovy způsobil, že se Casey mimoděk otřásla. Trvalo jí přece roky, než se podobného přízvuku sama zbavila.

"Jak se máš?" zeptala se Casey nejistě.

"Já? Ale pořád stejně jako dycky," odpověděla jí sestra tónem, jako kdyby si spolu povídaly zrovinka včera. "Děcka rostou jako z vody a Gabe ztrácí vlasy takovým fofrem, že si to ani nedovedeš představit. Jenže já to samý. Ale jak se vede tobě? Viděla jsem tě ve zprávách, při procesu. Taky tady o ničím jiným nemluvej, pořád o mojí slavné sestře. Bože zlatej, mělas vidět mámu a tátu. V kostele vypadali, že puknou pýchou, všichni se shlukli kolem nich a vyptávali se na tebe..."

"Co říkali?" ptala se Casey, najednou si uvědomila, že ani s rodiči léta nepromluvila.

"No, znáš tátu, ten nefká nic, a máma, ta brebentila pořád dokola jak sojka - Casey sem a Casey tam - vyprávěla historky, když si byla malá. Víš, cos dělala, a jak sme z toho poznali, že z tebe bude kdosi výjimečněj..." Shellyina slova zněla naprosto bezelstně. Ona byla člověk - jeden z mála - který procházel životem bez poznání byt' jen náznaku žárlivosti; Casey zachvátilo až bolestivé ohromení ze sestřiny dobroty a ze způsobu jejího života.

"Nejsem vůbec zvláštní," řekla vážně. "To ty, Shelly. Podívej se na sebe, manžel a tři děti..."

"Ale di, to nic není," odpověděla jí sestra upejpavě. "Ani sem nedorazila střední školu a manžela máš přece taky. A pěknýho a s vlasama," dodala s uchichtnutím.

"Ne, manžela už nemám," upřesnila Casey.

Nastalé ticho až bolelo, a pak Shelly řekla smutně: "Promiň, Casey. Nevěděla sem. Seš v pořádku?"

"Jsem v pořádku," tvrdila Casey a vrátila se nepřesvědčivě ke zvyku být nezdolně optimistická. "Opravdu jsem v pořádku."

"Jednou řečeno znamená jo, dvakrát ne," navázala Shelly tiše. Byla to otcova průpovídka a Casey nikdy nezaznamenala, že by nebyla pravdivá.

"No, tak budu v pořádku," opravila se.

"Co kdyby ses na nás přijela podívat?" zvala ji Shelly mile. "Rádi bychom tě viděli. Přiměju Gaba, aby se postaral o děti, a my dvě si vyrazíme, dáme si večerí a půjdeme do kina, jako když si tu byla posledně. Pamatuješ? Můj ty bože, jak tě mužský ve městě sledovali!"

"Oni sledovali tebe," tvrdila Casey laskavě.

Shelly se při tom pomyšlení tak hlasitě rozesmála, až její veselí naředit dětský pláč.

"Je, kotě, musím jít nakrmit mimino," omlouvala se Shelly. "Můžu ti pak zavolat?"

"Ne, už budu muset jít," řekla Casey.

"Přijed' za mnou," naléhala sestra něžně. "Miluju tě, kotě."

"Taky tě miluju," přiškrčeně odpověděla Casey. Zavěsila a rozplakala se.

Pořádně se vyplakala a pak se zhluboka nadechla, protože jí hlavou probleskla Salesova slova. Měl pravdu. S tím, co bylo, už nic nenadělá, jen s tím, co bude. A její život už určitě nebude takový, jaký býval. Hodlá jej změnit. Bude to

trvat, ale změni ho. Pojede se podívat na sestru. Pojede tam na pořádně dlouhou návštěvu.

Našla místo ve svém životě, o kterém věděla, že tam patří. Nacházelo se kdesi uprostřed toho, v čem žila Casey tady a Shelly tam. Nechtěla by žít na farmě stranou od Odessy, ale možná že by mohla mít rodinu a děti. Věděla, že když nic jiného, může se svým životem dobře naložit místo usilování o nicotnosti v podobě peněz a slávy.

A rozhodně začne teď hned. Hodlala podniknout něco, co bylo do této chvíle nemyslitelné, rozhodla se použít důvěrnou informaci proti klientovi. Přísně vzato to bylo chybné. Jenže Casey si už nehodlala ničit život doslovnou interpretací zákona. Rozhodla se naslouchat hlasu svého srdce. Rozhodla se zjistit, co se skrývá na harddisku Liptonova počítače, a jestli by to něco jej pomohlo usvědčit, hodlá to použít. Nějak už ty informace dopraví na policii. Zvedla telefon.

Tony byl doma.

"Sejdeme se ve tvý kanceláři," reagoval věcně, když ho zavalila vyličením bizarní příhody.

Casey ujížděla městem a okolnímu provozu nevěnovala téměř žádnou pozornost. Radovala se z pomyšlení, jak úplně zpřevrátil svůj život, že se zbaví všeho, co byla; a z představy, jaká hodlá být. Nebylo to všechno zase až tak zlé.

Odvedla kus dobré práce pro různé lidi, pracovala pro bono, pracovala zadarmo. Mohla udělat víc. Mohla skončit s vyhledáváním celebrit a věnovat se spravedlnosti. Nemusela objíždět zemi a být k dispozici na pouhé mávnutí a zavolání bohatých a slavných, mohla využít schopností, které dostala do vínku, a ochraňovat nevinné. Mohla zastupovat nespravedlivě odsouzené, kteří neměli prostředky ani moc ubránit se mašinérii, která, obrátí-li se jednou proti vám, rozeemele váš život napadrt'.

Casey byla skoro na místě. Vzpomínka na Liptona ji znervózňela a podívala se do zpětného zrcátka. Dokonce i přesto, že byla neděle, směřovaly proudy aut do centra, kde lidé chtěli strávit večer při pití a tanci na Šesté ulici.

Znemožňovaly tak Casey odhadnout, které z nich by ji mohlo sledovat.

Rozhodně nehodlala vjet do parkingu. V neděli večer tam bude tma a liduprázdno. Místo toho si našla místo na ulici. Noc byla teplá a vánek, přinášející vlhkost, sliboval déšť. Casey vzhlédla k obloze, kde se chumľaly šedé mraky, a pak podezíravě prohlédla ulici dolů a nahoru. Jediný člověk v dohledu byl vyčouhlý vandrák, co tlačil do kopce vozíček ze samoobsluhy, ten cestou rachotil a pronikavě skřípal. Casey rychle přešla chodník a vystoupala po schodech k budově s kanceláři, kde pracovala.

Noční vrátný seděl znaveně za stolem u dveří. Casey se usmála, kývla hlavou a nastoupila do prázdného výtahu. Tony na ni čekal v její kanceláři, v obrovitém růžovém tričku s krátkým rukávem působil dojmem, že tam nepatří. Trůnil na konferenčním stolku v rohu a kynul Casey buclatou rukou zpoza vlastního notebooku.

"Děkuju, žeš přijel, Tony," řekla Casey a posadila se vedle něj. "Čekáš na mě dlouho?"

"Ne, tak akorát, abych se dostal do Liptonova harddisku," odpověděl Tony a vůbec se na ni nepodíval. Nechtěl se přiznat k přívalu citu, kterým překypoval, a měl dost rozumu na to, aby nezačal Casey konejšit. To byla ta poslední věc, o kterou by stála. A předposlední by byla radit jí, a tak zůstal u práce.

"Našel jsem složky, ale jiné, než jsme doufali," referoval. "Nejpravděpodobnější je, že to, co nechtěl, aby kdokoli objevil, uložil někam do skrytých souborů. Jen je najít."

"Podaří se ti to?"

"Proto tu mám tohle," odpověděl Tony. Pozvednul šedou krabičku, ze které visely dráty. "Říká se jí Norton Utility."*

Tony začal připojovat krabičku zezadu k počítači. Asi minutu nebo dvě ostošest ťukal na klávesnici, aby program rozběhal. Když skončil, zvedl hlavu ke Casey a poprvé za celou tu dobu se na ni pořádně podíval.

"Chceš si promluvit?" zeptal se.

Opětovala jeho pohled. "Ne. Je mi fajn."

"Dobrá," odpověděl. "Nevím, jestli ti zrovna věřím, ale dobrá."

"Proč bys mi nevěřil?"

"Unesli tě a odloučili od manžela na celý víkend," povídal klidně. "Většina lidí by teda v pořádku nebyla..."

A s úsměvem dodal: "Nechci bejt všetečnej a nebudu to z tebe dolovat. Nechtěl jsem vůbec nic říkat, jen chci, abys věděla, že mám péči..."

"Já vím, Tony," odpověděla Casey se svým krásným úsměvem. "Vážím si toho. Ale fakt je mi dobře. To, co se stalo se Salesem... No, skoro mám pocit, že jsem si to zasloužila," vyprávěla Casey. "Já vím, že to zní divně, ale mám takový pocit. Za to, co jsem mu udělala... nevím. Prostě mi to nevadí. To je vše. A je dobře, že s Taylorem je konec... Alespoň jsem si uvědomila, co je důležité a co ne. Ale mám divný pocit kvůli Liptonovi a jak ze všeho vyvázl."

"Rozhodovala porota..." zaprotestoval Tony.

"Ne," zvedla Casey ruku. "Nech toho, Tony. Nepotřebuju zdůvodnění. Víím, co jsem udělala, a ty to taky víš. Základní linii znám. Byla to moje povinnost, povinnost obhájce udělat všechno v rámci práva a ochránit klienta. Jo, můžu se ospravedlňovat před sebou a před tebou a před všema právníkama na celým světě, ale když jsem teď pořádně v obraze, víím, že jsem se přece mýlila. Takže mohu-li to napravit, hodlám tak učinit."

Než stačil její kolega cokoli dodat, počítač vyloudil dvě pípnutí v různě vysoké tónině a Tony se automaticky podíval na obrazovku.

"Mám je," řekl.

Casey se k němu naklonila. "Můžeš je otevřít?"

"Tak se na ně podíváme," odpověděl Tony a zabušil do klávesnice.

Po pár minutách prohlásil: "A je to! Vydrž. Převědu je do nějakých normálních souborů..."

Casey čekala a dívala se, jak tluče do kláves.

Tony řekl: "Dobrý."

Casey se s napětím podívala na obrazovku. Na ní se rýsovaly v plné kráse úzké sloupečky obklopené symbolem

spravedlnosti - vahami - a zabíraly celou plochu na děsivě šarlatovém pozadí. Zpoza tabulky vyskočil tučně provedený nápis LITERA ZÁKONA. Tony zaječel do nabídky na dolním okraji obrazovky. Zde byly uvedené veškeré návrhy, kontakty, rozvrhy a výdaje. Evidentně všechno, co souviselo s Liptonovými seminárními aktivitami.

"Co je tohle?" ukázala Casey na ikonu pojmenovanou ŠMRNCOVNÍ.

Tony ikonu myši označil a počítač předl tak dlouho, dokud nevydal soubor fotografií studentek z ročenek právnické fakulty. Casey tlouklo srdce jako o závod, zatímco Tony projížděl stránku po stránce. Ke každé fotografii patřil životopis oné dívky včetně údajů o postavě, místě bydliště a oplzlého výčtu osobních vlastností, každá z nich popsaná názorně, s obzvláštním zaměřením na nejoblíbenější způsob provádění pohlavního aktu. Většinou se jednalo o sadomasochismus.

"To snad nemůže být ani pravda," podívala se Casey nevěřicně na Tonyho.

"To já nevím," a zadával další příkaz. "To musíš vědět ty."

Casey sledovala jeho pohled. Na obrazovce se objevila její fotografie. Přinejmenším připomínka jejího mládí. Ve složce byly uvedeny stovky žen, ale Tony prohlížení přerušil u písmene W jako Woodgateová, u Caseyina dívčího jména. Přečetla si, co tam stálo. Bylo to hnusné a zároveň děsivé. Víc než to, cítila se strašlivě ohrožená.

"Ale nikdy mi nic neudělal," slyšela se, jak říká nejistě.

Tony vyhledal písmeno S. Objevila se před nimi fotka Marcie Salesové.

"Ale jí ano," prohlásil vážně Tony. Vrátil se do hlavní nabídky a vybral vyhledávání žen podle bydliště. V Atlantě ve státě Georgia se vyloupily hned čtyři. Casey jedno jméno znala, patřilo dívce, která zemřela jen pár měsíců před Marcií Salesovou.

"Předtím téhle," dodala Casey.

"Otázka je," bádá Tony, "zda jsou všechny?"

"Bože můj," vydechla Casey. Celá záležitost byla až nesnesitelně děsivá. "Ach, bože."

"Ten hnusnej zvrácenej dobytek," řekl Tony znechuceně. "Je přesně takovej, jak ho popsal prokurátor, ještě horší."

"Já vím, Tony," utrhla se zlostně Casey. "Ale šlo o velký případ, pamatuješ se, že?"

Tony se po ní zle koukl.

"Když jsme přišli o rockovou hvězdu, sáhli jsme po profesorovi práv," vyprávěla sarkastickým hlasem Casey. "Chtěli jsme přece získat patřičnou pozornost tisku a šli jsme do toho hlava nehlava."

Tony na ni jen zíral.

"Uklidni se," řekl.

"Ne, Tony," vyštěkla Casey, "neuklidním se, sakra. Je to špatně. Celý je to špatně."

Odpověděl klidně: "Poznal jsem tě v době, kdys zrovna skončila práva a pracovala na druhořadejch případech znásilnění pro prokurátora. Tedka dostáváš šestimístný honoráře od lidí z novin a volají tě do vysílání CNN. Přesně tos chtěla a obstaral jsem ti to já. Tak na mě nebuď ošklivá. Po takový praxi si toužila stejně jako já."

"No, možná že už o ni nestojím."

Tony na ni upřeně koukal, pak se postavil a odešel.

Casey zůstala sama a seděla tak dlouho. Ticho nedělní noci narušovalo jen pár vzdálených zvuků rezonujících v opuštěné budově. Mozek jí pracoval na plné obrátky a jako potrháný papírový drak ve víchru poletoval sem a tam - čím byla a co s ní bude nyní. Napadlo ji, jestli Tony vůbec chce být součástí té nové Casey... Woodgateové. Myslela na všechny ty věci, které mohla udělat jinak a najednou už to nemohla vydržet. Musela něco podniknout. Vyňala cédečko z přídavného zařízení, vypnula počítač a chystala se odejít.

Mravní kodex zakazoval předat policii informace, které měla. Klient a jeho obhájce byli chráněni zvláštní výsadou. Ale co kdyby se informace objevily na schodech před Bolingerovým bytem anonymně? Bylo to neetické. Jenže znovu - co předvedl Lipton jí, mělo s etikou velmi málo společného. Způsob, jakým ji zmanipuloval, aby ho zastupovala a pomohla mu dostat se na svobodu, představoval zavrženíhodné zneužití práva - a ona toho byla nejen součástí, ona byla jeho hybnou silou. Strčila CD do kapsy světlého příslušenství a hnala se k výtahu.

Kabině trvalo několik minut, než dorazila ke Casey do nejhořejšího patra. Mimo pracovní dobu jezdil jen jeden výtah a Casey předpokládala, že tenhle musí vyjet až z podzemní garáže, kam zajel Tony se svým autem. Když konečně s cinknutím dorazil, Casey obezřetně nakoukla do kabiny a pak teprve nastoupila a zmáčkla knoflík označující vstupní halu. Obvyčejně nebývala bázlivá, ale po tom, čím v posledních dnech prošla, se za svoji opatrnost nestyděla.

Nemohla se dočkat, až bude venku, a tak sledovala čísla nade dveřmi, kterak přeskakují a blíží se k hale. Ale když kabina klesla k druhému patru, Casey neslyšela typický zvuk zpomalování, který předchází zastavení výtahu. Casey vyletělo srdce do krku a tlouklo jako o závod. Knoflík označený na panelu Dolů už nesvítí. Přece ho stiskla, tím si byla jistá. Znovu jej zmáčkla, ale knoflík jen zablikal a definitivně ztmav. Opakovaně jej tiskla, ale zbytečně. Kabina halu minula. Vypadalo to, že výtah ovládá někdo jiný.

P1 značilo první patro parkingu. Svítlo nade dveřmi, ale výtah stejně pokračoval v klesání. Stejně tak projel P2, ale pak přece začal zpomalovat. Výtah se zastavil v P3, v nejnižším patře garáže. Nastalo ticho, které přerušilo jen hrkání mechanického otvírání dveří. Casey znovu zmáčkla knoflík, označující patro haly. Knoflík se rozsvítil, ale ještě dříve, než ho pustila, zase potměněl. Horečně jej mačkala, znovu a znovu a zároveň bušila do druhého, označeného Zavírání dveří. A pak se kolem rozprostřela tma.

Casey naslouchala odeznívajícímu hučení výtahového motoru kdesi pod ní na dně šachty. Vyděšeně se tiskla do rohu ztemnělé kabiny a mžourala do světla, přicházejícího z podzemní garáže.

Kapitola 25

Nedaleko odtud v módním baru na Šesté ulici šeptal James Unger cosi oplzlého do ucha jedné mladé ženy. Všechno úsilí bylo marné, tak do sebe kopl skleničku. Nebyl naštvaný. Dostal, co si zasloužil. Už dávno se nemohl srovnávat s někdejší mladým nablýskaným agentem prosazujícím právo, zbyl z něj jen ošoupaný státní zaměstnanec. Svou kariéru začínal plný naděje a skvělých nápadů. Dokonce si vysnil, že bude ředitelem. Jenže to bývalo, současnost vypadala jinak. Sundal si brýle a oťel obličej rukávem golfové košile. Vyčistil si skla a dopil vodku s tonikem. Dívka zmizela a ohlušující hudba vytvářela dojem, že se mu ta drobná nepřijemnost stala někde jinde a v jiném čase.

Unger široce zažíval a otočil se, aby vyhledal svého přítele. Dean Johnson stál před kapelou a kroutil se do rytmu hudby, řvoucí ze dvou obrovských zesilovačů, postavených po jednom ze strany pódia. Vypadal jako blbec. Vpředu mu přes pásek viselo panděro. Unger s holou hlavou, tenoučkýma opálenýma rukama a velikým baňatým nosem byl taky dobrá partie. Přmo před obchodníkem stála zpěvačka oné kapely, černovlasé děvče oblečené jako Indiánka i s mokasíny a korálky. Měla úchvatné tělo, které ovšem kontrastovalo s ošklivostí jejího obličeje. K pobavení všech kolem přihlížejících mladých lidí zpívala sugestivně přímo pro Deana.

Unger popadl kamaráda za ruku a táhl jej ven, relativní klid ulice je téměř uhodil do uší.

"Co blbneš, kurňa!" hulákal opilecky Johnson. "Chtěla mě! Slyšels hlas tý holky? Jela po mně."

Unger jen netrpělivě vrtěl hlavou. "Pojďme domů."

Vyslovoval pomalu, vláčně a huhlal.

Johnson se na svého přítele omámeně díval, pak se ale nečekaně zakřenil a řekl: "Eště ne. Mám pro tebe překvápko."

"Co jako?"

"Děvky," povídal Johnson a oči mu svítily.

"Děláš si srandu," řekl Unger. Tohle nebyl jeho styl, ale během uplynulých dní poznal, že si jeho přítel rád užívá a že peníze vydělané prodejem utrácí do posledního centu. Což představovalo šampaňské k večeři, cigárka i drahé brandy a teď ženské. Unger se nevzpouzel z nějakých etických důvodů; jen si prostě ještě nikdy něco takového nelajsnul.

"Srandu si nedělám," mumlal Johnson a potácel se postranní ulicí, která křižovala Šestou.

"Takovýhle věci nedělám," vysvětloval Unger a následoval ho.

"Na můj účet," drmolil Johnson. Přestože byl z Clevelandu, stačil si už osvojit jižanský přízvuk. Unger si to zčistajasna uvědomil, jako kdyby Johnsona slyšel poprvé. "Nepudu dom, pokavad si neprubnu, co nabízej fajnovýho v Texasu. A nemluvíme tady vo nějakým vykouření za dvacku. Povídám ti vo velkém světě, kamaráde. Vo pořádném pornu s profesionálkou v prvotřídním podniku."

Unger vzal přítele jemně v podpaží a řekl: "Ale, Deane, no tak, přece doopravdy nechceš jít do bordelu..."

Johnsonův obličej se rozzářil úsměvem. Naklonil se těsně ke starému kamarádovi a s dechem ztěžklým alkoholem zašeptal: "To není žádněj hampejz, příteli. To je Římský impérium..."

Unger se na něj vyjeveně díval a mozek mu pracoval na plné obrátky. Tenhle název nedávno někde slyšel a souviselo to s čímsi důležitým.

"Cos povídal?" ptal se. "Jakže se jmenuje to místo?"

"Římské impérium, kamaráde," dychtivě odpovídal Johnson. "A nic podobného se mu nevyrovná."

"Římský impérium," mumlal pro sebe Unger a pak mu to došlo. To jméno zmínil Bolinger, když ho krmlil informacemi o vyšetřování Liptona. Sice měl v sobě tučet martiní, ale Unger si byl pojednou zcela jistý.

"A můžeš si tam třeba dát udělat digitální fotky a uložit si je na cédečko?" zeptal se.

Johnson mu vrazil herdu do zad a zařval: "Si pašák!"

"Dělaj tam něco takovýho?" ptal se Unger netrpělivě.

"Jsou vybavený parádní technikou," povídal Johnson. "Nikdy sem ji nepoužil, ale jestli to někde dokážou, tak tam teda určitě."

"Dovez mě tam," požádal ho Unger.

Nalezli do Johnsonova červeného mercedesu a zamířili do středu města, pak zabočili do postranní ulice v hezky vyhlížející čtvrti.

Až na vítr ženoucí sem tam nějakou tu dešťovou kapku to byla tichá ulice na rozmezí čtvrti, kde začínaly administrativní budovy a končila módní, nově vystavená kondominia* kolem Šesté ulice. U obrubníku parkovalo jen pár aut, zato ohromně parádních a ve světle pouličních lamp zářících jako nablýskané muzejní kousky. Vystoupili z cukrátkově červeného auta a Johnson vyběhl po schodech k jednomu dveřím, rozhlédl se, otočil a vrátil se k nejbližšímu světlu.

"Copak ty nevíš, kam jdeme?" zeptal se netrpělivě Unger.

"Vím. Vím."

Vyšplhali po dalším schodišti a Johnson otevřel dveře, galantně pokynul příteli, aby vstoupil první do sotva znatelné chodby. Osamělá kamera v rohu u stropu zabírala nablýskanou mosaznou mříž u výtahu. Johnson vytáhl z peněženky zlatou kreditní kartu a přidržel ji těsně před kamerou.

"Musíš bejt členem klubu," blaženě hlásil Ungerovi.

Během minutky se rozrazily dveře od výtahu a Johnson se zachichotal.

"Až po tobě," pošoupnul Unger dovnitř.

Zdvíž zastavila a oni se ocitli v prostorné přijímací hale obložené bílým mramorem. Zařízení v chrómu a černé kůži dodávalo recepci vzhled kanceláře fajnového a zazobaného podniku. Johnson představil Ungera zrzavé prsaté ženské jako svého starého přítele z Atlanty. Osoba za psací stolem, navlečená v krátkých černých šatech a s takovým množstvím líčidla, že by zaplnilo pořádnou jámu, nejevila vůbec žádný zájem a jen se zeptala, jak budou platit. Johnson znovu teatrálně vytáhl z peněženky zlatou kreditku. Vyslal k příteli žalující pohled, zatímco ta ženská protáhla kartu přístrojem a požádala ho o podpis k platbě jednoho tisíce dolarů na účet Římského impéria, společnosti s ručením

omezeným.

Když byla transakce provedena, baba studovala obrazovku, postavenou poněkud stranou, a pak je teprve nasměrovala k prázdnému pokoji. Byl malý a pohodlný, poskytoval soukromí. Stál v něm černý gauč a dvě široké nízké židle, na stěnách visely reprodukce obrazů Paula Kleea. Unger nevěděl, o jakého malíře jde, ale rozpoznal, že jde o prima klasu. Na konferenčním stolku ležely dva opotřebované laptopy, zapojené v síti.

"Mohu vám donést něco k pití, zatímco si budete vybírat?" zeptala se zrzka. Chovala se slušně, ale odtazité a ostře zelené kontaktní čočky jí dodávaly vzhled mimozemšťana.

Johnson si objednal pivo. Unger chtěl čistou vodku, studenou. Žena odešla vyřídít objednávky. Johnson bublal rozčilením a posadil se na kraj pohovky.

"Všechno je v počítači," vysvětloval a pohyboval myši. "Jako kdybys kupoval auto. Tady najdeš všechny holky, ale mrkni, co můžeš ještě udělat: možnosti. Vidiš? Vyberu si číslíčko a můžu změnit její oblečení. Hele, navleču ji do tohohle červeného krajkového krámu. Dívej, můžu měnit barvu, jejích vlasů..."

Vybral možnosti a brunetka z obrazovky zmizela, aby se během vteřinky vrátila coby blondýnka.

"A teď mrkej na tohle," pokračoval Johnson, zpocený a do ruda rozpálené tváře i nos mu svítily jak světla požárního auta. "Je to jak s karosérií. Můžu si vybrat pokoj, pozadí, muziku, všechno! Máš rád řetězy?" hihňal se Johnson.

"Jakpak takhle s nima bude vypadat? Chceš ji vidět při tom? Tak koukej! Zmáčknou tohle a spustí se video, tady je nahoře, tady sedí na zadku, prostě chci ji vidět, jak to dělá. To je místo, co? Samá super technika."

Unger si bezmyšlenkovitě olíznul rty a přikývl, že jo. Zrovna se natahoval po druhé myši, když se vrátila zrzka s pitím.

"Potřebujete, pánové, s něčím pomoci?" zeptala se.

"Ne, my víme, co chceme," opověděl jí Johnson a usrkával svoje pivo s vědoucím výrazem.

"Ehm," nadechl se zhluboka Unger, "dělá tady někdo... fotografovali jste někdy digitálně, chci říct na disketu, že tu fotku pak můžete mít v počítači?"

Zrzka na něj upřeně a svrchu chvíli hleděla a pak řekla: "Takže, to byste rád?"

"Já..." koktal Unger. "Není pro mě. Jen to chci vědět."

"Když tedy není pro vás," odpověděla ledově, "tak to nemusíte vědět, že je to tak?"

Unger nic neřikal. Zastránil ho upřený, vědoucí pohled té ženské. Podíval se na přítele. Johnson byl tak zabraný do vybírání děvek, že si výměny názorů vůbec nevšiml. Unger byl úplně vedle. Neměl sem prostě chodit.

"Ale můžete mi to udělat, když budu chtít?" zeptal se nejistě.

"Až budete chtít fotky," řekla, "dejte mi vědět."

Když odešla, řekl Johnson Ungerovi: "Až se rozhodneš, co chceš, vyber si tlačítko tady v rohu."

"A potom co?"

"Pak pro tebe během chvilky přijdou a voilá! Zavedou tě do tvého pokoje a dostaneš všechno, co budeš chtít, přesně jak sis to objednal. Takhle se žije, Jamesi. Tohle je pořádný život."

Unger přikývl. Byl tady, protože si myslel, že z toho něco bude, jenže měl mozek příliš omámený, aby věděl co. Chtěl se zrzky vyptat na Liptona, zdrtit ji, podrobně ji vyslechnout. Jenže opravdu nevěděl, odkud začít. Tady byl nahranej.

Možná by bylo nejlepší nechat věci plynout a vidělo by se, co se z toho vyvrbí. Možná některá holka bude něco vědět. Třeba bude milejší. Skutečně neměl v úmyslu provádět cokoli s nějakou děvkou, ale ani trochu by Deana Johnsona nelitoval a jeho peníze by s klidem rozšustroval. Lehce nabyl, lehce pozbyl.

Zadíval se na obrazovku svého počítače a rychle si našel dívku, která vypadala, že by s ní mohla být řeč.

"Ne, ne, nespěchej," přemlouval ho Johnson. "Projdi si všechny. Podívej se, jak vypadá, když leží nahoře. Nezříkej se vzrůša."

"Ne, to je dobrý," tvrdil Unger netrpělivě. Najel na Vybrat a počítač se automaticky vypnul. "Řek bych, že nechtěj, abys měnil názor."

Unger do sebe kopl zbytek pití, chtěl se udržet ve stávajícím rozpoložení. S odeznívající opicí mu začaly brnkat nervy. Občas mrknul kamarádovi přes rameno, když ho Johnson neustále k něčemu volal: "Dívej na tohle."

Najednou se ve dveřích objevila zrzka. Zírala opovržlivě na Ungera.

"Tudy," odušila a pokynula mu s úšklebkem.

Vedla ho za roh a dolů halou. Určitě neměla spodní prádlo, protože se jí pod šaty žádné nerýsovalo. Trochu se hrbila, jinak nevypadala až tak zle, prostě zasloužila kurva s praxí. Bylo evidentní, že jí podnik patří. Unger toho věděl o prostituci dost a bylo mu jasné, že mít podobné zařízení znamená umět se otáčet, jinak by každou noc přišla zkrátka. Doprovodila ho do tlumeně osvětlené, nevkusně vymalované ložnice. Stěny měly navozovat dojem světlého mramoru. Uprostřed pokoje stála široká postel, jejíž čtyři bronzové sloupky se téměř dotýkaly stropu.

"Užijte si," zaskřehotala zrzka, když zavírala dveře. Během pár vteřin se otevřela dvířka v protější stěně a byla tam - vypadala přesně jako na obrazovce, vysoká panenka Barbie s dlouhými, blondatými vlasy, úžasným hrudníkem a našpulenými růžovými rty. Měla bílé lodičky na vysokých podpatcích a těsnou bílou sesterskou uniformu i se staromódní čepcem.

"Zatraceně," ucedil Unger a couvnul.

Usmívala se na něj, stála a čekala.

Unger těžce polknul a řekl váhavě: "Mohl bych se vás zeptat na pár věcí?"

Blondýnka se na něj mile usmála. Přešla pokoj a vzala ho za ruku, druhou mu položila na tvář.

"Jste nervózní," zašeptala. "Nebojte se. Můžete se mě zeptat na cokoli. Můžeme si povídat."

Zavedla ho k posteli a posadila vedle sebe.

"Za prvé," začal Unger, sotva dechu popadal a připadal si trochu blbě, "fotíte se? Chci říct, moh by sem někdo přijít, dělat ty věci a vyfotit je a uložit na disketu?"

"To můžeme zařídit," odpověděla a vstala z postele.

"Ne," zadržel ji. "Ne pro mě. Jen jsem chtěl vědět, jestli se to dělá a jestli jste tu někdy viděla jednoho muže, profesora, jménem Lipton. Možná dělal něco, co si nechal vyfotit."

Blondýnka se rychle podívala na dveře. Našpulila se a řekla: "O ostatních klientech nesmíme mluvit..."

"Já vím," ujistil ji Unger. "Jen jsem si myslel, zůstalo by to mezi námi, že byste mi mohla naznačit, jestli tu byl."

Sklonila se k němu a putovala prsty vpředu po košili až dolů do jeho rozkroku. Unger ji zarazil. Srdce mu neovladatelně bušilo.

"Všechno je možné," zašeptala a třela rty o jeho.

Ucítil vůni jahodového šamponu z hedvábných vlasů.

"Jsem agent FBI," vybuchnul.

Dívka ztuhla.

"Potřebuju pár informací. Nic na tebe nešiju. Prostě chci jen vědět, jestli jsi viděla toho chlápka, o kterém jsem mluvil."

Pronikavý jekot za stěnou vyděsil Ungera natolik, že doslova vystřelil z postele. Jekot - pokud se tak původní zvuk dal nazvat - doprovázely rány a řev. Unger popadl pistoli a rozrazil dveře. Vykoukl opatrně ven před dveře. Z vedlejšího pokoje vycouvala vysoká postava a pořvávala zpátky nesrozumitelné sprostěřmy.

"Hej!" vykřikl Unger a postavil se do chodby. "Zůstaňte stát na místě!"

Muž v obleku se obrátil čelem k Ungerovi. Opálený obličej měl zkroutěný zuřivostí a bledě modré oči svítily šílenou nenávistí zpod zvlněných plavých vlasů. Unger ho v mžiku poznal - byl to Lipton, člověk, kterého tak zoufale hledal Bob Bolinger. Bizarní situace. Unger měl téměř dojem, že se mu zdá bláznivý sen. Rozzuřený profesor vyrazil prudce na agenta a vůbec nedbal pistole, kterou mu Unger mířil přímo do obličeje.

"Okamžitě stůj, ty hajzle!" řval Unger, hlas se mu hystericky třásl. Bolestně si uvědomoval svoji situaci. Jestli použije zbraň proti neozbrojenému člověku a za takových okolností, celá jeho kariéra přijde vniveč.

"Stůj!" urputně křičel, ale Lipton už byl přímo vedle něj. S opovržením agenta odstrčil stranou a řtil se dál chodbou, cosi nesrozumitelného si pro sebe mumlal.

Unger v panice vletěl do dveří, ze kterých vyrazil Lipton. Pokoj byl téměř prázdný a prostornější než ten, ve kterém byl předtím Unger. Ozařovalo jej psychedelické černé světlo. Uprostřed místnosti ležela dívka přivázaná obličejem dolů k něčemu, co připomínalo gymnastického koně. Ruce a nohy měla připoutané řetězy k podlaze a Unger k ní spěchal, aby zjistil, zda ještě dýchá. Srdce mu tlouklo jako o závod. Vypadala, že je mrtvá.

Popadl dívku za vlasy a nazvedl ji hlavu. Plynulý přívál obscenit mu prozradil, že děvče se cítí primově. Nechal ji hlavu bimbout zpátky na vycpaného koženého koně a rozhlédl se po místnosti. Stranou ležel převrácený servírovací stolek. Po podlaze byly rozházené biče a řetězy a další nástroje, jejichž využití bylo pro Ungera naprostou záhadou.

"Co se tu, sakra, děje?" dožadovala se vysvětlení červená hlava. Stála ve dveřích a v ruce držela malou černou pistolku. "Co děláte?"

"Hele," bránil se Unger. "To jsem neudělal já. Přišel jsem se podívat, co se tu děje. Teda ona je v pořádku. Byl tu profesor Lipton."

"Já vím, kdo tu byl." Červená hlava se dívala nasupeně. "Vraťte se do svého pokoje."

Otočila se a vztekla se vyřítla ven.

Unger tam chvíli opatřeně stál a snažil se soustředit. Prošel halou, kde naposledy viděl Deana, a bylo mu divné, že po něm není nikde vidu ani slechu. Jeho příteli viditelně - stejně jako ostatním zákazníkům - záleželo víc na soukromí, než aby vyrazili někomu na pomoc. Unger na ten vráskot zareagoval instinktivně, ale nyní už čistě sobecky sledoval své zájmy.

Přihlížel vždycky z dálky, jaké mívají jiní lidé štěstí, a po celou dobu svojí kariéry po něm toužil. Teď nastala šance pro Jamese Ungera a on ji nehodlal promarnit. Má teď možnost sledovat Liptona, a kdyby se ukázalo, že je opravdu vrahem, jak prohlašoval Bolinger, mohl by slíznout všechnu smetanu. Celou tu dobu se Unger domníval, že se případ profesora ocitnul ve slepé uličce, protože Lipton s největší pravděpodobností uprchnul ze země.

Teď věděl, že je všechno jinak. Chtělo to trochu obratného manévrování a Unger by mohl celou záležitost obrátit ve svůj životní případ. Možná že nyní přišla řada na něj. Prostě po všech těch letech je na forhontě on. Unger procházel změnou. Zase pociťoval dřívější vzrušení, vervu, elán - všechny tyto pocity se do něj ve vteřině vlily a vrátily a on měl dojem, že je mu opět pětadvacet a sedí prvním rokem ve své kanceláři.

Po Liptonovi se slehla zem. Stará běhna seděla za stolem, kouřila zuřivě malborku a snažila se vypadat, že se nic zvláštního neděje. Kriticky se na Ungera podívala a vypustila úděsný sloupec kouře ke stropu.

"Je po všem," řekla dutě. "Chcete, aby se vaše děvče vrátilo ještě na další číslo?"

"Ne," mluvil Unger zpočátku nervózně, ale potom nabyl rozhodnosti. "Chci si promluvit s vámi."

Nachová hlava posměšně odfrkla: "Za mluvení nejsem placená."

Unger zrudl. Pak otevřel peněženku a pleskl odznakem o stůl. "Já ano."

Baba zvedla s výsměchem obočí: "Jé, něco takového jsem snad nikdy neviděla," dodala sarkasticky.

"Tak se, dámo, podívejte pořádně," pravil Unger a cítil, jak v něm narůstá za léta nastřádaná nespokojenost. "Nejsem žádný váš místní pasák."

"Ne," řekla šízravě. "Vy jste určitě jeden z těch venkovskejch."

Nicméně se na jeho placku podívala pozorněji a skutečnost, že byl od federálů, zřejmě udělala své. "No jo, tak co ode mě chcete?" zeptala se trochu víc vstřícně.

"Chci vědět, co víte o Liptonovi."

"Je to zákazník a my o klientech nemluvíme. Není to potěšující?" zeptala se s jedním obočím zvednutým nahoru.

Jelikož Unger stál hodně blízko u ní, uviděl, jak ztrhaný obličej má - kolik vrásek ukrývá pod nánosem líčidla. Tahle

mazaná vysloužilá kurva, nuzná existence, prachobyčejná kriminálnice mu teď stála jako jediná v cestě a hatila mu jedinečnou životní příležitost rozčísnout velký případ a stát se osobností, na kterou si budou lidé ukazovat a říkat: "Hle, zde přichází James Unger."

"Já ti teď předvedu, jak to může fungovat," řekl Unger a obezřetně se rozhlédl, než obešel stůl. Srdce mu tlouklo až v krku a byl téměř mimo sebe, ale hodlal to provést. S ušklíbnutím popadl tu ženskou za rusé vlasy, obtočil si je kolem ruky a jedním prudkým pohybem jí otloukl hlavu o stůl. Pak se k ní sklonil, nastrčil obličej těsně k jejímu a záštipně tiše zasyčel: "Takže - může to jít po dobrém nebo po zlém. Tohle je po zlém," objasňoval.

"Zavolám místní policajty a nechám vás všechny v tomhle hnusném baráku šoupnout do chládku. Pak si seženu povolení k prohlídce od federálního soudce - což je pro mě asi tak obtížný jako nákup žvejkaček - a tohle odporný místo od střechy až po sklep rozcupuju na hadry. Tebe nechám zašít za napomáhání a ukrývání člověka podezřelého ze spáchání zločinu a povolám své kamarády z bernáku, aby tě se všema tvejma kunčaftama strčili na doživotí za katr. Takže to je po zlém..."

Unger se ztěžka nadechl, sám zděšený tím, co tu provádí, ale už byl příliš rozjetý, aby se stáhl.

"Leze ti to do ty tvý tupý hlavy?" zeptal se našťavaně. "Mimochodem, jak víte, jsem tu ouředně. Sledoval jsem Liptona až sem," pravil spíš sám sobě nežli babě, "shání ho FBI, takže si, dámo, nemyslete, že se mě jen tak zbavíte. Teď po dobrém," pokračoval Unger a trochu lépe se mu dýchalo. "Zavedete mě do své kanceláře a předáte mi vše, a mám na mysli absolutně všechno, co máte na Liptona. Uděláte to pro mě a já odsud spokojeně odkráčím. Příště o mně uslyšíte až při přenosu tiskové konference v CNN, kde Liptonovi natrhu prdel. To zní dobře, ne?" zeptal se Unger přívětivě. Líbila se mu jeho nová role a převaha, kterou pocíťoval.

Přikývla a on ji pustil. Ustoupil dozadu a rusovláska vstala. Podívala se na něj bázlivě a Ungera tím rozesmála.

Bleskurychle se vzchopila a vedla ho ke dveřím ve stěně za stolem. Ocitnuli se v malé kanceláři s otlučeným kovovým stolem, počítačem, telefonem a velkým skleněným popelníkem, který potřeboval vysypat. Zrzka se podívala na hodinky a řekla nervózně: "Můj manžel se vrátí během půl hodiny, tak si pospěšte, ano? Pro každého z nás bude lepší, když si vezmete, co potřebujete, a vypadnete, než se vrátí. Nechci mít žádný potíže."

"Mně to vyhovuje, dámo," pravil Unger pánovitě. "Jen mi dejte, co chci."

Posadila se k počítači a vytáhla informace o Liptonově kreditní kartě.

"Tahle karta patří Sáře Liptonové," zkonstatoval Unger.

Zrzka pokrčila rameny. "Ale je krytá. A byla v posledních třech letech. Pokud mi platí, je mi fuk, na koho je napsaná kreditka."

"Kde je tohle?" ptal se Unger a ukázal prstem na adresu plátce. "Kde je Selton?"

"Nahoru po dálnici 1-35 směrem k Houstonu," odpověděla váhavě. "Je to malý městečko blízko přehrady Stillhouse Hollow. Vyrůstala jsem kousek odtamtud."

Unger si dopřál zářivý úsměv. To bude pro Bolingera novinka. Hledal jako blázen místo, kde se Lipton skrývá, a teď ho Unger objevil. Utrhnul kus papíru z bloku na stole a naškrábal adresu.

"Nic víc nepotřebuju," otočil se, že odejde.

"S jeho holkou si nechcete promluvit?"

"Ne," odpověděl Unger přezíravě. "Našel jsem, co potřebuju."

"Neřeknete mu, že máte adresu ode mě?" zeptala se zrzka a ustrašeně si kousala spodní ret.

Unger uviděl Deana. Objevil se v hlavní kanceláři a vypadal zmateně a zničeně.

Unger se otočil zpátky k rusovlasé děvce a řekl: "Co třeba takhle - dělala jste dneska v noci společnost mně a mým kamarádovi. Celá tahle záležitost se nikdy nestala. Co vy na to?"

Vysloužilka vyplivla ret a souhlasně přikývla.

"Dobře," zářil Unger. Nastrkal přítele do výtahu, a jak výtah sjížděl dolů, jeho duše plesala.

Když vyšli na ulici, otočil se Unger tázavě ke kamarádovi a řekl s úšklebkem: "Teda nemůžu uvěřit, že sem to dokázal." Kapitola 26

"Hej!"

Casey, vmáčknutá do rohu temného výtahu, uslyšela pokřik. Někdo běžel po betonové podlaze garáže, pak zase slyšela křik a další kroky a ohlušující vystřely. Jejich ozvěna se odrážela od betonové konstrukce. Casey se soukala z rohu kabiny po úzké stěně výtahu k otevřeným dveřím. Přitiskla se zády k nefunkčnímu panelu plnému knoflíků a doufala, že bude patřičně ochráněná.

Ticho. Do kabiny vklouzlo tlumené světlo. Casey cítila, jak jí srdce bije jako o závod. Po betonu přicházely další kroky, teď mnohem pomaleji, ale zato neúnavně jejím směrem. Horečně přemýšlela. Neměla by třeba vylézt po čtyřech ze svého úkrytu? Ať už elektrinu odpojil, kdo chtěl, věděl, že Casey je ve výtahu. Jenže něco tu nehrálo, kdosi utíkal a po někom stříleli. Byla to ochranka nebo Tony? Tak či onak, dopřáli jí tím čas, aby utekla ze svého malého tmavého vězení. Ozvěna dopravovala kroky vytrvale směrem k ní.

Počká si na něj, až přijde úplně k ní, a pak vyrazí vši silou, které je schopna. Casey se skrčila, třásla se a ostře si uvědomovala, jak strašně moc potřebuje jít na záchod. Kroky se teď ozvaly pár metrů od ní... ještě blíž... Zastavily se a Casey myslela, že se rozkřičí. Muž ztěžka dýchal a v Casey by se krve nedořezal. Pomyslela na všechno, co měla za sebou a co všechno by ještě chtěla udělat. Byla přece příliš mladá na umírání. Vyčkávala. Když vyrazí, ztratí svoji jedinou zbraň, jedinečnou možnost ho překvapit, i když jen chabě.

"Casey?"

Muž promluvil hrubým a hlubokým, ale klidným hlasem.

"Casey, já vím, že tam jste."

Casey se třásla a myslela si, že praskne, ale přikrčila se ještě víc k zemi.

"Casey, to jsem já, Don Sales," uslyšela hlas. "Je pryč. Lipton je pryč. Utekl. Jste v bezpečí. Vylezte ven, Casey."

Pod Casey se podlomily nohy. Svezla se na podlahu výtahu a jen se třásla.

"Casey?"

"Tady jsem," odpověděla tiše.

Donald Sales si klekl vedle Casey a přitáhl si její hlavu na prsa. Cítila, jak ji uklidňujícím hladí velkou a těžkou rukou krouživými pohyby po zádech.

"Už je dobře," povídal. "Je pryč."

Casey se za chvíli vzpamatovala, jemně se od Dona odtáhla a vstala. Popotáhla a sčesala si vlasy dozadu z obličeje.

"Jsem v pořádku," řekla trochu zahanbeně.

"Musíte se mě držet," řekl Don. "Dostane vás, když budete sama. Musíte mi pomoci, Casey. Můžu ho zastavit, ale musíte mi říct všechno, co víte."

"Řeknu," odpověděla Casey. Teď už věděla, že ano. Ať už to znělo sebebláznivěji a sebebláznivější to bylo, potřebovala ho. Všechno se vymklo kontrole a on byl v tuto chvíli zřejmě jediný pevný bod, kterého se mohla přidržet.

"Jak jste věděl, kde mě najdete?"

Sales pokrčil rameny. "Sledoval jsem vás. Rozloučil jsem se se strýcem a hned jsem jel do West Lake Hills hlídat vjezd do vaší čtvrtě. Věděl jsem, že si pro vás pude. Je váma posedlej... do háje, nemůžu uvěřit, že utek." Sales se plesknul do nohy.

"Jak to udělal s výtahem?" vyptávala se Casey. Stáli teď před ním a přes Salesovu přítomnost jí kabina naháněla hrůzu.

"Odsud," odpověděl Sales a ukázal na stroje, jejíž ocelově šedé dveře zůstaly rozražené dokořán.

Casey se k němu otočila a zeptala se zoufale: "Proč říkáte, že se vrátí?"

"Protože to udělá," tvrdil Sales jednoznačně.

"Tak co budeme dělat?" ptala se Casey a neúspěšně se snažila zahladit stopy strachu v hlase.

"Pomozte mi ho najít," dožadoval se Sales. "Určitě se někde tady ukrývá, někde tady blízko. Musíte mi říct, kde je."

"Nemůžu," odpověděla Casey nešťastně. "Nevím, kde je. Nemám vůbec tušení, kde!"

"Byl váš klient!" argumentoval Sales.

"Mám jeho cédečko," řekla Casey a dotkla se kapsy. "Nechám vás prohlédnout si ho, ale dostaňte mě odsud."

Kapitola 27

Lipton si najednou uvědomil, že má obličej napětím úplně v křeči, a snažil se cíleně a postupně uvolnit všechny lící svaly. Opatrně projížděl ulicemi a ve zpětném zrcátku kontroloval, zda někdo - kdokoli - na něj nemíří zbraní.

Pochyboval, že by se byl ve vedlejší pokoji u šlapky vyskytoval polda, a domníval se, že to byl jen nějaký lidumil, který určitě nebyl dost pánem situace, aby někoho zastřelil.

Po obličeji se mu mihl úsměv. Není to tak dávno, co jej prostoupil nádherný pocit, že je prostě k nezabití. Domníval se, že je neprůstřelný, že jaksi ční nad vším lidstvem. On mohl honit a zabíjet dle potřeby a mít svoje děvky, které plnily jeho rozkazy. Takový koloběh jako by ho posiloval.

Cítil, že se mu obličej znovu napíná. Na dotyčnou štetku se vlastně ani nenaštal. Rozčilovaly ho nesnáze. Vyčerpal do mrtě svou razantnost a už se obával, že mu nebudou mít co předvést. Netýkalo se to té děvky, měl stejnou jako vždycky a úžasně tvárnou. Žadonila a upejpala se poddajně jako obvykle. Vlastně od té doby, co ho soud osvobodil, s ní byl jen výjimečně, na pár tazích, aby dohnal, co zameškal pobytem v izolaci.

A tohle rande bude velmi výjimečné, vybere si do poslední kapky své afrodiziakum síly. Casey ovšem nebude žádná snadná oběť. Hlídaný vjezd mu překazil možnost dostat se k ní, když byla doma. I když garáž pod kanceláři měl prozkoumanou skrz naskrz, byl by to riskantní podnik pokoušet se chytit Casey tam; někdo by ho mohl vidět a byl by v pastí. Od tohoto nápadu upustil před několika dny. Musí být trpělivý. Však přijde jeho čas. To věděl bezpečně.

Cítil, že ho její duše vyzývá. Během přelíčení zapůsobily Caseyiny majestátní způsoby na Liptona tak, že se mu o ní celé noci zdálo. Potřebovala, aby z ní vyrval život. Potřebovala ho stejně, jako on potřeboval ji. Musí mu odevzdat svou smyslnost, aby mohl dál praktikovat sexuální slavnosti, aby udržel svůj kruh síly neporušený. Léta praxe ho utvrdila, že právě pohlavní akty zajišťují a vytvářejí jeho nepřemožitelnost. Byl jejím osudem a ona jeho.

Jeho předurčení se s každým uplynulým dnem v posledních šestnácti letech tříbilo stále zřetelněji a jasněji. Poprvé ochutnal zabíjení, aniž ho vlastně naplánoval. První obětí byla posluchačka ze semináře v New Yorku. Během proslovu na něj nestydatě civěla. Později během večera v hotelovém baru ve společnosti všech jeho kolegů na něj nastoupila způsobem, který dosud od žádné jiné mladé ženy nepoznal. Slýchal historky a občas byl i svědkem, že se některý z jeho kolegů stal objektem zbožňování ze strany milováníchtivých mladých studentek. A ačkoli podezíral mnohé ze svých žaček, že by s ním rády navázaly známost, ještě žádná z nich nešla na věc tak přímo a agresivně.

Přestože vypadal pohledně, tahle dívka z New Yorku byla jeho první zkušeností s ženou, která se na něj doslova vrhla. Samozřejmě že toho spousty vypila. Začala se kolem něj bezostyšně ovíjet a šeptat mu do ucha sprostěárničky. Jednou se mu dokonce konečky prstů lehce otřela o rozkrok. Jenže když přišli do hotelového pokoje, nezmohl se na nic, přestože bez rozpaků probouzela jeho mužství k životu orálně. A pak se mu začala vysnívat. Dodnes mu její slova znějí v hlavě. Jeho sexuální vzrušivost byla vždycky vrtkavá a ve svém neuspokojivém milostném životě se ještě nesetkal s dominantní ženou. Zřejmě ho neblaze poznamenaly, víc než většina ostatních. Nešlo jen o to, že selhal jako mileneček. Šlo

o její chování poté, to ho strašlivě rozčílilo. Znechucený a toužící po další skleničce se rozhodl vrátit dolů do baru. Když tam dorazil, okamžitě si uvědomil, jak si jeho kolegové špitají a jak se uculují. Zvedl se mu žaludek hanbou, beznadějně doufal, že jeho trýzeň nikdo neodhalí. A pak ji uviděl, přesně na stejném místě, kde se seznámili. S opileckým smíchem na něj ukázala a vyřvávala, aby to slyšel: "Hej, profesore Liptone, nebo vlastně bych měla říct profesore Zvadlej frantíku! Aspoň jsme informovaný, že tu máme jednoho právníka, kterej nikdy nikoho nepřefikne!" Tu noc pocítil Lipton největší pokoření, jaké kdy v životě zažil, a ještě než stačil vyhledat útočiště v podobě svého pokoje, věděl, že poslední slovo bude mít on.

Lipton se vrátil do Texasu posedlý touhou po pomstě. Však jí předvede, jaký je chlap, o někom takovým se jí ani nesnilo. Přepečlivě se pídil po světové nejproslulejším a nejsilnějším afrodiziaku. Nejhlubší dojem na něj udělaly zprávy o silných účincích prášku z usušeného a nadrceného žlučníku černého asijského medvěda. Podstata sexuální síly tohoto zvířete, jak se dozvěděl, sídlila v tomto malém a baňatém orgánu. Při příští cestě do San Franciska si obstaral malý paklík prášku. S afrodiziakem v kapse a s letenkou znějící na falešné jméno, kterou zaplatil v hotovosti, se tajně vrátil do New Yorku.

Byl tmavý smutný listopadový večer, když se Lipton zjevil přede dveřmi své první oběti. Odmítala ho přijmout ve svém bytečku v horním patře obytného domu v SoHo, ale on ji ze všech sil přesvědčoval a nakonec ji přemluvil. Jakmile vešel, neztrácel čas a snažil se ji dostat do postele. Znechuceně ho odkopla a prskala jako kočka. A tehdy Lipton pojednou zjistil, že jí svírá rukama krk. Škrtil ji tak dlouho, dokud neztratila vědomí.

Když omdlela, přece jen dostal strach. Ale ten ho nepřipravil o potěšení, které pocíťoval, když ji svlékal donaha a izolační páskou, co našel na lednici, ji pevně svázel. Naprosto se kontroloval. Oči se jí hrůzou a bezmocí obracely v sloup, když přišla k sobě, a to jej nepředstavitelně rozněcovalo, něco takového si ani nepředstavoval. Shodil kalhoty a nalehl na ni, pokoušela se vymanit, bojovala jako divoký kůň chycený do lasa. Do ústrojí se mu téměř okamžitě nahnula krev.

V rozvášnění vytáhl ze zásuvky přiborníku v kuchyni porcovací nůž a rozpáral ji od břicha až ke sternu. A tehdy měl to vidění. Jestliže žlučník z divokého samce může podněcovat sexuální zdatnost, o kolik silnější účinek by pak měl ten samý orgán, získaný z dominantní ženy? Neskonale větší - odpověď ho uchvátila a naplnila energií.

A tehdy jí žlučník odebral. Usušil jej a rozmělnil na prášek, který si přimíchal do pití, než vyrážel za prostitutkou. Ta byla vycvičená, aby zůstávala submisivní po celou dobu soulože. Prášek fungoval skvěle a Lipton věděl od samého začátku, že to udělá znovu a znovu. A stejně jako u závislosti jeho posedlost vzrůstala s časem a zkušeností. Získávání afrodiziaka bylo jen otázkou vyřešení jednoho rébusu. Každá žena má svou slabinu, nadejde čas, kdy se ocitne na určitém místě sama - a tehdy se k ní může dostat, přemůže ji a vezme si to, co osud označil, že stejně náleží jen jemu.

Casey Jordanovou si zapamatoval z jejích studentských dob. Už tehdy věděl, že by si zasloužila uspokojit jeho potřeby. Jenže tehdy ještě neměl vypracovanou metodiku zabíjení. Zacházel až do krajnosti, aby si byl jist, že se nenajde žádná spojitost mezi ním a obětmi. Pak totiž, jak si ověřil na případu Marcie Salesové, i když jej chytí, propustí ho na svobodu. Protože zákon byl jeho doménou, mohl spáchat dokonalý zločin a porota jen těžko mohla dokázat jeho vinu. Dokonalá znalost zákonů mu umožňovala vzít život kterémukoli člověku a nezanechat na místě činu žádné stopy, které by dokazovaly, že čin spáchal on. Ještě větší potěšení, silnější než ze svých sexuálních eskapád, měl Lipton ze svého brilantního myšlení.

Avšak než nastane čas Casey Jordanové, zbývá mu učinit ještě jeden krok. Poznal to dnes v noci. I když ho impotence doháněla k šílenství, dobře si uvědomoval a spočítal, že situace si žádá ještě jednu oběť před Casey Jordanovou. Na řadě byla jedna snadná kořist. Autem zazněl Liptonův šílený smích. Myšlenka na Patti Dunleavyovou ho potěšila. Ona byla jeho další obětí. Už dávno pochopil, že potřebuje nasát vůni Caseyiny chráněnky předtím, než zhltně její paní. Nehodlal ztrácet čas. Pojede do letního sídla zemřelé tety, do svého dokonalého ráje a odpočine si tam přes noc. Zítra oběť dostihne. Už si zjistil, že žije sama. Během příprav na proces o ní pomalu, ale pečlivě nashromáždil enormní spoustu informací. Všechno, co potřeboval, aby se jí zmocnil bez velké námahy.

Jasně že to byl její osud. Patti byla malý panovačný hajzlík, který - byl o tom přesvědčený -, se skrytě těšil z jeho slabostí. Však ji viděl, jak se pošklebovala, když mu Casey udělovala instrukce ohledně chování u soudu. No, Patti Dunleavyová byla ke své škodě příliš mazaná a příliš domýšlivá. Zmocní se jí a úplně ji ovládne. Sváže ji a rozkouskuje a patřičně si vychutná její šťávu. Vezme si její žlučník a dokřupava ho upeče a usuší. Rozdrtí jej na prášek a v úterý v noci, za méně než osmačtyřicet hodin od téhle chvíle, si bude užívat se svou malou děvkou, vypije ten prášek a...

Lipton pocítil lehké vzrušení v rozkroku. S nafoukaným úšklebkem zapnul rádio a začal si tiše pohvizdovat jednu ze svých oblíbených milostných melodií sedmdesátých let.

Kapitola 28

Po výstupu s děvkou a následném zmatku Unger natolik vystřízlivěl, že nacpal Johnsona do auta a pod pohrůzkou z něj vydoloval, jak se dostanou na onu adresu v Seltonu. Přestože mu Johnson celou dlouhou cestu ve vlhkém počasí po dálnici usínal, podařilo se Ungerovi, když z ní vyjžděl, Johnsona dloubnutím do žeber probrat. Ten s pomocí mapy mrzutě asistoval při hledání cesty ve spleti okresních silnic. Několikrát špatně odbočili, až se nakonec střetli na jednu blátivou, která je dovedla k dlouhé šterkové cestě, kde poštovní schránka nesla jméno Lipton. Unger vypnul světla a pomalu projížděl lesem k domu. Na konci cesty se z deštivého oparu vynořil vysoký šedý viktoriánský dům u jezera. Ještě nikdy předtím se Unger necítil čiperněji.

Z boku domu parkovala bílá dodávka. V několika oknech se svítilo. Těsně před domem Unger sjel z cesty a vypnul motor. Se skřípotem otevřel dveře u auta a osvětlil mokré stromy slabým světlem zpoza zpětného zrcátka.

"Co to děláš?" zasyčel Johnson, když viděl, jak přítel kontroluje náboje v pistoli.

Unger mu věnoval pohled s kamennou tváří a řekl, jako by takové pohyby dělal každý den: "Nabíjím."

"Ale co chceš dělat?" ptal se Johnson, hlas trochu přiškrcený strachem.

"Jdu to tam obhlédnout," odpověděl věcně Unger. "Jestli je to můj chlápek, než zavolám CNN."

"Televizi?"

"Jo, a různý další," ledabyly dodal Unger, zavřel dveře a kolem nich nastala tma jako v pytli. Unger vysvětloval příteli situaci. "Nehodlám rozjet tohle velký zatčení bez patřičný publicity. Takhle se dělají kariéry při prosazování zákona, kamaráde. Už jsem to viděl. Všechno je to jen o publicitě. I kdyby místní policajti řekli, že pachatelem je místní blbeček, budu to já, kdo ho zabásnul. Ale nemá cenu se s ním vláčet, pokud média nedostanou pár nejšmáčnějších krvavých podrobností o tom případu. Viděl sem, jak to dělají snad stokrát," chvástal se a dodával odvahy svému příteli. "Za první - dáme vědět médiím, že víme o psychopatickým profesorovi, kterej vyfukává studentkám vnitřnosti po celý Americe. Načež bude následovat hlasité volání po jeho vypátrání! A šup ho! Přichází James Unger, zachránce. Díky svým brilantním vyšetřovacím schopnostem sem odhalil nejděbelštějšího kriminálního od dob Charlese Masona. Natočej o nás film. Ale před tím," pokračoval Unger a otevřel znovu dveře u auta, "se musím ujistit, že ten chlápek se tu fakt skrejš. Že to není jen barák tý Sáry, která z neznámých důvodů platí za synovce výdaje za sex."

Johnson se zahihňal a zeptal se: "Jak vysvětlíš svůj výletek do klubu a se mnou?"

Unger na přítele upřeně hleděl a ukázal na něj prstem: "Do zápisu - dotyčné místo jsem navštívil z jediného důvodu, a to - došel jsem k názoru, že zmíněný perverza typu Liptona by mohl praktikovat svoje představy s nějakou prostitutkou. Má dost peněz, proto jsem využil kontaktu na tebe, abychom našli nejluxusnější místo ve městě a zahájili jsme vyšetřování. Takhle to vysvětlím já, a pokud se bude někdo ptát tebe, řekneš to samé. Dostal jsem příležitost, Deane..."

Tiše vyklouzl ven do lijáku a dodal: "Odvedli jsme skvělou detektivní práci. Takhle ji budem prezentovat."

"Měl bych jít s tebou?" chtěl vědět snaživý Johnson.

"Ne, seď tiše jako pěna," odpověděl Unger a jemně přiklapl dveře.

Mrak zakrýval měsíc a okna osvětlovalo jasné světlo - Unger se tedy nezdržoval plížením podél křoví. Jednoduše došel k domu po příjezdové cestě a nakouknul dovnitř načínčným kuchyňským oknem. Lipton v saténovém smokingu připravoval čaj. Unger sledoval, jak si vysoký elegantní profesor nalévá čaj do šálku a sedá si za kuchyňský stůl k sáčku perníčků.

Unger se pro sebe usmál a vrátil se k autu. Liják neustával a on byl promočený na kůži.

"Je to on?" ptal se Johnson rozčileně.

"Jo, je," potvrdil Unger, nastartoval motor a otočil auto. "A nikam nevyrazí. Tohle místo je pro něj dům i hrad."

Kapitola 29

Casey otevřela oči a ucítila kávu. Než vylezla ze sprchy, vzduch také provoněla smažená slanina. V kuchyni ji uvítal Sales širokým, ale jaksi stydlivým úsměvkřeněním. Mrkla do velkého pokoje a zjistila, že polštáře na gauči vypadají nedotčeně. Kdyby ho neviděla okamžitě usnout se zalomenou hlavou dozadu, pochybovala by, že se vůbec vyspal.

"Vyspřchoval jsem se dole," vysvětloval Sales. "A pod umyvadlem jsem našel žiletku. Doufám, že vám to nevdá."

"Ne," řekla Casey nepřítomně. Včera v noci trvala na tom, aby šel do domu a nespál venku v autě. Obavu, že by se mohl zjevit Taylor a ztropit scénu, zastínil strach zůstat sama v tomhle velkém domě.

"Posaďte se," vybídl ji Sales. "Jíte ráda?"

"Normálně tohle nesnídám," upřesňovala. "A ne takhle pozdě. Ale když jsem byla holka, doma jsme každé ráno podobně snídávali. Žili jsme na farmě," dodala Casey a nebyla si jistá, proč mu vypráví skutečnosti, které normálně tajila.

"Prima," řekl Sales a legračním způsobem se na ni podíval. Přerušil všechny ty přípravy a nalil jí hrnek horké a silné kávy.

Když začali jíst, Casey zjistila, že má vlastně pořádný hlad. Po snídání řekla, že sklídí ze stolu, a líbil se jí způsob, jakým to Sales přijal.

"Rozhodla jsem se dát detektivu Bolingerovi to cedéčko," zkonstatovala Casey, když zavírala myčku.

Sales ztuhl na židli. "Nehodláte mu povědět o mně?"

"Ne," slíbila. "Nebudu s ním totiž mluvit vůbec. Kdybych totiž disk předala přímo policii, Lipton by mohl leckteré z údajů před porotou zatajit a já chci, aby si prohlédl všechno, co jsem já objevila."

"Za předpokladu, že bude nějaký soud."

"Něco takového musím předpokládat," pokračovala Casey. "On se nezastaví. Ale dříve nebo později ho chytí."

"Možná," řekl Sales.

"Možná?"

Podíval se na Casey žhnoucím pohledem. "Je tak úskočnej, jinýho takovýho neznám. Je mazanej a krutej, a taky je to cvok, takže jeho kroky jsou těžko předvídatelný... a proto nebude snadný ho chytit."

"Donalde, měli bychom spolupracovat s Bolingerem," tvrdila Casey. "Kdybyste se přihlásil na policii sám, mohli bychom vás dostat ven na kauci a mohli bychom si pomáhat. Proč bychom se měli pokoušet ho najít a oni taky a přitom se nepodělit o informace, které máme?"

Sales se hořce zasmál a beze zloby pronesl: "Taková chytrá ženská, nechápu vás... už jsem vám řekl, nikam se přihlásit nepudu. Tvrdíte, že mě pustěj na kauci. Jak dlouho na ni budu čekat? Říkáte, že den? Co když ten jeden den, kdy já

budu za mřížema, postačí Liptonovi, aby vás dostal? Co když se všechno zašmodrchá a z kauce nic nebude? Však vy víte, o čem mluvím, že je to tak?"

"Vím, ale..."

"Nepudu nikam, Casey," řekl Sales pevně. "Poslední slovo. Spíš musíme vymyslet, jak to provést podle mého plánu. Chcete dát Bolingerovi to CD? Dobrý, tak mu ho doneste. Jestli dostane policie Liptona před náma, fajn. Prostě jen chci, aby ho někdo chytil. Je mi jedno, kdo."

"Co tedy podnikneme?"

"Lipton vyčkává, až budete sama. Sleduje vás, a i když sem ho včera večer pronásledoval, myslím si, že se vám zase přilepí na paty. Nevím kdy, ale určitě se tak zachová. Myslí si, že je chytřejší než vy i já a zbytek celého světa dohromady. Včerejší noc ho nezastaví. My musíme zařídit, aby se k vám dostal, ale by nepoznal, že sme mu to usnadnili. Musíme najít nějaký opuštěný místo a musíte tam být sama. A je nutný, aby vaše samota dávala smysl, protože jinak bude tušit past."

"Copak vy tam nebudete?" ptala se Casey zneklidněně.

"Jistě že jo," ujistil ji. "Ale nebude to tak vypadat. Policajti sice hlídali můj srub, když sem útek, ale teď už by tam neměli být. Řek bych, že se teď sem tam zastaví, nic víc, jen aby zjistili, jestli sem se nevrátil. Takže to je naše místo."

"Ale i kdyby mě sledoval," poukazovala Casey, "pochybuji, že by za mnou šel do vašeho srubu, nemyslíte?"

Sales pokrčil rameny. "Možná ne, ale on vás chce dostat, a když vás tam venku uvidí samotnou, moh by něco zkusit. Je to nejlepší místo, kde mu můžu nastražit past, jestli za váma pojedete, takže si myslím, že bysme to měli aspoň zkusit."

"Co když se mylíte a policie ještě stále sleduje váš srub? Jestli tam jsou, Lipton se rozhodně do ničeho nepustí a policie bude chtít vědět, co tam dělám já."

"Přesně v tomhle bodě se nám skvěle hodí Liptonovo cédéčko," pokračoval Sales. "Mám to promyšlený. Jakmile ho Bolinger dostane do rukou, zalarmuje všechny své lidi a vrhnou se na každou stopu. Pochybuju, že by moh postrádat ty chlapy, který vartujou v horách u mého srubu. A jestli tam přece budou, pak pro vás budem muset najít nějaký jiný podobný místo bokem, aby to zbaštil a vyrazil."

"A kde budete vy? Nemůžete za mnou jezdit ve svém autě," namítala Casey. "Všiml by si ho."

"Se mnou si nedělejte starosti. Oba dva nás sledovat nemůže. Až odsud vyrazíte, pojedete za vámi k policejní stanici. Potom vyrazím do hor, nechám auto na některý postranní silnici a vrátím se do srubu, než přijedete vy. Jděte rovnou dovnitř a čekejte. Můžete používat telefon nebo dělejte, co chcete. Já prostě budu venku. Jestli pro vás Lipton přijede, dostanu ho."

"Když říkáte 'dostanu ho', myslíte tím, že ho zajmete?" chtěla mít naprosto jasno Casey.

"Tak si to představuju," odpověděl Sales. "Slíbil jsem vám, že to proběhne takhle."

"Jenže minulou noc jste na něj střílel," připomněla mu Casey.

Sales se na ni naštvane podíval, ale brzy ho to přešlo. "Marcia moc ráda vyprávěla o všem, co se na právnické fakultě učila. Pořád vykládala o mens rea..."

"O promyšlené vině," přeložila mu Casey výraz.

"Jo, promyšlená vina," Sales pokračoval. "Říkávala, že člověk je vinen zločinem tehdy, pokud byl úmyslný. Já žádnou chladnokrevnou vraždu neplánuju. Jestli ale budu muset něco takového provést, abych Liptona zastavil, udělám to. V noci jsem prostě reagoval na situaci. Nemůžu vám zaručit jeho bezpečnost. To ani nechcete slyšet, že ne?"

Casey chvíli mlčela a pak tiše odpověděla: "Ne. Vážím si vás proto, co jste dnes v noci udělal. Děkuju vám. Jsem ráda, že jste tam byl, a samozřejmě chápu, proč jste použil zbraň." Otrásla se a váhavě dodala: "Všechno je jinak, když se to člověka začne osobně dotýkat. Všechny teorie vyletí komínem... Mám pocit, že jsem lapená v pavučině nebo tak nějak, nevidím ho, ale vím, že Lipton tam někde venku je; schovaný, sleduje mě, jak se trápím, a jen vyčkává, aby vyrazil a opředl mě jako nějakou mouchu."

"Když jste včera vešla do budovy," popisoval Sales, "zůstal jsem na ulici v autě. Jakmile jsem viděl, že z garáže vyjíždí váš parták, došlo mi, že půjdete za chvíli za ním. Jenže jste se neukázala, tak jsem se rozhodl jít do garáže. Byla to náhoda, že jsem zakopl o Liptona. Skoro vás dostal. Jak mě zaslech, dyl se tam neochomejtal. Vyrazil odtamtud jak vítr a já jen tak naslepo střílel a doufal, že ho trefím. Ale chci tím říct, že... teď už budu na něj nachystanej a že mi neuteče."

Kapitola 30

Casey našla parkovací hodiny půl bloku od policejní stanice. Jen vystoupila z auta na chodník, uvědomila si, že ji ovládla zlá předtucha. Lipton mohl číhat kdekoliv v úspěchaném návalu lidí. Vypadalo to, že je vždycky o krok před ní, navzdory skutečnosti, že vůbec nemohl tušit, kterým směrem se ona vydá a jaké jsou její plány. Casey ostražitě zkoumala ulici. Pohled na Salese, zvolna projíždějícího kolem a rozvaleného na předním sedadle strýcovy modré dodávky, jí náhle vrátil pocit jistoty.

Velkou nažloutlou obálku svírala oběma rukama a pospíšila si po schodech nahoru k policejnímu velitelství. Tam zrovna střídali službu, zmatek v hale Casey umožnil prostě a jednoduše obálku položit na zem. Aniž vzbudila pozornost, kráčela Casey zase rychle pryč. U dveří se na krátkou chvíli zastavila, ale na dostačující dobu, aby uviděla uniformovanou policistku, která se shýbla a zvedla ze země obálku s Bolingerovým jménem, napsaným černou propiskou. Policistka se rozhlížela kolem, evidentně vyhlížela detektiva, kterému dopis upadl. Casey se otočila a vyšla ven, znovu pečlivě přehlédla přelidněný chodník a zapanou ulici, zda někde neuvidí Liptona.

Bolinger zrovna telefonoval a pil čtvrté kafe, když k němu nahoru do kanceláře obálka dorazila. Mávl na detektiva, který

mu ji položil na stůl, že děkuje, a během rozhovoru podezřívavým pohledem dopis zkoumal. Zavěsil a pustil se do prohlídky. Přes papír nahmatl, že v obálce je cédéčko.

Netušil, jestli je to CD do stereo přehrávače nebo do počítače anebo úplně něco jiného, a tak dopis otvíral velmi opatrně. Stříbrný kotouč mu dál nic neříkal, zanesl ho tedy k Farnhorstovi, protože ten byl s digitálním světem větší kamarád.

"To je do počítače," prohlásil úředně. "Na prázdněj můžeš zkopírovat soubory. Či to je?"

"Nevím," řekl Bolinger a mhouřil oči. "Izenberg mi ho hodil na stůl a povídal cosi, že někdo obálku našel na zemi v hale. Bylo na ní napsané moje jméno, ale já nemám ani zdání, od koho je."

"Možná je to anonymní tip," vtipkoval Farnhorst.

"Můžeš mi říct, co tam je?"

Farnhorst zvedl obočí a nahlas prohlásil: "Děláš si ze mě srandu? Ty fakt nevíš, jak se tyhle věci používaj?"

Bolinger si najednou uvědomil, že ve velké místnosti kolem něj sedí samí mladší, počítačově gramotní detektivové a ze všech sil se snaží dělat, že nevnímají jeho překerní situaci.

"No jo, člověče," jen letitý kamarád si mohl k seržantovi dovolit takový tón. "Dej to teda sem."

Farnhorst vyškubl cédéčko Bolingerovi z ruky a s huderlákem vstal ze židle. Seržant jej kajicně následoval k počítačům, u kterých toho času nikdo neseděl. Bolinger si přitáhl židli a koukal Farnhorstovi přes rameno, když zasouval cédéčko do šachty a to se s vrněním probudilo k životu. Farnhorst otevřel soubor, naskočil licenční emblém Microsoftu a detektiv tiše hvízdнул.

Bolinger, který netušil, co jeho přítel vidí, se zeptal: "Co?"

"Ať je to, co je to, patří to profesorovi," odpověděl mu Farnhorst a začal zkoumat adresář.

"Máš na mysli Liptona?"

"Toho a nikoho jinýho," potvrdil Farnhorst. "Hromada sraček všeho druhu, Bobe. Bude mi teda chvíli trvat, než se jima proderu..."

"Je mi úplně ukradený, jestli to bude trvat třeba tři měsíce," s těmi slovy popadl Bolinger židli a mazal si sednout hned vedle Farnhorsta. "Nikdo z nás se nedostane dál, pokud neproberem odshora dolů tuhle věcíčku. Kdo by si vym..." chtěl se Bolinger nahlas zeptat, ale pak se zarazil. Pochopil velmi přesně, kdo by něco takového zanechal ve vstupní hale, a raději ono jméno nevyslovil.

Kolem oběda se dostali do zajímavého souboru. Když Bolinger uviděl soubor s Casey Jordanovou, jeho tušení, odkud cédéčko přišlo, se na sto procent potvrdilo. Samozřejmě že oceňoval Caseyinu diskrétnost. Co se týká jeho a pokud jde o soudce, cédéčko prostě vyplavalo v tuhle chvíli. Pokud se Liptonovi nepodaří přesvědčit porotu, že došlo k porušení ochrany informací ve spojení klient-advokát, pak si porota jeho obsah prohlédne. Bolinger cítil, jak v něm narůstá vzrušení, protože svým vnitřním zrakem viděl, o jak obrovský případ se jedná. Tohle cédéčko zkrátí jeho úsilí o měsíce či dokonce o rok. Kdo by byl řekl, že se mu podaří shromáždit informace takového kalibru? Dokonce i s pomocí soudního příkazu od FBI by býval musel spolupracovat namátkově s lidmi z policejních sborů po celé zemi a nutil by je probírat se zatuhlými případy, a přitom oni mají plnou hlavu těch čerstvých.

Teď ale bude moci proklepnout určitá jména a místa a identifikovat oběti. S tímhle cédéčkem by mohl vystavět případ tak nezvratitelný, že všechny Casey Jordanové na světě by z něj Liptona nevysekaly.

"Bobe," povídal Farnhorst a přerušil Bolingerovi snění, "musím si dát něco k obědu."

"Objednám třeba obložený chleby. Zůstaň sedět, kde jsi."

Bolinger se otočil na hlouček detektivů, kteří je sledovali z druhé strany místnosti. Tu a tam se některý z nich přiloudal k nim, omrknul, co se děje, ale většinou zachovávali uctivý odstup diváků při monumentální akci.

"Hansone," požádal Bolinger kolegu. "Moh byste objednat pár rostbífových chlebiček a nějaký limonády? A ať nám je dopravěj nahoru."

Hanson přikývl a hnal se k telefonu celý šťastný, že může být jakkoli nápomocný.

"Hele, vy ostatní," pokračoval Bolinger. "Nemáte, lidi, něco na práci?"

Než se sešlost rozpustila, řekl jiný detektiv: "Seržo, máte ve své kanceláři telefon."

Bolinger se podíval na Farnhorsta varovným pohledem, ať neopouští židli, a vstal ze své. Bylo to docela příjemné postavit se. Už tu seděli dobré dvě hodiny.

"Něco ti řeknu," obrátil se na Farnhorsta, "dej si pohov, ale ať tě nemusím honit po baráku. Přijdou nám sendviče."

Bolinger zvedl telefon u sebe v kanceláči. Byl to Unger.

"Jak vám to jde?" ptal se agent.

"Prima," odpověděl Bolinger netrpělivě. "Možná jsem kousek od něčeho převratného, takže nebudu nic říkat."

"Převratného?" divil se Unger.

Bolinger postřehl v agentově hlase cosi alarmujícího. "Jo," řekl obezřetně.

"Vy jste... našel jste Liptona?" vyptával se Unger a nedařilo se mu zakamuflovat znepokojení.

"Ne," reagoval Bolinger podezřívavě. "Ale možná budu mít informace, který přimějou víc lidí než jen vás nebo mě ho hledat. Ale nemusíte si dělat starosti. Mám všechno pod kontrolou."

Bolinger už skoro zavěsil, když po něm Unger střelil větou: "Chci k vám přijet a podívat se, co máte, Bobe. Já... já fakt chci, aby se tenhle případ pohnul. Taky jsem objevil skutečnosti, který nebudu probírat po telefonu, ale možná, že i já mám něco převratného."

"Dobrý," řekl Bolinger a předstíral co nejvíc zájmu. "Přijďte."

Bolinger mohl zmobilizovat - a udělá to - svoje lidi z důvodů vyšetřování případu Franka Castlea. Takovou pravomoc měl a použije ji. Chtěl to být on, kdo sejme Liptona. Ale v širším měřítku byl tenhle případ federální, a jestli FBI zmerčí, že tyto neobyčejné vraždy se odehrávají napříč všemi státy, šlápnu do toho a zmocněj se vyšetřování. Určej speciální

komando a bude ho řídit FBI. Bolinger úplně viděl publicitu, která se dostane ženě, co vymohla svobodu vrahovi a přitom figurovala na jeho seznamu "šlágrů". V duchu si zaškrtnul, že musí kontaktovat Casey Jordanovou. Možná že by nebylo úplně od věci někoho k ní poslat v případě, že opravdu viděla Liptona, kterak ji sleduje. Mezitím bude chtít kdejaký federál urvat kus týhle kauzy. Deanu Wentworthovi by určitě postačil na to, aby zapomněl na svoje řetězový bankovní vloupačky.

Takže jestli má celou akci řídit FBI, pak by to mohl být jeho federál. Lidi typu Ungera Bolinger už viděl. Předčasně odkecanej, netečnej a nevýkonnej. Bolinger by ho mohl kontrolovat. Ale zároveň v zájmu toho, aby mohl zůstat co nejbližší případu, udělá detektiv, co bude moc udělat pro Ungera, aby to vypadalo, že všechno provedl on sám. Bolinger chtěl, aby si FBI myslelo, že Unger je nejen schopný, ale vůbec nejlepší člověk, který dovede tohle vyšetřování do zdárného konce.

Kapitola 31

James Unger dorazil oblečený v čerstvě vyžehleném tmavošedém obleku s italskou, ostře modrou kravatou. Vlasy se mu leskly gelem a měl je hladce zčesané dozadu z vysokého čela. Bolinger s Farnhorstem se podívali na něj a pak na sebe. Unger vypadal jako vlastní karikatura, jako předvádějící se pabl. Detektivové by byli pravděpodobně vyprskli smíchy, kdyby nebylo onoho nezvykle emocionálního zápalu v agentových očích.

Unger měl co dělat, aby svoje stavy ovládal, když se usadil do počítačové sešlosti Bolingera a Farnhorsta. Všechno se vyvíjelo lépe, než si vůbec představoval. Objevení céděčka bylo skvěle načasované. Měli nyní dokonalou evidenci o tom, že Lipton je vraždící maniak epických rozměrů. Ungerovi se v hlavě honilo, jakých met a slávy by mohl dosáhnout, kdyby tohle dobře sehrál. Liptonův případ by mohl změnit celou jeho kariéru. Ale musel to správně zaválet, z čehož vyplývalo, že nesmí říct ani slovo o tom, kde se Lipton zdržuje, dokud na to místo nedorazí média.

Takže se musel strašně ovládat, když poslouchal Bolingerův rozklad o vyšetřování, v jakém stadiu se nachází a kam je může zmíněné céděčko dostat. Vzduch v místnosti se dal pomalu krájet a do oken policejního oddělení se ještě v plné síle opíralo odpolední slunce. Unger shodil sako, v podpaždí měl z rozčilení propocenou košili, ale stále se mu dařilo působit klidně, s pečlivě uvázanou kravatou u krku. Konečně se Bolinger dobral závěru.

"Čili já, Jamesi," oslovil Ungera, "navrhuju, abyste zavolal do své kanceláře v Atlantě a uspořádal konferenci s vaším šéfem a kýmkoli přímo nad ním. Navrhnú jim, abyste vedl vyšetřování vy, protože jste důvěrně obeznámený s případem a protože jste ho dovedl do tohoto stadia. Důležité je, abychom o ten případ nepřišli."

Farnhorst zíral v neskrývaném úžasu. Bolinger od něj zahanbeně odvrátil pohled. Bylo pro něj netypické paktovat se s někým, koho nezná, nebo se mu nelíbí, jenže i pro Bolingera byla tahle kauza ona takzvaná jednou-za-život.

Ungera vyvedl z míry na místní poměry zřetelně nadbytečný úskok. Vědouce se na zkušeného detektiva zakřenil a nemohl být blíž k vyzrazení esa, které si držel tak pečlivě v rukávě.

"Zařídím ten telefonát," souhlasil, "ale počkejme do zítřejšího rána."

"Neměl byste..." začal Bolinger.

"Ne, vím, jak tohle zařídit, Bobe," odpověděl mu Unger s tolik nedbalou familiérností, až se Bolinger kousnul zevnitř do tváře. Unger vstal, že půjde. "Dejte všechno do kupy. Musím vyřídit nějaký telefony a sejdem se tady kolem pátý.

Mám pár nápadů, myslím, že mi dokážete bejt nápomocný, provedeme je, ale napřed musím něco dorazit."

Unger všem pokynul a detektivové za ním jen zírali.

"To je ale blbec," zamumlal Farnhorst. "Bože, Bobe, jestli se z něj nepobleješ, tak už teda nevim."

Bolinger se zhluboka nadechl a s povzděchem řekl: "No, moc toho s ním nesvedem. Můžem postupovat v pátrání a opírat se o předpokládaný výsledky z vyšetřování Castleova případu, ale určitě nemůžem začít obvolávat všechny ženský z Liptonova seznamu, aniž u toho nebudou federálové. Dovedu si živě představit jejich kecý, kdybysme vyrazili před nima a hamtali jim v jejich případu."

"Jejich případu?" pravil opovrhlivě Farnhorst.

"Jo," řekl realista Bolinger svému statnému příteli. "Patří jim bez ohledu na to, jak moc si oba dva přejem, aby to nebyla pravda..."

Kapitola 32

Lipton posadil hlas hluboko a s chraplavým mumláním se představil jako Kurt Lamb* a ptal se po Casey Jordanové. Recepční jej přepojila na Gínu, která na Liptona vyrukovala se spoustou otázek hraničících s vyhlášením války.

"Musím s ní mluvit," Lipton vytrvale mluvil změněným hlasem. "Naléhavě ji potřebuji. Jsem její klient. Tedy alespoň to tvrdila. Poznal jsem Casey přes jejího manžela. Bude vědět, o koho jde."

Slova "klient" a "naléhavě" rozpustila Gininu ochránářskou tvrdost. Začala být smířlivá, dokonce se téměř omlouvala - potom, co pár minut čekal, a ona se vrátila k telefonu a vysvětlovala mu, že se ze všech sil snažila Casey sehnat.

"Nechala jsem ji vzkazy všude, pane Lambe," tvrdila Gína. "Jsem si jistá, že se mi ohlásí, a já dohlédnu na to, aby se vám obratem ozvala. Můžeme vám někam zavolat?"

"Ne," odpověděl Lipton a zle se ušklíbnul. "Takhle to nepůjde. Musím se s ní znovu spojit sám. Kdy myslíte, že by bylo nejlepší ji zavolat? Máte představu, kdy bych ji mohl zastihnout?"

"Je mi líto, pane Lambe," vysvětlovala Gína. "V kanceláři v tuto chvíli končí, ale nechala jsem Casey vzkaz také doma, aby mi zavolala. Nemohl byste mi dát své číslo?"

"Ne," odbyl ji Lipton. "Prostě ji zavolám večer domů. Nedělejte si už s tím starosti."

"Dobře," odpověděla znepokojená Gina. Tohle nebyl Caseyin styl, aby během dne zmizela a vůbec se neozvala. "Jestli ji večer z jakéhokoli důvodu neseženete, ráno obvykle přicházívá kolem osmé a můžete ji polapit tady."

"Fajn," Lipton uzavřel rozhovor a zaklapl mobil. Seděl na předním sedadle auta s klimatizací puštěnou na plné obrátky.

Ve vedru, jaké venku vládlo, byly dvě vrstvy šatstva nepříjemné, jenže je naprosto nutně potřeboval k provedení dokonalého zločinu. Na skutečnosti, že by ho někdo mohl zahlédnout, jak jde do bytu Patti Dunleavyové, mu vůbec nezáleželo. Policie ho hledala všude. Ve skutečnosti ho pomyšlení na vlastní ohromnou statečnost přímo blažilo.

Zanedlouho po tom přijela dívka domů - do elegantního komplexu bytů. Lipton její auto znal, a když zajižděla do stínu ve vzdálenosti, co by kamenem dohodil od jeho auta, Lipton sjel ze sedadla a skryl se vzadu ve své dodávce, aby mohl Patti z úkrytu nerušeně pozorovat. Kolem sebe měl nástroje potřebné k provozování živnosti: role pásky, žebřík, klubka provazů, ostré nože a různé nástroje od páčidel na otevření dveří přes kleště na tenké drátky až po pájky na letování telefonního a elektrického obvodu. Kovový stůl byl zabudovaný do jedné z postranic. Tahle dodávka sloužila Liptonovi už mnoho let a najezdila mnoho kilometrů. Když ještě žila jeho teta, nechával Lipton dodávku u ní, stranou od domu u jezera, kde si jí nikdo nevšímal.

Jakmile Patti vyšla zdobné bílé schodiště, posadil se do houpací židle přišroubované k podlaze a zapnul laptop. Se škodolibou radostí otevřel speciální soubory a rovnou nalistoval Patti Dunleavyovou. Její příběh dokončil teprve nedávno a nyní si jej se zadostiučiněním znovu přečetl. Dal si načas a přidal pár obzvlášť dráždivých řádků k jejím smyšleným sexuálními sklonům. Příběh si ještě dvakrát přečetl, ponořil se do stavu, podobajícímu se transu, kdy se okolní svět zastaví a on soustředí veškerou svou energii na osud oné naduté mladé dívky, žadonící o zotročení.

Kdyby Patti nebo kterákoli z nich tušila, jak velmi jejich smyslnost rozvíjí jeho talent a potenci, jistě by, jak sám věřil, šly samy a dobrovolně na smrt. Jenže takovou povahu neměly. Zavrtěl záporně hlavou. Neměly takovou povahu. Byly příliš tvrdohlavé a zaměřené jen na sebe, než aby se zastavily a zapřemýšlely. Takže si to, co potřeboval, musel od nich vzít sám. Náležely mu.

Vnitřně povzbuzen zvedl Lipton z protější židle mobil a vytočil Pattiino soukromé číslo.

"Haló?" ozval se její hlas. Zněl svěže, Liptonovi připadalo, že zrovna skončila s dlouhým sprchováním studenou vodou. Představoval si ji zavinutou v ručníku, vlasy padající v tmavých vlhkých pramenech na ramena.

"Patti," ohlásil se naléhavým hlasem, "tady je profesor Lipton. Mám vážné potíže. Zvládám je, ale Casey mi řekla, že bych vám měl zavolat. Že se setkáme u vás doma."

"U mě... nic mi neříkala," řekla Patti. Mluvila zmateně a zneklidněně. "Vůbec mi nevolala. Co se stalo?"

"Telefonuji vám teď z mobilu," vykládal Lipton. "Casey tvrdila, že nemám volat z pevné linky. Řekla jen, že mám čekat u vás v bytě. Jsem na cestě. Jen jsem vás chtěl varovat. Abyste se nelekla."

"Vy... já..."

"Nebojte," dodal spěšně. "Casey povídala, že si nemáte dělat starosti, že všechno dobře dopadne. Jsem si jistý, že vám každou chvíli zavolá."

Nechtěl, aby panikařila, aby nezdrhla z bytu nebo aby nezačala horečně telefonovat.

"Dobrá," řekla váhavě.

"Jsem hned u vás," pravil Lipton a zavěsil.

Vzal malý tmavý pytel z umělého vlákna a opatrně jej plnil vším tím potřebným nářadím. Nijak zvlášť nespěchal. Věděl, že Casey je zaneprázdněná, a Patti by nikomu jinému nevolala. Koneckonců, on byl klientem a důvěrné informace byly posvátné. Líbilo se mu dávat si na čas, vychutnávat každý moment očekávání toho, co přijde, co hodlá udělat. S každým kusem, který měl přijít do pytle, si pohrával, se zalíbením se zaobíral s každou rolí pásky, protože v jeho scénáři bude hrát důležitou roli. Jako poslední putoval do vaku neprekonatelně malý revolver ráže .9 pro případ nouze, ale v té se Lipton ještě nikdy neocitnul, neboť důkladnost se mu vyplácela.

Dokonale připravený si přehodil bágl přes rameno a vklouzl zpět na přední sedadlo, aby obhlédl komplex.

Uviděl malého muže v bílé košili s krátkým rukávem a kravatou, vystupoval z modrozeleného mustanga. Lipton sledoval, jak jde zkratkou napříč prostranstvím a míří ke svému bytu. Když zaklapl dveře, Lipton vystoupil z auta a přešel rozpálený asfalt. Naposledy se pečlivě rozhlédl a pomalu začal stoupat po venkovním schodišti, bral dva schody najednou a mířil k bytu mladé právničky.

Kapitola 33

Casey seděla v Salesově kuchyni, neschopná koncentrace na práci. Papíry se hromadily, vypadávaly důležitě z jejího kufříku, ale Casey se přistihla, že čte stále dokola ty samé stránky, které jí připravila Patti pro nadcházející slyšení. Bylo o tolik snadnější dumat nad vycpanými hlavami zvířecích trofejí, které visely na zdi z trámů, nebo přemýšlet o bohaté historii, skrývající se za každým domorodým artefaktem. Z drsné jednoduchosti Salesova srubu vyzařovalo cosi podivně známého, až se Casey cítila nesvá. V podobném prostředí koneckonců vyrůstala. Její otec i bratr byli lovci a ji živili zvěřinou.

Měla čas vracet se v myšlenkách do minulosti, protože asi před hodinou z ní spadl do jisté míry strach z Liptona, tedy z toho, že by se mohl nečekaně objevit. Každá minuta, jež odtíkala na hodinách, jako by si tropila posměch z jejich plánů. Opravdu by si Lipton troufl ji unést po tom, co se dělo minulou noc? A kdyby ano, je tak šílený, že by využil první možné příležitosti? Zřejmě ne.

Casey vstala a hledala v lednici limonádu bez cukru. Našla pomerančový džus a pivo, šla tedy k dřezu a natočila si sklenici vody a zůstala stát u okna. Prohlížela si s odporem zkalenou studniční vodu proti světlu. Moc se nelišila od té,

kteřou pila jako holka v Odesse, stejné primitivní zařízení, stejně nechutná voda. Pohled na ni byl tolik odpudivý. Zatoužila po lahvi studené, křišťálově čisté vody Evian.

Casey pojednou zachvátila panika. Což když obelhávala sama sebe? Copak si opravdu myslí, že může svůj život tak jednoduše rozmotat, když jej tak dlouho splétala? Netvoří i ona součást panstva? Není možné, že ona velmi potřebovala Taylora, možná více nežli on ji? Opravdu by to bývala zvládla bez jeho peněz, jeho způsobů, hezkého zevnějšku a jeho kontaktů? Může ho opravdu jen tak opustit? Casey cítila, jak strach utahuje svoje sevření, skoro jako v nějakém beznadějném snu. Ještě nikdy se necítila tak vykořeleženě. Celý život přece věděla přesně, co chce.

Najednou měla pocit, že neví vůbec nic. Srdce jí napovídalo, že někde tam venku na ni čeká lepší život. Ale v hlavě jí hučelo a všechno kvůli sklenici zkalené vody a důvěrně známému spartánskému prostředí srubu z trámů. Nevěděla, jestli vůbec má dost kuráže svůj život změnit. Přišla o sebevědomí. Její až drzá sebejistota, se kterou dříve jednala a konala, dostala díky Liptonově případu zabrat. Stala se obětí pronásledování a zastrašování. Manžel ji podváděl. Všechny ty zmíněné události, o kterých si myslela, že jí se stát nemohou, se přihodily během několika dní.

Ucpala si nos a polkla pár doušek vody. Paměť ji neklamala, chutnala otřesně. Vystrašená a vyvedená z míry si znovu sedla a roztřeseně se zhluboka nadýchla. Pak zaslechla vzadu ve srubu šramocení, a to ji okamžitě vrátilo zpět do přítomnosti. Dveře se pomalu otvíraly. Vyskočila a po špičkách cupitala po dřevěné podlaze. V chodbě vedoucí dozadu do srubu byla tma. Při pohledu na blížící se postavu se jí sevřelo srdce.

"To jsem já," řekl tiše Sales. Jak přicházel chodbou, malinko kulhal od dlouhého sezení v autě v jedné pozici. "On nepřijde."

"Já vím," zbytečně šeptem odpověděla Casey. "Kdyby se sem chystal, už by tu byl. Určitě si nemyslí, že bych měla nějaký důvod tu tak dlouho zůstat. Došlo mi asi před půl hodinou, že sem nepojedu."

Sales prošel kuchyní k oknu a odhrnul špinavou záclonu, aby se podíval ven na prašnou cestu, která vedla k jeho domu. Záclonu zase spustil a šel do velkého pokoje ke skříni s puškami. Z horní zásuvky vyndal poniklovanou pistoli s krátkou hlavní ráže .38 a pouzdro z teletiny a vrátil se do kuchyně.

Casey se snažila pro tuhle chvíli zaplašit svoje pochybnosti. Kriticky si Salese prohlížela u pultu prostřeného ke snídani a zeptala se: "K čemu vám bude? Už jednu pušku máte."

"Vždycky je dobrý mít krytý záda," odpověděl Sales. Opřel si obutou nohu o židli, povytáhl nohavici až ke kolenu a připevnil si pouzdro k lýtku.

"Takže..." povídala Casey, když protočil bubínek, zacvakl ho zpátky a strčil zbraň do pouzdra. "Co bude teď?"

"Pokračujeme stále stejně, vy tu zůstáváte," řekl Sales a zase se začal věnovat Casey. "Dřív nebo později dorazí."

"Dřív nebo později, třeba od teď za čtrnáct dní? Nebo za dva měsíce?" Casey tomu nemohla uvěřit. "Takhle já nemůžu žít. Mám svůj život..."

"Heleďte, nevím, jak dlouho to bude trvat," trpělivě vysvětloval Sales. "Nevím, co vám mám říct. Jsem stejně jako vy zklamaný. Alespoň jste tu měla čas na svoji práci."

Casey sledovala jeho pohled. Díval se na stůl plný rozházených lejster a ona řekla nevrle: "Kéž bych mohla říct, že to k něčemu bylo dobrý."

Připomněl jí práci, vyndala z kufříku mobil a poprvé po dlouhé době se podívala, jestli jí nepřišly nějaké zprávy. Bylo to nezvyklé, ale neměla žádné.

"Musíte volat z mého telefonu," upozorňoval Sales a ukázal na polici, kde trůnil starý hnědý telefon na Zlatých stránkách. "Mobily tu nefungují... není tu signál."

"Zrovna jsem si říkala jak to, že mi nikdo nevolá," řekla Casey a zvedla sluchátko.

Vytočila číslo kanceláře a podívala se na hodinky. Bylo těsně po páté, ale Gina občas zůstává déle. Když se ozval záznamník, zavěsila a vytočila svoji hlasovou schránku. S telefonem v ruce přešla kuchyň a posadila se k žlutému poznámkovému bloku a peru. Casey byla sklíčená z nepodařeného pokusu lapit Liptona, cítila se hloupě a trochu provinile, že zanedbávala klienty, kteří na ni spoléhali. Alespoň v jejich případech věděla, co má dělat.

Sales vyndal z lednice láhev piva a zase si sedl ke stolu a přemýšlel. Casey mezitím trpělivě naslouchala a přepisovala skoro dva tucty vzkazů.

"Volal Bob Bolinger," řekla a vzhledla k Salesovi. "Říká, že se mnou potřebuje mluvit."

Zapsala si číslo jeho mobilu a poslouchala dále. Zbývaly už jen dva vzkazy a ona je chtěla mít vyřízené, než zavolá detektivovi. Další vzkaz byl od Giny, zvláště naléhavá prosba, aby zavolala klienta jménem Kurt Lamb, který tvrdí, že je Caseyin klient. Jenže jeho jméno jí nic neříkalo, v životě ho neslyšela. Když ale uslyšela další vzkaz, zapomněla na všechno, co už vyslechla.

"Casey, tady je Patti," ve sluchátku zazněl hlas mladé ženy. "Já... já potřebuju vědět, co se děje. Jde o profesora Liptona. On je... zrovna mi volal a jede sem ke mně. Že prý jste mu řekla, aby šel za mnou. Já... já nevím. Promiňte mi to. Nechci přehánět, ale chtěla bych mít jistotu, že jste s ním opravdu mluvila. Můžete mi zavolat? On je už na cestě a já nevím, co mám dělat..."

"Ježíšmarjá!" vykřikla Casey. Okamžitě zavěsila a vytáčela Pattiino číslo domů. Nechala telefon vyzvánět dvanáctkrát. Beznadějně. Casey cpala svoje lejstra bez ladu a skladu do kufříku.

"Co se stalo?" ptal se starostlivě Sales. Vyskočil ze židle a postavil nedopité pivo na stůl.

"Musíme hned jet," Casey panikařila. "Musíme ho zarazit."

"Zarazit koho?" Sales popadl Casey pevně za ramena. "O čem to mluvíte?"

"Liptona!" křičela Casey. "On nejde po mně, vybral si Patti!"

"Vaši asistentku?" ptal se Sales a okamžitě také spěchal ke dveřím.

"Ano," odpověděla Casey, vyletěla ven a řítila se k mercedesu.

Sales se posadil vedle ní a zapínal si pás, zatímco Casey už otáčela a zvířila oblaka prachu a kamení.

"Jak to víte?" ptal se. "Co se stalo?"

"Nechala mi vzkaz," vysvětlovala Casey, oběma rukama křečovitě svírala volant. "Říkala, že jí Lipton volal - že prý jsem mu řekla - že se sejdem u ní. Volala jsem jí zpátky, ale neodpovídala."

Sales neřekl ani slovo. Zachmuřeně pozoroval silnici. Casey ukázala na svůj kufík a instruovala Salese, jak používat mobil.

"Bolinger mi nechal svoje číslo, napsala jsem si ho do bloku. Najděte ho a zavolejte mu."

"Nemůžu," řekl Sales. "Pamatujete? Není tu signál."

"A kde asi naskočí? Nevíte?" dožadovala se Casey.

"Za několik kilometrů, myslím," doufal Sales. "Až dojedeme k mostu."

Casey sešlápla plyn téměř k podlaze.

"Pomalů," mírně ji Sales. "Nikomu nepomůžu, když se zabijem."

Casey ho neposlouchala. "On se chystá zabít Patti," slyšela se, jak říká.

"Třeba ne," uklidňoval ji Sales. "Snad se tam dostanem včas, nebo policie, snad i Bolinger."

Když přijeli k mostu, Sales vytočil číslo detektiva a podal telefon Casey. Vyjeli nahoru na kopec a mercedes se skoro vznesl do vzduchu. Bolinger se unaveně ozval po třetím zazvonění. Casey mu vyplašeně vysvětlovala situaci. Trvalo jim chvíli, než se domluvili, protože signál kolísal, ale nakonec Bolinger všechno pochopil. Slíbil, že pojedí k Patti, jak nejrychleji to půjde.

"Pošlu k ní taky hlídku. Jestli je některá poblíž, bude tam dřív než my všichni," vysvětloval detektiv, než zavěsil.

Casey zaklapla telefon a hodila ho Salesovi. Na horním rtu ji šimralo cosi slaného a ona si uvědomila, že jí po obličejí tečou slzy. Pociť bezmoci a osobní nesvobody představoval pro Casey další nové poznání. Na jednu stranu byla ráda, že má Salese po boku, na druhou ale pociťovala nechuť a strach z člověka, který jinému může provést něco takového jako on jí. Ale nad tím vším se zjevil obraz Patti zubožené Liptonem a málem Casey připravil v tu chvíli o rozum.

"Jak daleko to ještě je?" ptal se Sales. Neměl vůbec ponětí, kde Patti bydlí.

"Už jen kousek. Je to na téhle straně města v Sunset Valley. Tak patnáct minut, možná deset," držela se Casey zuby nehty. "Mělo nás to napadnout..."

"Jak by mohlo?" oponoval ji Sales. Ale v duchu se trápil vlastním pocitem viny. Včera v noci Lipton v garáži vůbec nebyl. To Sales sám ovládal výtah, aby Casey vystrašil a přiměl ji ke spolupráci. Co se střelby týká, pátil do vzduchu a věděl, že rány těžko někdo tři patra pod zemí uslyší, navíc garáž bývala o víkendy opuštěná. Jelikož se Casey nepříznal, měl mít přinejmenším podezření, že se Lipton k něčemu chystá. Nebylo po něm vidu ani slechu dva dny.

"Ale jak jsme mohli vědět, že půjde po Patti?" uvažoval Sales nahlas. "Na cédéčku není."

"Jenže do jeho sbírky skvěle pasuje," hořce komentovala Casey. "Měla jsem to tušit... Způsob, ten způsob, jakým vystartovával, kdykoli se Patti u soudu střelila, jak ho dráždila svým nadhledem. Dokonce i tón, jakým s ní mluvil..."

Casey zavrtěla hlavou a pokračovala: "Proč jen jsem si toho nevšimla? Jenže jsem se starala jen o sebe a na ni jsem snad vůbec nepomyslela."

Sales vytáhl zpoza pásku pistoli a opatrně ji kontroloval, vyklopil bubínek, jemně jej protočil sem a tam a zase se cvaknutím vrátil na místo.

"Zvládnem to," uklidňoval Casey.

Casey procedila mezi křečovitě sevřenými zuby jediné: "To tedy musíme. Bože můj, musíme."

Kapitola 34

Patti vyplašilo hlasité klepání na dveře. Vůbec nečekala, že tu bude tak brzy. Kromě profesora ji nenapadl nikdo jiný, kdo by mohl klepat. Spěchala ke dveřím a podívala se ven kukátkem. Byl to Lipton. Patti pocítila podivnou směs hrůzy a vzrušení. Nedokázala si představit, proč by k ní Casey Liptona posílala. Záhada Pattiino napětí samozřejmě ještě zvyšovala.

Patti se rychle rozhlédla po bytě. Byl vkusně zařízený tmavozeleně čalouněným nábytkem, bílé stěny zdobily reprodukce nejznámějších Goghových děl ve stříbrných rámech. Stejně byla na rozpacích. Podvědomě cítila, že byt neodpovídá profesorovu vkusu a zvyklostem. Znovu zaklepal a Patti si bezmocně povzddechla. S rozpačitým úsměvem otevřela dveře a vpustila dovnitř vlnu úporného vedra, které vládlo venku.

Lipton ji pozdravil se stejně vřelým a hezkým úsměvem, jako když se setkali poprvé. Svítily mu oči a člověk by si mohl myslet, že je Lipton na drogách, kdyby ho ona tak dobře neznala. Také jí připadal rozložitější a pak si uvědomila, že je to díky oblečení. Zvláštní, říkala si, že vydrží v tomhle vedru zapnutý až ke krku v tmavé sportovní soupravě. Dokonce jen krátké přejití přes parking stačilo k tomu, aby mu slunce opálilo čelo. Taky nesl cosi ve vaku, asi nylonovém, popruh měl profesor přehozený přes jedno rameno a přes prsa.

"Pojďte dál," řekla Patti s úsměvem a nervózně si shrnula vlasy za ucho. "Nečekala jsem vás tak brzy."

"Děkuji vám," odpověděl profesor, překročil práh a zavřel za sebou dveře. S lehkým pousmáním dodal: "Byl jsem vlastně hned za rohem, víte."

Patti přikývla a otočila se, aby ho zavedla do obývacího pokoje. Vůbec nezaregistrovala, že se Lipton pozdržel, aby zasunul na dveřích zástrčku.

"Dal byste si něco k pití?" zeptala se ho dívka. "Limonádu?"

"Vůbec nic," odpověděl, a jak ji pomalu následoval, mapoval si prostředí. Kuchyň byla vlevo. Za ní obývací pokoj zároveň s jídelnou, na druhém konci místnosti vedly prosklené zasunovací dveře na zastřešenou terasu. Naproti kuchyni byly další dveře vedoucí do koupelny. Dveře do ložnice vedly z obývacího pokoje doprava.

"Prosím, posad'te se," vybědla ho Patti a sama se posadila přede dveře do ložnice, odděloval je od sebe jen konferenční stolek. Patti si uvědomovala, že ji profesor něčím znervózňuje, stylem svého oblečení a způsobem, jakým na ni hleděl. Věděla, že něco je špatně, ale nechtěla si připustit, že provedla pořádnou hloupost, když ho pustila dovnitř. Pořád dokolečka si opakovala, že je všechno v pořádku.

"Nevadilo by vám, kdybych použil vaši koupelnu?" nečekaně se zeptal Lipton.

"Ne, prosím," řekla Patti a ukázala mu směr, byla vděčná za každou chvíli bez jeho přítomnosti. "Je přímo za vámi."

"Děkuji vám," choval se profesor dvorně. Jakmile byl v koupelně, shodil vak, vytáhl z něj pár silných, vlněných ponožek a také černé motoristické kožené rukavice a vlněnou čapku. Ostatní věci mají svůj čas. Postavil pytel na zem do rohu.

Natáhl si ponožky přes boty a na ruce rukavice a podíval se na sebe do zrcadla. I on viděl, jak mu oči září. Celý svítil, byl silný a mužný. Nic ho nemohlo zastavit. Osud se naplnil. S pocitem obrovského uspokojení si natáhl čepici přes hlavu. Kromě dvou děr na oči v té černé masce zbyl už jen jeden malý otvor na dýchání. Byl ztělesněná smrt.

"Patti?" tiše ji volal s rukou v rukavici na knoflíku u dveří. "Patti?"

Slyšel, jak přechází pokoj.

"Je všechno v pořádku?" zeptala se a stála zády ke dveřím, pořád sebe sama přesvědčovala, že se opravdu nic neděje. Liptonovi uniklo malé uchechtnutí a řekl: "Dveře, nějak se zasekly. Nemůžu ven. Je na to nějaký figl?"

Patti stála na místě.

"Patti?" opakoval. "Pomůžete mi, prosím?"

"Tak dobře."

Lipton držel knoflík, dokud neucítil, že se vši silou opřela do dveří a tlačí do nich. Jedním prudkým pohybem otočil knoflíkem, rozrazil dveře, a jak na něj Patti padala, popadl ji pod krkem.

Patti šok úplně ochromil, několik vteřin se nemohla vzpamatovat. Během té chvíle ji Lipton povalil na zem a nalehl jí na hrudník celou svou vahou. Začala se s ním prát a v tomto směru jej nezklamala. Dívce kopala a doukla rukama a škrábala, jenže nehty jí bez škody sklouzávaly po nylonové látce obleku a nohama kopala do vzduchoprázdna. Pak použila pěsti, pevné a drobné, s pozoruhodnou vervou, ale hned se unavila.

Lipton na ni nalehl vši silou, krev pomalu přestávala zásobovat mozek, protože jí tiskl palci z obou stran ohryzek a zvyšoval tlak na krkavici. Za chvíli už se Patti nehýbala, ruce a nohy sebou jen škubaly a Lipton cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení při pohledu na Pattiiny oči obracející se v sloup. Okamžitě ji pustil a přešel po čtyřech do koupelny pro nástroje. V mžiku vysvětlil Patti do naha a svázal jí pevně zápěstí i kotníky páskou a zalepil ústa. Jakmile ji měl takto zabezpečenou, dal si načas se skládáním jejího šatstva a odložil ho na pohovku. Spodní prádlo vyčlenil. Bude ho potřebovat na očištění nože a schová si jej jako trofej.

Teď už byla jenom jeho. Její míza patřila výhradně jemu. Nachystaná jen pro něj. Ale potřeboval, aby Patti přišla k sobě. Chtěl, aby poznala, jak mocnou silou vládne. Všechno to jejich šuškáni během procesu, její a Caseyino, viděl je. Věděl, že mluvily o něm. Poznal, že si dělají legraci z jeho impotence. Dominantní ženy s gustem zženšťují muže, především ty, kteří se podobají jemu - disponující velkým intelektem. Vedle jeho brilantního myšlení to jejich bledne a ony zahořknou. Teď teda uvidí.

Pozná, že on je lačnicí šelma, která využije její smyslůst jako životabudič pro svou dřímající vášeň.

Lipton si strhl masku a napsal ji do vaku k ostatním věcem. Stál nad Patti, čekal a hltal její nahotu tak dlouho, dokud neucítil slabé chvění ve slabínách. Jedna jeho část po dívce zoufale toužila, ale nechtěl nic riskovat. Potřeboval svůj prášek, chtěl ženu, jež by se nejenom odevzdala, ale která by žadonila o podrobení. Svým vnitřním zrakem viděl obraz oné kurvičky z města a zabýval se jím, dokud se Patti nepohnula. Za okamžik zatřepetala víčky a uviděla ho nad sebou rozkročeného, byla úplně v jeho moci.

Lipton si k ní klekl a vzal dlouhý, hrozivě vyhlížející nůž z pytle. Láskyplně jej vytáhl z pouzdra. Patti konečně otevřela oči a vytřeštila je v hrůze. Lipton začal mluvit a vysvětloval jí, co a jak hodlá dělat a proč, zároveň se tiše uchichtával žalostným výkřikům a mumlání, jež se draly z Pattiina zhmožděného krku.

"Vy jste se rozplakala?" ptal se a předstíral zájem. A pak s nenávistí pokračoval: "Na to jste měla myslet, když jste se mi pošklebovala! Vysmívala jste se mi a dívala jste se na mě jako na nějakou špínu a myslela jste si, že jsem neschopný a že s tím nic neudělám. Jenže jste se splela! Umím totiž tohle!"

Lipton se nad Pattiiným třesoucím se tělem naklonil a přišpendlil ho koleno k zemi. Zkušeně nasadil špičku nože pod její hradní koš a sjel až k břichu, otevřel její tělo jedinou příšernou řeznou ránou. Strašlivé a přiškrcené výkřiky se mísily s Liptonovým smíchem a naplňovaly pokoj nelidskými zvuky.

Kapitola 35

Casey se vřítla s autem na parkoviště. Do skřipotu kol se Sales zeptal, který byt patří Patti.

"3 C," odpověděla Casey a vzpomněla si, jak se sem Patti stěhovala a jak ji celá pyšná hned první týden pozvala na večeři ve znamení špaget. "Rohový byt nahoře na konci chodby!"

Sales ukázal na bílou dodávku na druhém konci stání a řekl: "Je tady!"

Casey dupla na brzdy, až dostala smyk. Ještě ani nezastavila a Sales už se řítí ven z auta. Casey práskla dveřmi a letěla za ním po schodech, jak nejrychleji mohla. Když se dostali ke dveřím bytu 3 C, Sales vzal napřed za kliku, ale pak do nich kopnul. Dveře se otřásl, ale zůstaly pevně zavřené. Sales se otočil a nalehl na ně zády a bušil do nich jako mezek, až dveře vyrazil z rámu a snesl se na něj vodopád třísek.

Casey teď stála hned za Salesem, který se přikrčeně vřítl do chodby. Lipton, varovaný prvním kopnutím do dveří, jej

privítal sprškou kulek, čímž Salese přinutil stáhnout se stejně rychle, jak přišel. Když střelba ustala, Sales mávl prudce rukou a znovu se vrhnul dovnitř. Tentokrát Lipton nestřílel. Sales se protáhl do bytu po kolenou, před sebou svíral s nataženými rukama zbraň, připravenou ke střelbě.

Chvilku byl klid a Casey vykoukla zpoza Salese. Teď už byli v obývacím pokoji a Sales strčil do ložnice napřed pistolí. Casey se vrhla k Pattiinu nehybnému tělu. Při pohledu na krvavou lázeň nelidsky zaječela. Krev byla všude. Letěla k telefonu a vytočila 911. Jen matně zaregistrovala, že se Sales vyřítí z ložnice směrem na terasu. Z šoku ji vytrhla střelba a Casey si uvědomila, že Sales nakloněný přes zábradlí střílí někam dolů.

Lipton slézal dolů venkem, přeskakoval z terasy na terasu, až se dostal do přízemí. Sales ho uviděl, když přebíhal trávník a zahrnul za roh. Vystřelil dvakrát naslepo, vrazil zpátky do bytu a proběhl kolem Casey bez jediného pohledu směrem k venkovnímu schodišti. Odtud by mohl dohlédnout na Liptonovu dodávku. Bral schody po třech a hlasitě začal nadávat, když uviděl, jak auto vyrazilo z parkoviště na ulici. Ve vteřině seděl Sales za volantem mercedesu a se skřípajícími koly začal Liptona pronásledovat.

Další dorazilo auto policejní hlídky. Protože přijeli z druhé strany, strážníci neměli tušení, že prošli jen o půl minuty divokou honičku. Ani Bolinger nebyl nijak daleko. Z vysílačky věděl, že z dívčina bytu někdo volal tísňové číslo a že sanitka je už na cestě. Když se s Ungerem prodrali davem čumilů a vešli do bytu vyraženými dveřmi, čekal je otřesný pohled na Casey, sklánějící se nad Patti a po lokty v krvi. Hystericky vzlykala, z každé strany u ní stál jeden policista a nevěděli si rady.

"Uzavřete prostor," nařídil jim Bolinger. "Všechny ty lidi odsud vyžeňte."

Policistům se ulevilo, když dostali rozkazy, a opustili byt. Bolinger přistoupil blíž k Patti a to, co uviděl, mu vyrazilo dech. To děvče bylo rozpárané úplně stejně jako předtím Frank Castle nebo Marcia Salesová.

"Můj bože," vydechl. "Lipton."

Unger to uviděl také a náhle byl skloněný nad kuchyňským dřezem a zvrátil všechno, co v něm zbylo z oběda. Bolinger poklekl vedle Casey, ale stejně jako ona neměl ani páru, co má dělat. Rána byla tak velká a hrozná, že ho vůbec nenapadlo nic, čím by mohl zastavit krváčení. Báł se cokoli stisknout, protože Pattiiny vnitřnosti vlastně vypadávaly ven. Bříšky prstů na krku nahmatl pulz.

"Ona žije," řekl s úžasem.

Casey se na něj nevěřícně požívala.

"Doneste nějaký ručníky," nařídil jí Bolinger. "Podívejte se do koupelny."

Ručníky tam byly, čisté a bílé a Bolinger je jemně rozložil kolem zející rány. Opatrně na ně tlačil a snažil se jimi zastavit proud krve, aniž by jakkoli poškodil dívčiny vnitřní orgány.

"Dones mi nůž, Jamesi," zavolal přes rameno, "Dělej, rozřízni tu pásku."

Unger provedl, co mu detektiv nařídil, také byl rád, že může dělat něco víc než si vyplachovat pusku v kuchyni.

"Co se stalo?" vyptával se Bolinger Casey. "Můžete mluvit?"

Casey přikývla. "Když jsme sem přijeli, Donald vykopl dveře a Lipton začal střílet. Počkali jsme, až toho nechal, a pak jsme šli znovu dovnitř. Ale Lipton už byl pryč. Donald vyrazil za ním..."

"Sales?" nemohl uvěřit Bolinger. "Donald Sales?"

"Ano," odpověděla nepřítomně Casey.

Bolinger se k další otázce nedostal, protože přijeli para-medici. Casey chtěla jet s Patti do nemocnice, ale odmítli ji vzít s sebou, protože není rodinný příslušník.

Sanitka odjela za hlasitého houkání. Bolinger dohlédl na pečlivé ohledání a zajištění oblasti a pak položil Casey ruku na rameno. Zůstali stát na chodníku, obehnaném žlutou páskou a vedoucím z parkoviště do budovy, pod nízkými větvemi břízy.

"Jak to, že jste tu byla s Donaldem Salesem?" vyptával se Bolinger a pozoroval Casey přes plamínek, kterým si zapaloval winstonku.

Casey se tvářila nepřítomně, zkušeně nasadila pokerový výraz právníka, který má dost rozumu na to, aby nezveřejňoval svoje informace. Pak s povzdechem přestala hrát a odpověděla prostě a jednoduše: "Zachránil mi život. Lipton šel po mně a Donald ho zastavil. Zrovna jsme se pokoušeli ho vyprovokovat, když jsem dostala vzkaz od Patti, že je profesor na cestě k ní. Zavolala jsem vám a jeli jsme sem, jak nejrychleji to šlo. Když Lipton utekl, pustil se Donald za ním. Nechala jsem auto na parkovišti a musel si ho vzít, aby mohl sledovat Liptona. Kde jsou teď, nemám zdání..."

"Ale já ano."

Casey s Bolingerem se otočili. Za nimi stál James Unger - agent FBI vyhastrošený v nejlepších šatech, vlasy ulízané dozadu, namísto slunečních brýlí mu na jeho dioptrických trůnů nad křivým úsměvem přicvaknutá stínítka.

"Chtěl jsem si být jistý," vysvětloval nepřesvědčivě Bolingerovi. "Dneska odpoledne jsem musel prověřit pár tipů a stop a vyplatilo se. Víš, kde je Lipton."

"Jak to?" ptal se Bolinger.

"To je dlouhá historie. Nechtěl jsem nic říkat, dokud jsem si nebyl jistý, ale už jsem na tom pracoval. Zdržuje se v baráku u jezera u vodní nádrže Stillhouse Hollow. Majetek patří osobě jménem Sarah Liptonová," líčil důležitě Unger.

"Jeho tetě. Lipton je správcem. Používá ten dům a její kreditky a šeky, a prostě všechno. Celej její majetek."

S drobným náznakem blahosklonnosti dodal: "Proto se vám nedařilo ho vystopovat. Všechno, co podnikal v posledních měsících, prováděl jejím jménem."

"A teta je kde?" zeptal se Bolinger, aniž by věnoval pozornost Ungerově urážce.

Ten pokrčil rameny: "Nevím. Mohla by být kdekoli. Taký by mohla být mrtvá."

"Tak jedem," řekl Bolinger.

"Myslíte si, že Lipton zamířil tam?" chtěla vědět Casey.

"Já nevím," odpověděl Bolinger, odhodil cigaretu na chodník a rozmáchl ji podpatkem, "ale je to jediný, co máme." Casey jela s nimi, seděla vzadu v policejním autě. Bolinger řídil jako drak. Unger seděl vedle něj v tichém zamyšlení. Čas od času si agent konečky prstů nervózně upravil brýle na nose, hrozilo, že mu spadnou do klína, kde už ležela náprsní taška. Opatroval ji jako oko v hlavě, neboť v ní měl veškeré poznámky ohledně kontaktů, napsané na pečlivě složeném archu papíru. Strávil odpoledne zkoumáním situace v médiích, ověřoval si spojení se správnými lidmi a dráždil je příslibem ďábelského hromadného vraha, kterého odchytil FBI. Příčinnivost se mu vyplatila. Získal telefonní čísla domů a na mobily tvůrců pořadů třech největších televizních společností. Jednalo se o show jako Today, Nightline a Larry King. V momentě, kdy provedou zatčení, začne vytáčet a oni přijedou - udělat interview s ním. Ted' už potřeboval jen trochu víc štěstí. Kdyby se totiž Salesovi podařilo Liptona dopadnout, vyrazil by Ungerovi většinu trumfů z ruky. Jestli se ale Liptonovi povedlo zdrhnout, dřív nebo později se vrátí do domu u jezera, a jakmile to udělá...

Kapitola 36

Oales dupnul na brzdy a zahučel zpátky za dvojitou žlutou čáru. Kolem něj prosvístěl tahač s typickým sonorním troubením vzduchové sirény. Sales ihned znovu přešel dělicí čáru, šlápl na plyn a projel těsně kolem brouka volkswagena v místě, kde začínalo stoupání. Řidič na něj troubil a předvedl mu svůj prostředníček, ale Sales ho vůbec neregistroval. Soustředil se na bílou dodávku vpředu, prolétající se hladce čtyřproudým provozem. Když Sales vyjel na kopec, kde se silnice dělila, mohl konečně také přidat na rychlosti.

Od chvíle, kdy profesor vyjel z parkoviště u domu, jej Sales pohodlně zaměřoval, protože Liptonova dodávka byla vysoká. Když Sales srovnával svůj nákladák s ovladatelností mercedesu, cítil se díky jeho silnému motoru jako nadčlověk. Rozjařenost a přednosti Caseyina auta umožňovaly Salesovi v klidu srovnat náskok. Jenže jakmile se poprvé divoce přiblížil, Lipton se rozjel jako blázen. Stala se z toho hra náhod. Chvilími to vypadalo, že ani jeden z nich netouží riskovat, a zároveň bylo jen otázkou času, kdy jeden z nich skončí v příkopu jako hrouda pomačkaného plechu a rozbitého skla.

Sales se kodrcal v levém pruhu za jakýmsi dopravcem. Blikal na něj světlý a troubil, na chvíli ztratil dodávku z dohledu. V momentě, kdy neohrabaný nákladák začal přejíždět do pravého pruhu, šlápl Sales na plyn. Jenže ve stejné chvíli si uvědomil, že to Lipton stíhl do protisměru mezírkou mezi svodidly a řítí se opačným směrem. Jejich auta se míjela a na zlomek času mohl Sales zřetelně zahlédnout profesorův ironický škleb.

Salesovi to přestalo najednou myslet a připadalo mu, že snad bude trvat hodiny, než zvaží všechno, co by mohl nebo měl udělat, aby mu Lipton nezmizel. Ve skutečnosti netrvalo ani dvacet vteřin a dojel na další křižovatku, udělal zakázané účko a znovu začala honička. Jenže těch dvacet vteřin mu přišlo draho. Bílá dodávka zmizela kdesi v nedohlednu. Sales na čtyřproudé dálnici zpomalil a mohl si vykroutit hlavu, jako šilený prohlížel všechna parkoviště, vjezdy k restauracím, nákupním střediskům a benzínovým stanicím, zda nezahledne bílé auto. Bylo to beznadějně. Projel tryskem asi deset kilometrů jedním směrem, tedy skoro polovinu cesty zpět k bytovému komplexu, pak se otočil a řítil se zase zpátky.

Salesovi se svíral žaludek a dělalo se mu zle a potil se. Obraz vysmívajícího se Liptona, jedoucího v autě opačným směrem, se mu vpálil jako znamení do mozku. A bude ho pronásledovat po zbytek života. Tohle věděl tak určitě, že jen s těžkostmi popadal dech. Na čele a horním rtu mu vyrazil pot, přestože klimatizace v autě pracovala na plné obrátky. Podobná panika ho zachvátila, když volal dceři do jejího bytu a ona to nebrala. Pocit, že všechno je špatně a už nikdy nic nebude jako dříve.

Lipton zmizel a lovecké instinkty Salesovi napovídaly, že se k profesorovi už nikdy nedostane tak blízko jako před tím. Lipton byl pod obrovským tlakem. Dokládala to skutečnost, že přesedlal na Patti. Jeho posedlost Casey tedy nebyla neukojitelná. Další oběť mohla být z druhého konce země, klidné z druhého konce světa. Salesovi začala třesit hlava. Hrdlo se mu svíralo, zajíkal se a tise a žalostně zachrčel. To se ozývala panika. Náhlé nutkání zastavit, strčit si revolver do úst a stisknout spoušť bylo tak hmatatelné, že v ústech cítil svíravou pachut' kovu.

"Do hajzlu!" vykřikl našťavaně Sales.

Bylo načase začít myslet jako lovec. Vždyť přece zrovna šťve zvěř. Přesně tou Lipton byl. Navzdory penězům, vybranému chování a oslnujícímu vzhledu byl zvíře, ne lidská bytost, ale obyčejné zvíře. A Sales dobře věděl, jak takové zvíře myslí. Lovec stopující zvíře musí umět předvídat, kudy bude chtít uprchnout a kterým směrem se dá. Lipton se někde schovával. Sales si byl jistý, že se s autem zašil za některou z nesčetných budov lemujících rušnou silnici. Ať už se vynoří odkudkoli, zamíří zase do své obory. Bude hledat nejrychlejší a nejjednodušší cestu do bezpečí. Sales zamyšleně pozoroval okolí. Nejbližší dálnice byla dvěstědevadesátka. Otázka zněla, na východ, nebo na západ?

"Tak si tipnem," povídal Sales sám sobě. Věcné rozhodnutí podpořil jednoduchou matematikou. Směrem na západ pojedou do volné krajiny. Východně se jede do Austinu přes obchvat kolem města nebo vnitrozemím po dálnici číslo 35, která pak opačným směrem vede do San Antonia nebo Dallasu. Nekonečné možnosti. Taký následuje mimoúrovňová křižovatka, kde se dvěstědevadesátka napojí na obchvat. Měl by jet co nejrychleji tam. Jestli je jeho tip správný a Lipton se někde schovává, pak by mohl mít ještě šanci znovu zachytit jeho stopu. Sales zamířil k dálnici, jak nejrychleji mu provoz dovolil. Na křižovatce zase rychle udělal zakázané účko, aby se dostal na nadjezd nad dálnicí. Zastavil u úzké krajnice, odkud mohl vidět na příjezdějíci auta, když se blížila k obchvatu, i na všechny tři výjezdy.

Už se zase ovládal. Zvolil nejlepší postup, který jej napadl, a teď musel počkat. Trpělivost byla pro lovce stejně rozhodující jako schopnost precizního předvídání. Uběhlo deset minut a pak dalších patnáct. Slunce se cestou na západ dostalo do roztrhaného šedavého mračka a den pojednou dostal purpurový nádech. Sales si hrál s ciferníkem

svých hodiněk a upíral pohled do dálky, odkud pojede na východ bílá dodávka. Každou chvíli zahlédl cosi bílého a srdce se mu rozbušilo. S každým dalším omylem narůstala v Salesovi jistota, že se Lipton drží vedlejších silnic a nebo že ho na dálnici předjel.

Pak uviděl další bílé auto, blížilo se k němu. Byl to nákladák. Ne... byla to dodávka. Salesovi vynechávalo srdce. Popadal dech. Musí na Liptona vidět, aniž by on zahlédl jeho. Sales se už nechtěl nechat vtáhnout do nějaké šílené honičky, protože v té hře hraje velkou roli náhoda. Lépe mu šlo sledování z povzdálí. Když se bílé auto vylouplo z výjezdu těsně před mostem, Sales sjel pod sedadlo. Ne že by se tím něco měnilo. Samotné auto mohlo Liptona odradit. Kdyby ho poznal, honička by začala nanovo. Sales chtěl, aby se Lipton uchlácholil pocitem bezpečí. Jedině pak ho udolá. A až se tak stane, nehodlal Sales udělat žádnou z minulých chyb.

Profesor vyjel z obchvatu v místě, kde ho křižovala silnice číslo 35, a vyrazil severním směrem. Sales se svižně otočil a držel se Liptona, občas za ním zaostával až o osm set metrů, když mu to rovná silnice dovolila. S povděkem kvitoval, že je stále provoz, a tak se mohl mercedes zamíchávat mezi ostatní auta. Bílá dodávka se nezařazovala skoro vůbec. Sales neúnavně svíral volant, ruce už měl úplně ztuhlé, a když Lipton v Seltonu odbočoval, dostával Sales do prstů bolestivé křeče. Ale nedbal na ně. Nadešla zřejmě nejtěžší část pronásledování. Sales okolí přehrady moc neznal, ale věděl, že jsou na venkově. Kdyby mu Lipton ujel příliš dopředu, mohl by pak kdekoli rychle odbočit a ztratit se navždy.

Naštěstí se silnice po víc jak půl kilometru změnila v prašnou a kamenitou. Za dodávkou zůstávala oblaka hnědého prachu, takže bylo snadné ji sledovat - jako když sledujete králíka ve sněhu. Po necelých deseti minutách minul Sales vybledlou ceduli nesoucí jméno Liptonů. Jel dál, protože nevěděl, odkud by mohl profesor pozorovat vjezd, a nechtěl ho vystrašit. Kromě toho Salesovi mnohem více vyhovovalo přiblížit se k domu lesem než nakráčat tam příjezdovou cestou.

Nejbližší další odbočka byla odsud asi po čtyřech stech metrech, spíše takové úzké vyježděné koleje vedoucí do nějaké vísky. Sales na nich zastavil a vystoupil, zkontroloval ze zvyku zásobník v pistoli a zhluboka se nadechl chladivé vůně urostlých borovic. Najednou ucítil štiplavý pach lesního požáru. Uvažoval, má-li s ním něco společného Lipton. Vít rozhodně přinášel kouř z toho směru. Lesy ztemněly padajícím soumrakem, ale Sales se rychle zorientoval. Popoháněný pachem ohně, přibližoval se s lehkostí, vytrvale a nepozorovaně jako divoká kočka k Liptonovu domu.

Kapitola 37

Ze strany vysokého viktoriánského domu stál velký černý sud. V něm založil Lipton na pořádný oheň suchým proutím a polínky, namočenými v benzinu. Vedle barelu u zdi starého dřevěného domku si navršil vysokánskou hromadu dalších klacků a větví, hotová hranice. A do sudu nacpal kupu naruby obráceného šatstva - krví nasáklou horní vrstvu, kterou měl na sobě u Patti a pak ji z bytu odnesl. Zespoda z díry prorezlé v kovovém dně sudu vyčuhovaly jako knot srolované noviny. Lipton se sehnul, škrtnul sirkou a zapálil oheň. Bez pohnutí sledoval jasné oranžové plameny, jak pohlcují oblečení. Brzy vydával oheň takový žár, že Lipton musel ustoupit.

Teplý vánek od jezera odnášel černý kouř od domu mezi vysoké stromy. Lipton zkoumal oblohu. Slunce zapadlo a přímo nad ním vykukoval půlměsíc z těžkých mračen, která věstila od severu silný déšť. Lipton ve svém připraveném plánu útěku počítal s každou okolností. Vytáhl zpoza opasku u kalhot revolver a vyběhl po schodech na verandu. Pro tuto chvíli ponechá plamenům volnost, ať si hospodaří samy.

Uvnitř domu zamířil Lipton rovnou ke starému, zaprášenému a kdysi černému telefonu. Vytočil tísňové číslo 911.

"Devět-jedna-jedna, co se vám stalo?"

"Jen mě poslouchejte," promluvil Lipton hysterickým hlasem, aby dodal historce důvěryhodnosti. "Tady je profesor Lipton. Zabiju se. Už to déle nemohu snést. Policie mě pronásleduje už tak dlouho, zničili mi život! Slyšíte mě? Všechno mi zničili! Nedají mi pokoj! Jdu do sklepa a se vším skončuji. Budou mít na rukou moji krev! Jsem nevinný člověk, ale zabiju se, kvůli nim! Rekněte jim to!"

"Pane..."

Lipton prásknul telefonem. Věděl, že když zavolá 911, automaticky zaregistrují adresu každého volajícího. Věděl, že sem pošlou policii a že je jeho hlas nahraný na pásce, kterou uchovávají kvůli médiím. Bylo to mnohem lepší než nějaký vzkaz na papíře. Neztrácel čas balením svých věcí. Vůbec nepůsobil hystericky, konal sice ve chvatu, ale účinně. Lipton si liboval v zesnování plánů a počítal s každou eventualitou. Ačkoli neměl nikdy v úmyslu opustit bezpečí svého domu ve spěchu, pojistil se pro případ, že by se stalo něco nepředvídatelného. Jak by taky mohl předpovídat, že se Sales zjeví u Patti ve chvíli, kdy ji rozřízal vedví?

Zatímco cpal do batohu zbytek svých věcí, procházel v duchu uplynulý den. On udělal jen jedinou chybu - zapomněl se přesvědčit, že ta holka je mrtvá. Kdyby to byl udělal, nemusel by teď utíkat. Ale ve zmatku při útěku Patti Dunleavyovou úplně vypustil z hlavy. Když mizel, měl jí vpálit kulku do hlavy, i když od té rány taky mohla umřít. Bez jejího svědectví by se mohl policii smát do obličeje. Další byl Sales - jediný člověk, který jej viděl, ten se ale nepočítá. A znovu - jediné hmatatelné důkazy proti němu hoří v barelu. Ale skutečnost, že holka možná přežila, vyžadovala neodkladný odchod Liptona z města, ne-li možná i ze země. Pár let v Jižní Americe s novou totožností mu jen prospěje. Měl jich k dispozici několik, mohl si vybírat.

Protože byl tak skvělý a tak pečlivý, svede úřady ze své stopy velmi snadno a opustí Spojené státy jednoduše jako příležitostný turista. Lipton opatrně uložil svůj laptop do menší z brašen a pak je obě připravil na zadní verandu. Dole ve sklepě stál velký podlouhlý mrazák. Uvnitř leželo zmrzlé tělo Walta Tannera, láskou stíženého obchodního cestujícího, který se typem postavy přesně podobal Liptonovi. Tělo představovalo bezvadnou rekvizitu pro drama, které Lipton režíroval. Profesor odemkl zámek a zvedl víko. Tanner měl skrčená kolena přimrzlá k hrudi a řasy bílé -

jakoby pocukrované námrazou. Lipton před více než rokem provlékl nyní zmrzlou prádelní šňůru Tannerovi pod koleno, přivázal ji ke krku a zajistil zátažnými uzly. Teď si přehodil konec provazu přes rameno, vyndal těžké tělo z mrazáku a dotáhl jej doprostřed vlhké betonové podlahy. Zde vytvořil epicentrum žáru, zajistil tak, že zbudou skutečně jen kosti. Znovu sáhl do mrazáku a vytáhl pušku, kterou Tannera zabil. Položil ji vedle těla a vyběhl schody. Lipton znal všechny klíčky, podle kterých by policie možná mohla identifikovat, komu kosti patřily. Udělal vše možné i nemožné, aby jim vyšetřování zhatil. Začal likvidaci všech snímků svých zubů a kostí a skončil generálním úklidem domu - vymetl z obvyklých míst i poslední chlup. Protože nezískali žádnou DNA z bytu Marcie Salesové, nemohl prokurátor předložit soudu žádný vzorek. Což by bylo nyní kontraproduktivní. Čili, aby se dalo neotřesitelně prokázat, že tento muž s kulkou v hlavě, očividně vpálenou vlastní rukou, není Lipton, museli by nechat exhumovat profesorovu matku a vyrobit vzorek, který obstojí. I kdyby došlo na nejhorší, policii bude trvat týdny, ne-li měsíce, než zvládne úředního šimla, a do té doby bude Lipton dávno tak daleko, že mu to bude jedno. A když nic jiného, tyhle kosti mu zajistí dostatek času.

Na verandě si Lipton přehodil přes každé rameno jednu brašnu a obešel ze strany dům. Ztuhl - jen na vteřinu - ale stačilo mu to, aby rozpoznal křupnutí větve pod koly auta, pomalu přijíždějícího k domu. Bylo to příliš brzy po jeho zavolání, a to ho zmádo. Vlastně mu to ale tak moc nevadilo. Ušetřil blížícímu se autu jízlivý úsměšek. Opatrně podsunul ze strany špičku boty pod sud. Jedním trhnutím vyklopil hořící obsah do hromady klestí. Během pár vteřin se plameny prodraly trískami a rozeběhly po dřevěném pobití domu. Lipton rychle vyhodnotil situaci a rozhodl se, že i kdyby policie vnikla do domu, při ohledávání se stejně nedostanou až do sklepa, protože tou dobou už bude z domu jedna obrovská pohřební hranice.

Spěchal svižně po zadní pěšince směrem k domku na loď. Uvnitř ukrýval malý motorový člun. Pro případ poruchy měl Lipton na palubě namontované dva přívěsné motory. Na druhé straně vodní nádrže na něj na konci prашné cesty čekal tetin buick Riviera. Byl to dokonalý útěk, dokonalé provedení dokonalého plánu. Než vešel do domku a zavěel za sebou dveře, vzhledl k obloze a tiše se pro sebe zachechtal. Dokonce i déšť vydrží dostatečně dlouho na to, aby se dostal přes vodu na druhou stranu a navždy zmizel.

Kapitola 38

Bolinger jel pomalu po šterkové cestě a bedlivě se rozhlížel a naslouchal. Nechtěl přirachotit po cestě, a tak dopředu varovat profesora. Tak se nechtěl přirachotit k domu a vletět do nějaké léčky. Všechna okna u auta měli stažená a všichni cítili kouř. Unger seděl vedle detektiva vpředu a šil sebou jako kluk na křesle u holiče. Nenašel odvahu začít obtelefonovávat média - částečně kvůli Bolingerovi a částečně proto, že si nebyl jistý úspěchem. Vzadu v autě seděla potichu, ale plně ve střehu Casey.

"Kouř," řekla tiše.

Bolinger přikývl.

"Je tam!" vykřikl vzrušeně Unger při pohledu na bílou dodávku vedle domu.

"Nikde nevidím svoje auto," poznamenala Casey.

Bolinger dodal suše: "Sales profesora ztratil."

"Chcete, abych šel zepředu a vy přijdete zezadu?" ptal se Unger a tahal zbraň ze saka.

Bolinger se na něj podíval zamračeně a pak řekl: "Ne, dem spolu a předem. Budem se navzájem krýt."

"To zní dobře," souhlasil Unger. Jedinou jeho zkušeností v tomto směru byl dvoutýdenní kurz, který absolvoval asi tak před patnácti lety, a značné množství dílů televizního seriálu o newyorské policii NYPD Blue.

Bolinger zastavil těsně u bílé, úplně zaprášené dodávky. Obezřetně vystupovali.

Detektiv se před tím ještě obrátil dozadu ke Casey a ostře jí nařídil: "Vy zůstanete tady, říkám to, doufám, jasně, z auta ani na krok."

Bolinger a Unger vystoupili a nezavřeli dveře u auta. V tichosti došli k přednímu schodišti. Stromy kolem domu a přicházející noc překrývaly kouř vinoucí se zpoza domu. Praskání ohně tlumily šumějící borovice. Protože byli stranou od žáru, rozdíl mezi vůní táborového ohně a rodícím se infernem byl nepatrný.

Zrovna když oba detektivové zmizeli ve vysokém šedém domě, zahlédla Casey, jak se z lesa u vzdáleného rohu domu vynořila postava - Donald Sales. Ale místo toho, aby se vydal směrem k ní nebo k domu, viděla, že se rychle otočil doprava a klusal směrem k vodě. Bylo jasné, že uviděl něco, co policii uniklo.

Casey vylezla z auta a pustila se za ním. Držela se od domu v uctivé vzdálenosti, jako kdyby byl cosi živého a číhal na ni. Když obíhala vzdálenější roh domu, nedaleko od místa, kde se z lesa vynořil Sales, otevřel se jí šokující výhled - polovinu domu zachvátily praskající plameny. Chtěla běžet dovnitř a zavolat na policajty, jenže bylo nemyslitelné, aby se prozradila Liptonovi, který možná vyčkává někde poblíž; zůstala tedy potichu, přešla trávník a opatrně sledovala Salesa.

Sales věděl ještě dříve, než se prodral zakouřeným lesem, že se všechno zvrtlo. Zahlédl oranžové plameny a policejní auto s rozraženými dveřmi, parkující těsně u dodávky. Když dorazil na otevřené prostranství, zahlédl svoji "příležitost", o které si myslel, že hoří v plamenech. Periferním viděním vycvičeného loveckého oka náhle zachytil vysokou postavu, která mizí v lese a spouští se po svahu u vodní nádrže směrem k domku.

Většina lidí by se zastavila a přemýšlela by, jestli náhodou nemají vidiny, tak rychle ten obraz zase zmizel. Ale jelikož Sales strávil celý život na stezkách v lese, kde malá znamení představovala nezvratný důkaz, nezaváhal a vyrazil za svou vidinou přes trávník. Instinkt mu napověděl, aby se opatrně přikrčil, když vcházel do ztemnělého borovicového lesa.

Měkké jehličí tlumilo jeho kroky, když se spěšně prodíral mezi stromy. Na konci cesty už se dala rozeznat lesklá černá vodní hladina a pošmourně šedé zdi lodního domku, jakési malé architektonické sestry hlavního domu nahoře. Sales nikoho neviděl, ale z domku vycházely tlumené zvuky. Několik kluzkých dřevěných schodů vedlo dolů na břeh a k

přístavní hrázi.

Ta se částečně vinula kolem domu a částečně vybíhala do jezera. Sales hned jako první uviděl dveře, ale byly zavřené. Ještě měl čerstvě v paměti střelbu z devítky, a tak ani náhodou nehodlal vtrhnout dovnitř a použít zbraň.

Předsevzal si, že Liptonovi nedá ani náznakem vědět, že se blíží; obešel tedy dům, aby našel škvíru, kterou by zjistil, co se děje uvnitř, a možná se i naskytne příležitost k čistému zásahu. Opatrně přešel po hrázi, aby nenarušil ticho. Když se dostal k domku z druhé strany, uviděl ve středu zdi velké okno se šprušlemi. Hráz v těchto místech nevybíhala do vody, ale vlastně se stáčela zpět k domku.

Salesovi divoce bušilo srdce, když se přikradl těsně k oknu, aby nakoukl dovnitř. Garážová vrata směrem k jezeru byla otevřená a tlumené světlo doznívajícího soumraku vnikalo dovnitř. Díky němu mohl zahlédnout temnou postavu - Liptona -, jak se sklání nad motorem. Hliníkové plavidlo naráželo do postranic příraziště a vydávalo na zčeřené vodě zvuky jako vzdálený gong.

Sales se skrčil, proplazil se pod oknem a pak proletěl kolem doku k rohu domku. Aniž by si profesor cokoli uvědomil, podařilo se Salesovi zajít za roh, a tak dostal Liptona na mušku. Bude ho moci odstřelit ještě dříve, než si profesor stačí vůbec uvědomit, co se děje. Potily se mu dlaně. V hlavě mu vyzváněl hlavně slib daný Casey. Řekl, že předá Liptona spravedlnosti. Slíbil jí, že když mu pomůže, tak profesora nezabije. Jenže to bylo tehdy, když zoufale potřeboval její pomoc. Teď se to týkalo jen jeho a Liptona.

Obraz zavražděné dcery mu pojednou vytanul před očima tak jasně, jako by před ním stála živá. Slyšel její hlas, její smích, dokonce vůni šamponu, který vždycky používala, když si myla dlouhé tmavé vlasy. Horké slzy utrpení mu stékaly po tváři a Sales, odhodlaný vystřelit a zabít, se musel zhluboka nadechnout, aby se uklidnil.

Třikrát se nadechl, narovnal se, obešel dům a pozvedl zbraň. V tu chvíli vrazila do domku skřipajícími dřevěnými vrátky Casey. Lipton vyskočil z loďky a vrhl se na ni jako nenasytný pavouk. Sales zařval, ať zůstane, kde je. Ze strachu, že trefí Casey, uvolnil prst ze spouště.

Lipton hbitě smýkl s Casey k sobě a postrkoval ji před sebou jako štít k loďce. Vytáhl zpoza opasku revolver ráže .9 a jeho krátkou odpornou hlaveň přitiskl Casey k hlavě. Zařval na Salese: "Odhoď zbraň, Salesi! Odhoď zbraň, nebo jí vystřelím mozek z hlavy!"

Sales podvědomě cítil, že Lipton Casey v každém případě zabije. Byla už mrtvá, tak to bylo. Namířil pistoli na profesorovo čelo a pohyboval hlavní zároveň s cílem, který poskakoval ze strany na stranu za Caseyiným obličejem. "Zabiju ji!" řval Lipton. "Zahod' to!"

Sales sklonil zbraň. A stačila by jen jedna rána.

Kapitola 39

Lipton nepotřeboval, aby Sales zbraň odložil. Potřeboval jen onen moment zaváhání. Dostalo se mu ho a vnitřkem domku se rozlehla ozvěna střelby.

Kulky z devítky létaly vzduchem jako roj rozzuřených včel. Salesovo tělo sebou divoce škublo. Jak jím zásah hodil prudce dozadu, vystřelil třikrát do vzduchu a spadl do vody. Lipton dál kropil kulkami místo, kde Sales zmizel, na hladině zůstávala rudá pěna a krvavé bubliny.

"Nastup!" zařval Lipton na Casey a hrubě s ní škubnul směrem do člunu. Nastoupil za ní a nad hlavou jí ještě jednou vystřelil.

"Lehni si na dno, zatraceně!" zařval.

Casey se schoulila a schovala hlavu, co nejnižší to šlo, pod kovové sedátko. Byla tak vyděšená, že se vůbec na nic nezmohla; natož aby jí to myslelo. Prostě jen konala pod vlivem bezprostředního ohrožení automatickou pistolí, kterou Lipton třímal v pravé ruce.

Casey se vyděšeně krčila ve špicí loďky a Lipton obrátil pozornost k motoru. Dvakrát silně zatáhl a motor obživil v oblaku modrého kouře. Lipton vyhákl ukotvovací lano z ouvazníku na kraji příraziště a vymanévroval od domku. Jakmile byli stranou od doku, otevřel přívěru motoru a člun vyrazil jako kůň bodnutý ostruhami, před' zvednutou kurážně nad vlnami.

Ujeli sotva čtyři metry, když cosi prudce hodilo loďkou na stranu. Lipton málem vyletěl ven. Casey lapala po dechu a byla přesvědčená, že se potopí. Lipton najednou nechal motor motorem a Casey vykoukla zpod sedátka, aby zjistila, co se vlastně stalo.

Za nimi se vynořil Sales - tloukl sebou a vířil vodu jako harpunovaný žralok. Když člun bafal kolem něj, odrazil se krvácející Sales ode dna a popadl provaz, který visel ze zádi. Lipton předtím v tom spěchu jednoduše ukotvovací lano, jímž byla loďka v přírazišti uvázaná, odhodil za sebe do vody.

Když si Lipton uvědomil, co se stalo, sáhl na dno člunu a chystal se bez míření vyprázdnit do Salese zbytek zásobníku. Ten z vody zpozoroval, co se na něj chystá. Už se dával, plíce měl téměř plné směsice vody a krve, pokusil se bez úspěchu hodně zhluboka nadechnout, aby se mohl ponořit pod hladinu, do bezpečí hluboké vodní nádrže. Jenže tentokrát ho Lipton dostal, nikde žádné stěny, které by odchytily většinu kulek. Sales během zlomku vteřiny pochopil, že zemře.

V tu chvíli vyrazila ze svého místa na přidi Casey. Nabrala Liptona do zad a odhodila ho po hlavě do vody. Sales jej ovinul jako had a oba muži se potopili. Casey se nahýbala přes okraj loďky a pozorovala místo, kde zmizeli. Popadla veslo, co leželo na dně člunu, a stála, připravená majznout Liptona po hlavě, kdyby se vynořil na dosah.

Na hladině se tvořily krvavé bubliny, následovala série záblesků a drobných výbuchů, vypadalo to, jako by temnou hloubku ozářila hrst pod vodou explodujících červených bombiček. Chvilí bylo hrůzu nahánějící ticho, pak z vody

prudce vyrazili oba muži, zoufale lapali po dechu a jeden druhému svírali obouruč krk. Znovu se potopili a zase nastalo ticho, bylo slyšet jen zčeřenou vodu a bubliny.

Casey tuhl snad každý sval v těle. Bezhlesně podporovala Salese v jeho bitvě na život a na smrt. Pojednou vyletěl nad hladinu. Byl sám. Po vodě se nesl jen sípavý zvuk, jak Donald lapal po dechu. Casey směřem k němu vystrčila veslo a on se zachytil, Casey ho přitáhla k loďce a pomohla mu dovnitř. Kapala z něj voda i krev a Casey za chvíli stála v krvavé břechce. Posadila se na sedátko a neovladatelně se třásla. Sales ležel roztažený v rudé kaluži, hrud' se mu prudce zvedala jak umírající rybě, jedna noha mu zůstala viset přehozená přes okraj člunu.

Oba nadskočili, když se ze zádi nečekaně ozval příšerný chraplavý řev. Sales se převálil jako krab, ale dál ležel na dně loďky, jen hlavu si opřel o Caseyinu nohu. Za motorem se vynořila Liptonova hlava se šíleným výrazem. Vlasy měl přilepené k lebce, z úst i nosu mu crčela krev. Rozdrcenýma rukama, se třemi prsty v podivném úhlu, svíral pevně okraj člunu. Zalapal dvakrát zoufale po dechu a zaměřil svou pozornost na ně, na svého boha pomsty a svou obhájkyni. Světlo pohasínalo a Casey zaslechla pokřik policistů, přicházejících lesem. Liptonovi se zkroutil obličej do šíleného šklebu a začal se děsivě smát. Zvrátil hlavu dozadu a doslova se chechtal. Vysmíval se jim. Sales to věděl. Casey to věděla.

"Donalde," vykřikla najednou. "Ne!"

Sales si vyhrnoval nohavici až ke kolenu, zpod ní vytáhl malý revolver ráže .38 a zamířil Liptonovi na hlavu.

"Liptone," zasyčel nenávislně.

Lipton se sice pobaveně řehl dál, ale Salese přesto zaslechl. Nejprve jeho tvář výraz ztratila, ale během mžiku mu obličej ztuhl hrůzou.

"Tohle je za mou holčičku," Sales ze sebe plival slova a zmáčkl kohoutek. Drobný oranžový plamínek zazářil v temnotě, na krátkou chvíli osvětlil díрку velikosti desetníku, kterou kulka Liptonovi vyrazila v čele, aby vzápětí vyletěla zátylkem ven v deštičku mozku a krve.

"Stůjte!"

To byl Bolinger s Jamesem Ungerem. Vynořili se zpoza rohu a stáli na kraji doku se zbraněmi namířenými k loďce. Sales zvedl ruce nad hlavu a pustil zbraň.

"Kde je profesor?" zařval Bolinger.

Rozpoutala se bouře a jen silný hlas mohl překřičet hučení větru svištěcího mezi stromy.

"Kde je?" dožadoval se hlasitě Unger, hlas se mu hystericky lámal.

"Je mrtvej," slyšela Casey svůj unavený hlas.

"Mrtvej? Pojďte zpátky," nařizoval Bolinger. "Můžete veslovat?"

Sales ležel na zádi člunu a sotva dýchal. Casey přes něj přelezla a usadila veslo do držáku. Několikrát prudce zabrala a doplula k doku.

"Co se stalo?" chtěl vědět Bolinger. "Slyšel jsem střelbu. Co se stalo?"

Casey se podívala na detektiva a potom na Salese. Ten byl bledý, černé vlhké vlasy měl přilepené k obličejí a ve tváři úplně tupý výraz.

"Nemohu o tom s vámi mluvit, detektive," odpověděla zhloubané a potom dodala, "a on taky ne."

"Co? Pročpak, sakra, ne?" utrhnul se Unger, přistoupil ke Casey blíž a zaujal vyzývavě drzý postoj.

"Protože," odpověděla a podívala se z našťvaných policistů na Salese, "tento člověk se odvolává na Pátý doplněk Ústavy a na své právo neodpovídat na otázky; ani já vám v tuto chvíli nemohu nic dalšího říct... jsem jeho obhájkyň." Epilog

Casey předstoupila před porotu se vznešeností mocné keltské princezny, rusé vlasy si obtočila kolem hlavy jako korunu a oči jí svítily přesvědčením. Perfektně ušitý tmavě zelený kostým prozrazoval pevné tělo. Naposledy přednesla svou důkazní řeč a to velmi dobrou. Nyní se už jen potřebovala slušně vypořádat se závěrem a vtáhnout do něj porotu. "Než obviníte mého klienta z vraždy, dovolte, abych vám připomněla následující: zákon vyžaduje, aby zločin byl činem úmyslným, obžalobou prokázaný nade vši pochybnost. Ba co víc, neméně důležitá je skutečnost, že každý z nás má právo, právo, použít smrtící síly, pokud cítíme, že naše životy jsou v ohrožení..."

Casey spočinula pohledem postupně na každém členu poroty, aby jeden každý z nich naplno pocítil sílu jejího přesvědčení.

"Před dávnou dobou," pokračovala tiše, "když jsem se seznamovala s právem a jeho komplikovanými mechanismy, měla jsem pocit - jako mnozí z nás -, že za každý kriminální čin musím v každém případě někoho potrestat, kohokoli. Je to přirozená reakce. Vidíme, že někdo trpí, a chceme jiného potrestat. Ale jednou mi bylo řečeno něco, nad čím jsem se zamyslela, a ona slova změnila můj život: 'Co kdybyste to byla vy...'"

Co kdybyste to byl vy, nebo vy, nebo vy, nebo já?" říkala a s otevřenou dlaní přecházela od jednoho porotce k druhému, až skončila u sebe - s rukou položenou na srdci. "Co kdybyste to byli vy a byla to pravda? Pamatujte na to, dámy a pánové," Casey postupně zvyšovala hlas. "Myslete na to, co jsem vám za uplynulé dny předložila. Pomyslete na to, čím moje klientka, váš bližní, prošla. A pak si představte, že byste to byli vy, že byste se ocitli ve stejné situaci... a připusťte, že všechno, co jsem vám řekla, je pravda..."

Moje klientka není vinna," řekla Casey zase tichým hlasem, "nespáchala zločin. Moje klientka je nevinná... Prosím, žádám vás, necht' je spravedlnosti učiněno zadost."

Casey se na porotce zahleděla dlouze a přísně a četla z výrazů jejich tváří. A v duchu se usmála. Dostala je. Patřili jí stejně jako si velký herec přivlastní obecenstvo při páteční premiéře slavné hry. Stála a vysílala k nim energii tak

dlouho, dokud neucítila, že začíná slábnout. Pak se obrátila a ve správné chvíli se posadila. Až poté to v soudní síni zašumělo, do té doby si nikdo v celé místnosti nedovolil ani se pohnout.

Tony se ke Casey naklonil a zašeptal: "Neměl bych někoho poslat pro pár chlebičků, když teď budem čekat?"

"Ne," odpověděla s něžným úsměvem. "Oběd už mám zařízený. Kromě toho na chlebičky nezbyde čas."

"Jak to myslíš?" divil se Tony.

"Nebude jim to trvat víc jak dvacet minut."

Casey se mýlila.

Trvalo jim to dvacet čtyři minuty. Předseda poroty vstal a podal verdikt soudnímu sluhovi, ten jej předal soudkyni.

Přečetla si jej, podala mu lístek zpátky a požádala předsedu, aby laskavě přečetl výrok poroty.

Předseda, povoláním telefonní technik jedné společnosti, byl nervózní a nebyl zvyklý mluvit na veřejnosti. Opomněl většinu formalit a rovnou z něj vypadlo: "My, porota, jsme shledali obžalovanou nevinnou."

Soudní síň rozvlnilo vzrušení jako příliv hřebeny vln. Tony popleskal Casey po zádech, Catalina Enosová jí položila hlavu na prsa a hystericky vzlykala a žadonila lámanou angličtinou, aby Casey přijala její nejsrdečnější díky. Rodina bývalého manžela vztekle vykřikovala a musela být násilně vyvedena ze soudní síně.

Casey přijala formální gratulace státního návladního, objala dívku kolem ramen a vystrkala ji ze síně a po schodech ven, vůbec se neobtěžovala zastavit s pokřikujícím chumlem novinářů, hladovějících po nějakých parádních jízlivostech. Přenechala je Tonymu. Stejně by si tím nepomohla.

Když se konečně probojovaly k mercedesu, šoupla Casey vzlykající dívku na přední sedadlo a posadila se vedle ní. Optimisticky se pustila do probírání jejich plánů. Během uplynulých šesti týdnů Casey objevila kompromisní řešení - domov pro ženy nedaleko od Houstonu, kde souhlasili, že Catalinu přijmou a pomohou jí s programem přípravy na povolání, aby se stala soběstačnou. Domov zajišťoval poradenskou službu pro ženy v ohrožení, žijící v podobné situaci jako Catalina. Casey ji ujistila, že tam bude stoprocentně chráněná před manželovou rodinou, nikdo než ona a jeden spolehlivý přítel nebude znát její adresu.

Casey projela středem města a zamířila k občerstvení na odpočívadle ve stínu nadjezdu. Donald Sales seděl v bufetu v boxu u okna, popíjel kafe a četl noviny. Překvapeně vzhledl, když vešly dovnitř.

"Myslel jsem, že tu strávím celý den," řekl.

"Vždyť víte, že já pracuji rychle," smála se Casey.

"To je pravda," uznal Donald a pokynul dámám, ať přisednou.

"Sedněte si a najezte se, Catalino," řekla Casey dívce. "Máte před sebou dlouhou cestu. Tohle je přítel, o kterém jsem vám vyprávěla. Ručím za něj svým životem, Catalino, a vy mu můžete stoprocentně důvěřovat."

Catalina se ostýchavě na Salese usmála a vklouzla do boxu. Casey přišoupla k Donaldovi obálku.

"Copak to je?" zeptal se ostře.

"Na výdaje," odpověděla Casey.

Sales pohrdavě zafuněl a obálku odstrčil. Casey si ji vzala, věděla, že nemá cenu se s ním hádat.

"Sedněte si," vybidl ji.

"Strašně ráda, ale nemohu," odpověděla Casey. "Mám schůzku."

Podala Donaldovi ruku. Sales ji přijal a ona se naklonila a políbila ho na tvář.

"Děkuju vám, Donalde," řekla.

"Za co?" zeptal se příkře. "Za únos nebo za prvotřídního klienta?"

Trvalo mnoho týdnů, než se utišila mediální bouře kolem Liptonovy smrti. Předtím ovšem Casey po mnoho měsíců neúnavně zpracovávala prokurátora a přesvědčovala ho, že všem nejlépe poslouží, když upustí od veškerých obvinění vznesených proti Donaldu Salesovi. Bob Bolinger jí byl v té věci nápomocný. A přesto, že to jistě byl neortodoxní postup, aby policajt pomáhal dokazovat něčí nevinu, pověděl Bolinger svému příteli, že nebyl o nic víc neortodoxní, než když přenechal všechny zásluhy za dopadení Liptona Jamesi Ungerovi.

Když Casey zajistila Salesovi svobodu, obrátila veškerou energii k dosažení zmátečného soudního řízení pro Catalinu. Využila všech možných kontaktů, aby urychlila odvolání, obnovila proces a dokonce tak zdatně poškodila reputaci soudce Van Rawlinse, že byl z případu odvolán.

"Za oboje," odpověděla nakonec Casey. "Změnil jste můj život."

"K lepšímu?"

"Myslím, že ano," přisvědčila Casey. "Nevím... doufám."

Casey se vrátila k autu a zajela do jedné lepší čtvrti. Personál jí auto zaparkoval a ona vešla do restaurace zdobenými skleněnými dveřmi. V podniku pak hledala nejlepší místo. Měl tam na ni čekat. Proplétala se místností a uviděla jeho známý úsměv; vesele na něj cestou zamávala, čímž k sobě připoutala v tomto rušném místě pozornost všech mužů, ať byli sami a nebo ve společnosti dámy - a dokonce i těch. Koutkem oka zahlédla u baru jiného přítele a diskrétně mu lehce pokynula hlavou na pozdrav.

Ladně se usadila a vrátila Taylorovi stejně zářivý úsměv. Taylor povstal a něžně jí políbil ruku.

"Celá záříš," řekl. Jsi naprosto okouzlující."

"Cítím se prima," odpověděla Casey, seděla naproti němu a pustila se do čtení vinného lístku. Taylor, oblečený jako vždy perfektně - tentokrát v průzračně modrém obleku, na ni zalíbeně zíral, zatímco se probírala nabídkou. Zjevil se vysoký, dokonale upravený číšník v saku se vzorem rybí kosti a s černým motýlkem.

"Láhev sektu Iron Horse Brut," objednala si Casey.

"K službám," odpověděl číšník a uchopil lístek s tázavým pohledem na Taylora.

"A co třeba spíš nějaký Dom?" navrhoval jí manžel.

"Ne," Casey škusalo v koutcích. "Iron Horse je moc dobré, jen trochu levnější."

Taylora to pomyšlení rozesmálo a zeptal se: "Proč vůbec šampaňské?"
"Ó, ze dvou důvodů," řekla Casey hrdě. "Za prvé jsem vyhrála veliký případ..."
"Skvěle!" reagoval Taylor nadšeně.
Číšník dorazil se šampaňským, otevřel láhev a Casey řekla, ať jim rovnou nalije.
"Za druhé," pokračovala a pozvedla číši, "dneškem všechno začíná znovu."
Jemně si přitukli a oba vybraně upili ze svých skleniček.
"To je dobře," řekl. "Jsem rád, že to takhle cítíš. Řekl bych, že by to tak mělo být. Myslím, že takhle bychom měli k věcem přistupovat, Casey. Musíme zapomenout na minulost a jít kupředu s tím, že jsme se zrovna seznámili, právě teď."
"Jako cizí lidé?" zeptala se Casey zvědavě.
Podíval se na ni nechápavě a odpověděl nejistě: "Řekl bych, že ano."
"Tedy, co se týče minulosti, máš pravdu. A chtěla bych změnu opravdu hladce a čistě provedenou. Abychom oba mohli znovu začít."
Casey vytáhla z kabelky jakousi listinu a rozložila ji. Podala ji přes stůl Taylorovi společně se zlatým perem.
"Co?" vydechl.
"To je náš rozvod," vysvětlovala laskavě. "Tak budeme moci skutečně začít."
"Chceš říct, že se rozvedeme a zase vezmeme?" ptal se se zmateným poloúšklebkem.
"Ne," pokračovala. "Mám na mysli rozvod a nový začátek dvou úplně cizích lidí."
"Ty chceš, abych se o tebe zase ucházel?" zeptal se popuzeně.
"Ne," odmítla Casey zpříma. "Nechci, aby ses mi dvořil. Nechci od tebe vůbec nic. Tímto dokumentem ti zůstává všechno kromě mého konta v bance a auta. Od tebe, Taylore, nechci nic..."
"Žádné debilní rozvod nepodepisuji!" začal křičet a přilákal tím pohledy od vedlejších stolů. "Tak snadno z toho nevyvázneš, advokátská slečinko. Nemůžeš mě vodit za nos a..."
"Nikdy jsem tě za nos nevodila," řekla Casey energicky.
"Vytáhlas mě sem!" křičel. "Tvrdilas, že máš pro mě nějaký návrh!"
"Samozřejmě že jsem měla!" V Casey už to vřelo. "A taky mám. Toto je můj návrh. Podepiš tenhle papír, tady a teď, nebo se do toho dám a budu tě žalovat o každou penci, o každé obrázek, o každé kus nábytku, na kterém jsem se kdy podívala. Moje nabídka zní elegantní rozchod, nech si prachy a všechno ostatní. Jediný, co chci, je mít svůj vlastní život. Chci znovu začít... Tohle je tvoje poslední příležitost dohodnout se v tyhle podobě, znáš mě dost dobře, abys věděl, že neblafuji."
Taylor měl obličej zkroucený vzteky. Popadl papír, přeletěl ho pohledem, pak divoce naškrábal svoje jméno a odhodil ho před sebe na stůl. Vstal a popadl sklenici se šampaňským, že ji chrtne na Casey.
"Vidíš toho muže támhle u baru?" zeptala se Casey, než to stačil udělat. "Je od policie, detektiv, takže jestli na mě vyleješ jen kapku vína, povalí tě na zem, nasadí ti železka a vyveče tě ven jako obyčejného pobudu, což taky seš... Do toho, Taylore Jordane," vyzývala ho Casey. "Hni se a..."
Bolinger poznal svou narážku, vstal a rozevřel plášť, aby byla vidět zbraň, odznak a blýskající se pouta.
Taylor se pracně ovládl. Nakonec dokázal skleničku vypít, rty se mu chvěly, když ji odkládal zpátky na stůl.
Rozhořčeně a beze slova vypadl z restaurace.
"Požádal byste laskavě toho muže u baru se zbraní a odznakem, zda by se ke mně nepřipojil na sklenku šampaňského?" oslovila Casey sotva dýchajícího číšníka.
Bolinger se posadil a všichni se zase vrátili ke svým talířům.
"Vzorný," řekl a pozvedl čerstvě dolitou skleničku. "Přál bych si, abyste stála na správné straně zákona."
"Což znamená?" triumfovala Casey.
"Což znamená, že bych si přál, abyste se lidí spíš zbavovala a ne, že je budete šanovat," odpověděl detektiv nevrle.
"A co lidi jako Donald Sales?" ptala se Casey a přidala: "Anebo Catalina Enosová?"
"Ne, ty já nemyslím," vysvětloval Bolinger. "O těch nemluví. Jsou nevinný. Já mluvím o darebácích."
Casey se na něj usmála, její radostná nálada naplnila prostor mezi nimi vůní jako z nějaké úžasné kytice.
"Takže, co chystáte?" vyzvídal Bolinger.
"Odjíždím do Dallasu," vyprávěla Casey. "Mám sbaleno a věci jsou na cestě. Patti už tam je."
"Jak se jí vede?" zeptal se. Věděl, že po Liptonově útoku strávila jen krátkou dobu v nemocnici, a vždycky mu připadalo divné, že po tom, co viděl, neměla žádné komplikace.
"Daří se jí dobře," odpověděla Casey. "Ani jeden z jejích vnitřních orgánů neutrpěl žádnou zásadní újmu. Zůstala jí sice ošklivá jizva, ale doktoři řekli, že tím to všechno končí."
"Takže ona je už v Dallasu?" opakoval Bolinger.
"Ano, doufám, že již má kancelář hotovou. Už chybím jen já. Říkám si - k novému životu je přece zapotřebí nové místo."
"Zase obhajování?"
"Jistě," potvrdila Casey. "Jde o oblastní pobočku NPPSP v Dallasu, nabídli mi velmi významné místo."
"NPPSP?" divil se detektiv. "Nikdy jsem o nich neslyšel."
"Jde o nadaci, poskytující právní pomoc sociálním případům," objasňovala Casey. "Věřte mi, mají věhlas, jenže mnoho lidí je prostě nezná."
"Jak můžou být vyhlášení, když o nich spousta lidí nic neví?" pochyboval Bolinger.
Casey se jen usmívala a dlouze přemýšlela. A pak řekla: "Protože je znám já."